William P. Sanders

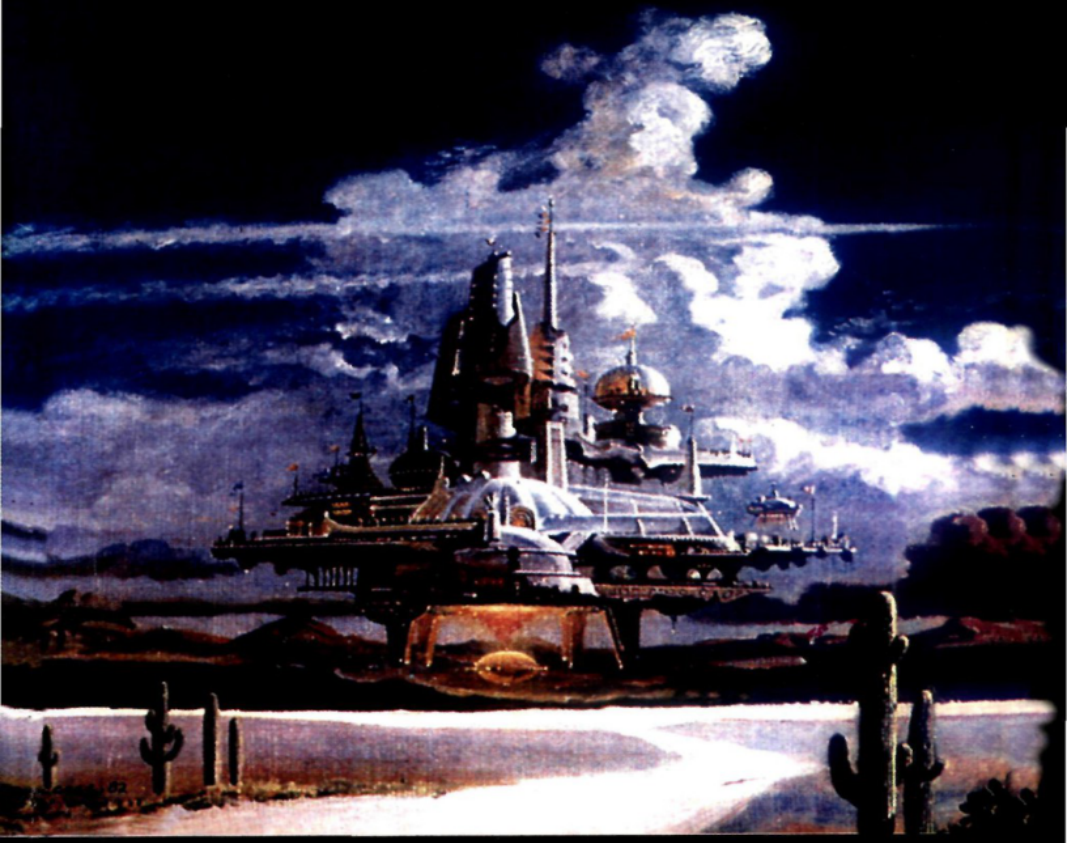

ACCIDENTUL OZN

La exact patruzeci de ani de la prima întâlnire „oficială” - la Air Force Base Edwards (California) - între aliens şi reprezentanţii guvernului, inclusiv preşedintele D. Eisenhower, secretul a fost rupt.

Printre savanţi, colonei, prelaţi, ziarişti şi politicieni s-au aflat şi şase piloţi din Air Force, cei care aveau să testeze pentru prima dată o navă extraterestră.

Între cei şase s-a aflat şi Paul W. Sanders, tatăl autorului. Memoriei lui i se dedică această carte.

Redactor : Paul Mihail Sărăroiu
Coperta şi ilustraţiile : Valeriu Pantazi
Tehnoredactare : Carmen Spirea

ISBN 973-97493-1-3
ISBN 973-95731-4-2

WILLIAM P. SANDERS

ACCIDENTUL OZN

Editura KARAT -CARTIMEX
Bucureşti 1996

UFO CRASH

by

William P. Sanders

Copyright © 1994 by W. P. Sanders - all rights reserved.
Copyright © 1996 Editura KARAT-CARTIMEX

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurilor Karat-Cartimex.

Reproducerea integrală sau parţială a textului este interzisă şi va fi sancţionată conform legii.

Capitolul 1

NEGAREA

„în ticăloşia lor, ca să se dezvinovăţească,
oamenii au inventat zeii.”

Prin 1952, Serviciile Secrete ale Forţelor Aeriene cât şi cele ale Marinei, catalogaseră deja 3 accidente O.Z.N. Totul era trecut la TOP SECRET. Motive erau destule. Războiul rece. Evitarea panicii. Armele secrete proprii şi ale aliaţilor. Teama. Ruşinea ignoranţei. Perplexitatea. Intenţia de furt tehnologic. Dorinţa de supremaţie. Grija faţă de ziua de mâine. Concurenţa. Neprofesionalismul. Şi nu în cele din urmă - „secretomania Serviciilor Secrete.”

Nu mult după acea dată erau catalogate 6 accidente OZN aceasta demonstrând cele invocate mai sus, cu remarca simplă că la acea dată erau chiar mai multe. Şi de toate felurile. Nu ştiu dacă s-a folosit vreo metodă statistică, ştiinţifică sau pur şi simplu empirică în studierea fenomenului. La data aceea eu nu aveam decât 12 ani, şi duceam viaţa obişnuită şi palpitantă a unui adolescent de pe Coasta de Est care construieşte planoare, merge cu schiurile, pescuieşte, citeşte Jules Verne şi începe să scrie primele pagini. Tot atunci am construit o barcă cu reacţie pe care am experimentat-o cu succes în piscină.

Puneam astfel bazele carierei mele care avea să fie întortocheată, ciudată, contradictorie (vezi subiectul de faţă), plină de evenimente. Trebuie să recunosc că OZN-urile au stat pe acelaşi plan cu fericirea de a fi îndrăgostit, mai ales că fenomenele s-au desfăşurat simultan. Voi povesti acest lucru într-un capitol special deoarece acum încerc să deschid prima pagină a unui SUBIECT pe cât de serios, pe atât de straniu: ACCIDENTUL OZN.

Aminteam mai sus de celebrul scriitor Jules Verne. Fantasticele lui cărţi, care rămân şi astăzi, în 1994, la fel de fermecătoare, fac parte din patrimoniul cultural al umanităţii, datorită calităţilor artistice fără echivoc; dar să nu uităm că la vremea lor, aceste cărţi au frapat mai mult prin calităţile sau atributele ştiinţifice pe care le etalau. Aproape fără să ne dăm seama, ele s-au impus ca nişte modele de rigoare şi seriozitate ştiinţifică. „Metoda” se întemeia, probabil, nu numai pe talentul indiscutabil al autorului ci şi pe firea lui iscoditoare, carteziană, pe rigoarea gândirii lucide, oneste şi enciclopedice, într-un cuvânt - prin ceea ce se numeşte banal - geniu!

Dar Serviciile Secrete nu vor să fie geniale. Statele Majore se feresc de geniu ca dracu de tămâie. Şi de ce să n-o recunoaştem, când

în sfârşit, subiectul a fost încredinţat unor oameni de ştiinţă, aceştia şi-au folosit geniul pentru a *nega* un fenomen care le aluneca din mână, sau pentru a se contrazice, aceasta fiind cea mai rutinată metodă până la acea oră.

Să nu uităm însă că trecuse foarte puţin timp de la întâmplările „celebre" care se numeau „Los Alamos", „Hiroshima", „Experimentul Philadelphia", etc. Şi că cei care-şi dăduseră vreo părere în legătură cu subiectul OZN se numeau Albert Einstein, Verhner Von Braun, Herman Oberth, E. Sclowski. Aceştia erau *atât de mari* încât trebuiau contrazişi. Aceasta este tot o metodă folosită în ştiinţă. Ea naşte Progresul. Atunci când se poate demonstra ceva. Dar în cazul nostru, nici vorbă de aşa ceva. Înainte de a încerca să demonstreze, să măsoare, să verifice, să descrie - s-a început direct cu negarea!

NEGAREA

Ceea ce este cu totul paradoxal, este faptul că nici atunci, nici mai târziu, nimeni nu s-a gândit că negarea existenţei „farfuriilor zburătoare" şi implicit a extratereştrilor, este exact ce doreau extratereştrii. Exact asta îşi doreau EI!. Să ne gândim acum că acest lucru a fost sugerat pe cale telepatică tocmai celor desemnaţi să se ocupe de fenomen? Ar fi o ipoteză... Dar în acelaşi timp ar fi şi o scuză gratuită la adresa oficialităţilor. Dezvăluirile recente, din care am extras fragmente semnificative în această carte, demonstrează că extratereştrii *nu doreau* un contact prin care să-şi facă cunoscută prezenţa întregii populaţii terestre. Experienţa lor le-a dictat de la început cea mai mare discreţie în ce priveşte contactele cu pământenii - dar nu o discreţie ABSOLUTĂ. EI nu doreau să treacă neobservaţi (ar fi putut s-o facă); EI doreau ca prezenţa lor să nu şocheze o civilizaţie aflată doar pe o *anumită treaptă,* de dezvoltare. Acest lucru mi se pare şi mie astăzi extrem de important. Atât cât au putut, Guvernele unor State şi „expediţionarii" extratereştri au respectat aceste exigenţe. Un singur lucru nu putea fi **prevăzut şi controlat** nici de către unii, nici de către ceilalţi şi acest lucru s-a dovedit a fi ACCIDENTUL OZN.

Capitolul 2

ACCIDENTUL

În care se vede un OZN prăbuşindu-se in mare.
Paza de Coastă, fregata şi elicopterul.
Scufundătorii. Oamenii de pe plajă.
Telefonul de la Baza Navală.

August - Septembrie, ora 17:45

Când ne-am ridicat ochii spre cer am rămas încremeniţi. O stare de tulburare stranie se putea citi pe chipurile celor din grup.

- Priviţi! strigase un copil, arătând spre cerul albastru, imaculat, fără pic de nori. Priviţi! Priviţi! Şi acolo sus se vedea un obiect mai mare decât un avion, fără aripi sau ampenaj, fără să facă niciun zgomot, fără să lase dârele obişnuite de condens. Se prăbuşea în mare! Se lăsase o linişte stranie. Era cam la o mie de metri, exact deasupra noastră. Ardea în partea din faţă şi pe părţile laterale. Parcă avea nişte geamuri. Semăna cu un fuselaj de Boeing şi era foarte mare, pentru că îi distingeam detaliile. Se prăbuşea cu o viteză fantastică de la NE către SV. Din el se desprindeau bucăţi arzânde ca nişte bulgări incandescenţi. Aşa am crezut în primul moment. Apoi ne-am dat seama că de fapt erau nişte lumini divers colorate: verde, portocaliu, roşu, alb incandescent, şi care, din cauza vitezei, lăsau un fel de dâre în urmă, dâre de lumină pe cerul amurgului. Era o seară splendidă pe malul mării. Obiectul se îndrepta vertiginos spre SV. Luminile acelea colorate şi incandescente aveau deasupra nişte hublouri şi am zărit „pasageri" de culoare întunecată. Totuşi se desprindeau şi bucăţi din acel obiect, ca piesele unui motor care se dezagregă, căderau o vreme, rămâneau în urma obiectului, mai sus sau mai jos. Parcă erau mici explozii pe învelişul acelui fuselaj, nişte jerbe de metal încins, multicolor, lumini care explodau ca nişte artificii de carnaval şi totul într-o linişte înspăimântătoare. Se lăsase tăcerea pe toată faleza, ca şi cum cineva ar fi închis sonorul într-o sală de cinema; nici maşinile ce treceau pe şoseaua din apropiere nu mai făceau zgomot, ca într-un film mut. Noi stăteam cu gâturile întinse şi răsucite, când deodată obiectul a dispărut. Spun că a dispărut, pentru că obiectul nu se prăbuşise, rămăsese doar o ceaţă alburie pe cer. Nu mai era niciun obiect! Nu văzusem niciodată pe viu o „farfurie zburătoare", un OZN. Văzusem multe fotografii în revistele de

specialitate, în presă, câteva filmuleţe video pe canalele TV din toată America, din Europa câteva, dar cu ochii mei pe cer nu văzusem, şi nici prietenii cu care eram, un doctor, un arhitect, o studentă în economie şi cei doi copii ai doctorului - nimeni nu văzuse până atunci un OZN. Spun OZN pentru că asta era! Nici unul dintre noi n-a avut vreo îndoială. Şi încă un **OZN în mare dificultate,** explodând aproape, cu bucăţi care se desprindeau din el şi cădeau în apa mării. Era la sfârşitul lui august, sau imediat la începutul lui septembrie 1978 şi erau deja cunoscute mai multe cazuri de accidente OZN. Ceea ce avea să se întâmple a doua zi, venea să confirme această supoziţie. Ştiam de cazul unei farfurii zburătoare aflată în mare dificultate tot în apropierea unei faleze, şi din care cursese metal incandescent recuperat în cantităţi suficiente de localnici şi dat spre analiză unor laboratoare competente. Acestea au atestat faptul că aliajul nu se putea obţine atunci cu o tehnologie pământeană. Aparţinea deci, unui vehicul extraterestru. Asta a fost mai de mult. O întâmplare similară făcuse vâlvă pe Coasta de Est, când un OZN apărut din senin, începuse să se balanseze, să troznească ca şi cum ar fi fost gata să explodeze, apoi ejectase un fel de metal lichid ce se solidificase în apa de mică adâncime. Acele bucăţi au fost, de asemenea, culese de un paznic de far şi de un pescar, martori ai accidentului, şi care le-au predat autorităţilor, după ce presa a făcut mare vâlvă în jurul cazului. Rezultatele s-au pierdut în urma unui accident de aviaţie foarte misterios. Dar au fost şi situaţii când martorii şi posesorii unor fragmente căzute din OZN, au refuzat categoric să colaboreze, motivând, pe drept cuvânt, că dacă au căzut din cer în curtea lor, le aparţin!

S-au emis foarte multe ipoteze legate de aceste fragmente şi materiale desprinse din nişte OZN-uri, Şi cum e şi normal, ipotezele erau conforme cu **conceptele tehnologiei terestre** - nu extraterestre. Ce este acest metal încins ejectat de OZN-uri? Pentru că e clar că de metal, sau de nişte aliaje stranii şi necunoscute nouă, este vorba! Dar oare „ceva", care pentru noi este metal sau aliaj de metale, pentru extratereştri reprezintă acelaşi lucru? Oare apa pe care noi o bem este acelaşi lucru pentru peşti sau pentru plante? Peştii trăiesc în apă, dar nu beau apă, aşa cum noi nu bem azot, oxigen şi bioxid de carbon. Noi le respirăm! Există chiar pe planeta noastră fiinţe vii care se hrănesc cu petrol, cu metale, cu hidrogen sulfurat, la temperaturi înalte, în preajma vulcanilor submarini. Şi dacă EI au chiar şi o lumină, a cărei rază se curbează, se lungeşte, se scurtează, poate că şi **metalele** acestea prezintă în contextul **tehnologiei extraterestre** alte calităţi, alte proprietăţi, alte dimensiuni!

Asemenea copiilor plini de candoare care se întreabă: unde este zahărul pus în ceai, aşa ar trebui să ne întrebăm şi noi vizavi de

aliajele care ne curg în cap din OZN-uri! Metal care curge fără să fie topit şi care nu provoacă arsuri există şi pe TERRA: el este hydrargirul, obişnuitul mercur din termometre, dar care era folosit drept combustibil în celebrele care zburătoare „VIMANA" întâlnite în cărţile vechi din India: Mahabharata. Şi aceea era tehnologie terestră, chiar dacă era inventată şi utilizată de vechii zei indieni. Era o tehnologie simplă, atât de simplă, încât secretul ei s-a pierdut, s-a uitat, sau nu a fost niciodată dezvăluit muritorilor de rând, cum nici în zilele noastre nimeni nu ştie ce se experimentează în Laboratoarele sau Centrele Spaţiale de pretutindeni.

Ora 17:46

Din momentul în care obiectul pe care, de acum, îl vom numi simplu OZN a dispărut, toate în jur s-au întors la normal: zgomotele maşinilor se auzeau dinspre şosea, foşnetul vântului prin frunze, valurile care se rostogoleau pe nisip, gălăgia copiilor pe faleză. Totul revenise la normal, numai grupul nostru, nu! Am devenit agitaţi, gânditori, neliniştiţi. Spun toate acestea pentru a-l pregăti pe cititorul nostru cu o asemenea eventualitate. O asemenea experienţă, total nouă şi imprevizibilă, nu poate fi prevenită sau atenuată de lecturi, filme, scenarii SF sau de altceva. Aceasta este o experienţă absolut unică, cred eu, fără echivoc - pentru că între real şi noul real apar instantaneu şi întrebarea şi răspunsul dat de imaginea de pe cer a OZN-ului, răspuns care conţine un mister străin nouă, din altă lume, un mister inuman. Noi ştim ce fascinante sau înspăimântătoare sunt misterele culturii noastre, dar ele aparţin umanităţii, sunt umane, pe când aici, senzaţia de inuman (nu de rău) este totală, covârşitoare, stupefiantă. Suspendarea sunetelor semănase cu suspendarea însăşi a existentului, eram parcă lipsiţi de ceva atât de obişnuit şi necesar fiinţei umane, ceva mai necesar decât aerul, decât bătăile inimii, ni se luase ceva ce nu ne poate lua nimeni, niciodată, nici măcar în somn sau în comă, pentru că şi atunci lumea sonoră rămâne intactă. Eu cred că şi surzilor le-ar fi fost suspectă acea linişte, acea **anulare a realităţii sonore.** Şi aşa am descoperit mai târziu, că aceea este o altă Dimensiune! O Dimensiune pe care altfel nu o putem percepe, decât prin lipsa ei. Adică atunci, ca să fiu mai clar, am avut revelaţia inversă a ceva ce există, prin non-existenţa acelui ceva. Ca în sistemele filozofice, care pot demonstra o existenţă, un principiu, enumerând **ce nu este acesta!** Şi dacă dimensiunea aceasta ne-a lipsit atât de acut în acele două-trei minute, atunci înseamnă că ea este evident a **noastră.** Am totuşi, sau mai bine zis, am avut ulterior şi alte ipoteze. Aceste ipoteze nu neagă şi nici nu confirmă „în plus" ce am spus mai înainte. Ele sunt doar nişte ipoteze care măresc câmpul

de cercetare, orizontul de meditaţie. Iată care ar fi acestea: se ştie că fenomenul „suspendării sunetului", al încremenirii în linişte, a mai fost remarcat şi în alte ocazii ale întâlnirilor de gradul III cu OZN-uri. Cunosc bine cazul a doi francezi, soţ şi soţie, care au fost puternic şocaţi de acest lucru. În cazul lor, nu atât întâlnirea cu un OZN undeva, în munţi, a constituit şocul principal, ci alternanţa între lumea noastră „aşa cum e ea" şi lumea noastră „încremenită în linişte", nefirească. Pentru că dacă în mod normal avem cu toţii pretenţia ca nimeni şi nimic să nu ne tulbure „liniştea noastră", suntem cu atât mai şocaţi atunci când „cineva sau ceva" ne impune **liniştea LUI,** o linişte străină, totală. Când mă gândesc la acest lucru, sunt din ce în ce mai tentat să cred că nu este de fapt vorba doar de „linişte" sau „încremenire a sunetelor", ci de interferenţa cu **o altfel de realitate,** produsă de acel **ceva** numit OZN, şi care realitate este profund străină fiinţei noastre, străină psihic şi fizic, şi care **nu** ne face sau ne vrea răul, dar ne anunţă (poate fără intenţie) că n-am putea-o suporta mult timp, aşa cum nu poţi suporta mult timp o haină de blană la Ecuator. O altă ipostază a acestei „linişti" care devine secundă în unele cazuri de întâlniri de gradul III este aceea că persoanele implicate simt mai acut sentimentul de bunătate, se liniştesc gândind că EI nu vor să facă niciun rău, că sunt prietenoşi, protectori, că prezintă încredere. Asta, ca o contracarare a spaimei pe care o poate provoca „liniştea" nefirească, ca o recompensă, şi asta atunci când există în OZN sau în preajma lui nişte EI, sau pe acei EI îi preocupă (presupun) acest lucru. Au fost cazuri când această „linişte" era parcă „provocată" de EI tocmai cu scopul de a inhiba, a încremeni (a ţine la distanţă), eventualii martori umani. Era ca o avertizare: „vedeţi cum vă putem linişti? vedeţi ce simplu este?" Mă gândesc însă, că această „dimensiune" ar putea fi ceva firesc pentru un OZN, aşa cum firesc este ca în jurul unei maşini să miroasă a benzină, sau cum banana miroase a banană, fără ca ea să dorească sau să o facă în mod conştient. Pentru că foarte multe întâlniri de gradul II sau III nu au fost însoţite de acest fenomen. Sau pur şi simplu, fenomenul nu a fost semnalat sau raportat? Sau poate nu toate OZN-urile sunt însoţite de acest fenomen, fiind ele însele diferite, de diverse tipuri, din diverse lumi, galaxii? Cine ştie? Această carte este expresia unei realităţi. A unei realităţi aşa cum o percepem noi şi nu aşa cum ne este „prezentată", servită de EI. Expresia unei realităţi, cel mai adesea contestată de Oficialităţi, oficialităţi care n-au fost martore, care n-au fost acolo cu noi pe faleză. Şi în cazul nostru. Oficialităţile aveau să facă acelaşi joc, să continue un scenariu conceput de mult şi conceput „aşa" spre binele lor şi al nostru. Nicio clipă nu mă îndoiesc de asta. Adică, de buna intenţie. Noi am simţit pe pielea noastră. Ar mai fi o ipoteză pe care nu vreau să o ocolesc: s-ar putea ca pătrunderea unui

OZN în „realitatea noastră” să necesite o „manevră spaţio-temporală” pentru a crea din „realitatea lor” una similară celei terestre. Cu această ocazie EI „consumă” „dimensiune terestră” (sonoră), aşa cum ceaiul pentru a fierbe consumă căldură, sau cum un obiect scufundat ridică nivelul apei. Asta nu se „simte” în Ocean cu toate vasele transatlantice, dar se simte într-o cadă de baie. Ca şi în cazul nostru, fenomenul nu este resimţit de persoane aflate la mare distanţă, ci numai de cei aflaţi aproape, sau relativ aproape. Mai e şi problema „dimensiunii” OZN-urilor şi a „dimensiunii” momentului. Şi când am rostit „dimensiunea momentului” (plus dimensiunea sonoră) ne aflăm deja într-o realitate cu cinci dimensiuni. Ele par a fi posibile „pentru noi” doar împreună şi nu luate separat, aşa cum „dimensiunile” apei nu pot fi separate de forma vasului în care se află.

Dimensiunea sonoră... acea Muzică a Sferelor evocată de Platon, de Pitagora, şi înregistrată pe benzi magnetice de cosmonauţi...

Ora 18:15

Uluiţi încă de fenomen, cu imaginea bucăţilor incandescente şi frumos colorate, care se „rupeau” din OZN-ul dispărut, ne-am îndreptat către Paza de Coastă curioşi să aflăm „ce au văzut” cei de acolo. Nu e nevoie să amintim de tehnologia cu care sunt înzestrate atât navele, vedetele, fregatele, cât şi personalul de la Baza Navală din apropiere. În drumul nostru am întâlnit multe persoane care „nu văzuseră nimic”. Mai târziu aveam să aflăm că în întreaga localitate „nimeni nu a văzut nimic”. Având întâmplător o cunoştinţă la Baza Navală am putut să aflăm că „fenomenul” fusese reperat, înregistrat, raportat. Că el fusese urmărit atât vizual cât şi radar şi că acum era **analizat.** Ni s-a mai spus că nimic nu s-a prăbuşit în mare, că nu există pericol radioactiv, sau vreun altfel de pericol. Ni s-a dat chiar şi un număr de telefon la care puteam apela mai târziu, sau a doua zi, după analizarea fenomenului. Am răsuflat uşuraţi. Nu eram nebuni, nu avusesem o halucinaţie colectivă şi nici vedenii mistice. Fusese ceva „real”, înregistrat cu aparate tehnice, electronice etc. Cum am spus însă mai înainte, de-abia a doua zi aveam să ne lămurim că „fenomenul” nu fusese banal, oarecare. Dar până a doua zi ne mai rămânea o noapte ca să putem discuta, medita şi concluziona, dacă se *putea* trage vreo concluzie, despre ce văzuserăm cu ochii noştri. Am căzut cu toţii de acord, chiar şi copiii, că asistasem la un accident, că acea „navă” era în dificultate, că jerbele de lumină sau metal incandescent erau urmările unei „defecţiuni”. Bineînţeles că gândeam în termenii noştri pământeni de comparaţie şi că operam cu concepte la îndemână, cu logica obişnuită. Am încercat însă şi o altfel de

modalitate de a privi problema.

- Nu putea fi vorba de o „aterizare” sau „amerizare”. Dacă aşa ar fi intenţionat, OZN-ul şi-ar fi ales probabil un loc liniştit, fără prea mulţi spectatori. Şi la nici doi kilometri mai încolo, unde erau falezele înalte şi abrupte, dincolo de Baza Navală, era cu totul pustiu. Dacă voiau să aterizeze, acela ar fi fost un loc ideal. Apoi ne-am gândit că viteza navei era prea mare şi cu o traiectorie precisă, nimic nu anunţa intenţia unei coborâri la verticală. Mai vedeam încă acel zbor majestuos, precis, linia invizibilă, dar sigură, pe care se deplasa OZN-ul. Vedeam încă punctuleţele, siluetele din spatele hublourilor şi jerbele luminoase mai puternice decât lumina soarelui care cobora spre asfinţit. Ne mai tulbura încă liniştea nefirească, încremenirea care guvernase totul din momentul în care văzusem nava exact deasupra capetelor noastre...

- Dar până în acel moment? Şi atunci am realizat că această navă străbătuse jumătate din bolta cerului până deasupra noastră fără să o fi văzut nimeni! De ce a devenit vizibilă exact la verticală, când noi eram sub ea? Mi-am adus aminte de o explicaţie a cercetătorului Bob Lazar care era familiarizat cu fenomenul. „Prin natura distorsiunii câmpului gravitaţional, nava nu se poate vedea din orice unghi. Dar ea se vede aproape întotdeauna exact la verticală, când câmpul anti-gravitaţional de propulsie este axial cu câmpul gravitaţional natural, dacă unul dintre ele nu este distorsionat. Adică cel al navei care poate fi orientat după voinţa navigatorilor, pentru schimbarea direcţiei sau a vitezei, şi cel al pământului, care poate fi distorsionat accidental geodezic de tensiunea din falii, de zăcăminte metalice sau deformări de straturi geologice. Deci nava a devenit vizibilă când a ajuns deasupra noastră. Pentru asta aveam o explicaţie. Dar mai puteau fi şi alte explicaţii: mai întâi aceea că, oricum, nefăcând zgomot, noi nu am privit în sus aşa cum facem când auzim jetul reactoarelor. Apoi, că poate OZN-ul era invizibil, şi aşa vroia să rămână. Practic, jerba de explozii luminoase şi căderi de metal incandescent s-a declanşat deasupra noastră, poate exact în momentul când OZN-ul survola Baza Navală. Şi atunci ne-am gândit la încă o ipoteză - confirmată de altfel în literatura de specialitate şi în relatările piloţilor de avioane - dar cel mai clar spusă chiar de EI: Pericolul RADAR! Se pare că emisia aparaturii pământene „tip RADAR”, atât cea de la sol cât şi cea de la bordul avioanelor, provoacă mai mult decât panică la bordul OZN-ului. Eu nu cunosc toate tipurile de radar existente în acest moment în lume, nici prietenii cu care eram în acea după-amiază nu ştiau prea multe, dar un lucru era sigur, asta o ştiau toţi: radarul îi sperie, îi deranjează evident pe ozenauţi. Probabil că se interferează cu sistemele lor de navigaţie, tulbură modul lor de dirijare a navei, sau chiar pe ei înşişi.

Majoritatea accidentelor OZN au avut loc în imediata apropiere a unor Baze Aeriene Militare, secrete. Arii experimentale, de asemenea secrete, în întâlnirea cu avioane de interceptare care fixau RADAR OZN-ul ca ţintă. Iar undele radar nu perturbă numai sistemul de orientare şi deplasare al OZN-ului, ci chiar pe „ocupanţi", le creează panică, nelinişte, îl percep ca pe o ameninţare directă, ca pe o armă îndreptată împotriva lor. O ARMĂ specifică tehnologiei LOR, mai aproape de ce folosesc ei înşişi pentru a-i imobiliza, sau paraliza pe pământeni. Se ştie că celelalte arme, clasice, cu glonţ, nu-i impresionează prea tare, nu le provoacă parcă niciun rău. Şi fiindcă tot am atins acest subiect, voi spune că şi lumina emisă de diverse faruri, lanterne, spoturi, îi sperie pe ozenauţi. Este evident că EI folosesc şi cunosc o altfel de lumină, cu alte calităţi fizice, chimice, cu altă sursă, poate o radiaţie luminoasă total diferită, altfel dirijată, emisă şi stăpânită de EI. Dar asta în alt capitol.

Lumina caldă, raza calorică de intensitate mică (lanterne, faruri) dar direcţionată precis - cel puţin - îi sperie pe ozenauţi. Nu se sperie de becuri sau de lumina din ferestre. Vom discuta pe larg şi acest subiect. Se poate deci ca nava noastră, odată ajunsă în „bătaia" radarului de la Baza Navală, sau de pe vreo fregată a Pazei de Coastă, să fi intrat în panică, să fi suferit brusc o serie de defecţiuni de funcţionare, care să se manifeste aşa cum am descris mai înainte, să semene cu un dezastru. Poate că a considerat că este provocată şi în felul acesta se apăra. Vom vedea mai târziu care a fost urmarea incidentului.

Ora 21:30

Eram la cină, mai discutam încă cele văzute, copiii desenaseră aşa cum văzuseră şi ei OZN-ul explodând, vecinii ne spuseseră că n-au văzut nimic şi oricum nu-i prea interesează aşa ceva, când a sunat telefonul. Un ofiţer de serviciu, care s-a recomandat chiar aşa - „ofiţer de serviciu" - ne-a comunicat oficial că fenomenul observat de noi era real şi că reprezenta ultima treaptă a unei rachete franceze, care lansase în aceeaşi zi de undeva din Guyana, de la Baza Spaţială (Kourou), un satelit de telecomunicaţii. Ni s-a mai spus că, probabil, vom citi şi o scurtă ştire a doua zi, în Buletinul Oficial al Bazei, sau altundeva în presă. EI ştiau că eu sunt ziarist şi comunicatul lor părea serios. Le-am mulţumit, părea veridic ce spuseseră, puteam să verificăm la nevoie, dar ceva nu se potrivea. Cel puţin chestiunea cu hublourile, prin care noi zăriserăm nişte siluete şi apoi dispariţia bruscă a obiectului, nu puteau fi explicate. În asemenea situaţii, când vezi cu ochii tăi un fenomen şi ţi se spune că ce ai văzut este explicabil, iar tu ai constatat că cel puţin un aspect sau două sunt

inexplicabile, îţi dai imediat seama că ceva nu e în regulă. Persoanele din toată lumea care au asistat la astfel de fenomene, s-au mulţumit de multe ori cu astfel de explicaţii: a suprapune un fenomen ciudat peste o situaţie posibilă şi verificabilă, dar de natură terestră, constituie de multă vreme, procedeul predilect al celor care se ocupă din partea guvernului, de acest capitol. Mistificări onorabile! Baloane meteorologice, fulgere globulare, gaze de mlaştină, vârtejuri de vânt, tornade, fata morgana, stelele, luna, planetele pe cerul înstelat, sateliţi, avioane, elicoptere, dirijabile, stoluri de păsări, etc, totul este bun de folosit pentru a acoperi un fenomen, o realitate inexplicabilă. Chiar şi atunci când maşina preşedintelui unui stat european a fost survolată la mică - foarte mică - înălţime de un foarte mare şi foarte real OZN - nu s-a spus nimic. S-ar putea să fi fost **o Demonstraţie** a LOR în sensul: Iată-ne, suntem aici! Vom relata mai încolo întâmplarea, de dragul adevărului şi pentru a-l informa pe cititorul nostru, care nu a avut de unde să preia informaţia, şi aşa incompletă, mascată, informaţie furnizată de şoferul oficial al preşedintelui. Acela nu a fost un accident, nu a fost ceva întâmplător, ci aşa cum spuneam mai înainte, **a fost o demonstraţie** a unei noi realităţi pe care, vrem-nu-vrem, trebuie s-o acceptăm. Dar cum s-o acceptăm? Sub ce formă? în ce capitol al Cunoaşterii Umane trebuie să o înscriem?

Foarte mulţi cercetători, savanţi, fizicieni, astronomi, informaticieni, oameni de ştiinţă în general, sau scriitori şi ziarişti, au căutat să delimiteze fenomenul în contextul mai larg al miracolelor tehnice ale secolului XX. Dintre ei, Allen Hynek şi Jacques Vallee, au încercat şi au reuşit în mare parte, să clarifice fenomenul OZN. Pe scurt, Allen Hynek a făcut o clasificare ştiinţifică în strânsă legătură cu modul de observaţie diurn, nocturn, lumini, apariţii materiale, întâlniri de gradul I, II, III, IV, observaţii terestre, aeriene, în spaţiul cosmic, etc...

Şi toate acestea, ca reacţie la mistificările „Raportului Condon" care, culmea! cu toate că era o contrafacere a realităţii de la cap la coadă, o minciună garnisită cu tot felul de explicaţii ştiinţifice, a fost publicat şi tradus în ediţii de lux, în multe ţări ale lumii.

Ceva mai târziu, omul de ştiinţă Jacques Vallee împreună cu soţia sa, s-au ocupat de fenomen, dedicându-se cercetărilor şi investigărilor, la faţa locului, în foarte multe localităţi sau puncte de pe glob, unde au fost semnalate întâmplător ciudate OZN-uri, finalizându-şi cercetările nu atât prin cărţile scrise, ci mai ales prin impunerea unui nou concept despre această realitate sortită să devină Mitologie, în măsura în care nu poate fi explicată de ştiinţa secolului XX.

În ce ne priveşte, nu suntem de acord din toate punctele de vedere cu cei doi cercetători amintiţi, dar apreciem efortul şi

sinceritatea lor, dorinţa lor şi reuşita în a sparge clişeele şi scenariile oficiale sau cele devenite „notorii” ale unor autori contactaţi, care ştiau totul despre OZN, se întâlneau cu EI, ştiau de unde vin şi unde se duc, când pleacă şi când vin, ce au de gând să facă în viitor, şi ce au făcut EI până acum.

O adevărată industrie înfloritoare de mesaje, cărţi, rapoarte (vezi raportul UMMO), interviuri, profeţii care, încet-încet, s-au acoperit de ridicol, au fost date uitării, sau au întreţinut o psihoză specifică oricărui sfârşit de mileniu.

- Dar ce fel de psihoză?

Capitolul 3

PSIHOZA COSMICĂ

În afară de câteva minuni, Zeii pământeni din vechime duceau o viaţă plebee; puţin mai îmbelşugată, puţin mai destrăbălată, dar o viaţă omenească plină de farmec şi splendoare. Această viaţă nu ne-a luat-o nimeni!

Cu toate că imaginaţia omenească a mers mult mai departe decât „simplele" OZN-uri, acestea din urmă continuă să rămână un mister. Şi este normal să fie aşa, pentru că una este să-ţi laşi imaginaţia să creeze, pornind de la **concepte terestre despre tehnologie** şi **Cosmos,** şi alta este să defineşti tehnologia Cosmică care are la bază **concepte cu totul străine** gândirii şi ştiinţei actuale pământene. Adică ne putem imagina „nave" interplanetare care, conduse de căpitani Piccard, străbat galaxii încoace şi încolo, utilate cu tehnologie pământeană posibilă în viitor, **dar pornind de la cea actuală.** Nu ne putem imagina „ce tehnologie" face ca un OZN să vireze brusc la 90° cu viteza de 14.000 Km/h. Aşa ceva **este imposibil** de gândit peste noi. Acestea sunt miracole! Aşa ceva nu se poate! Sunt de acord că noi nu putem, dar de ce să n-o poată face „alţii", adică EI, omuleţii verzi, cenuşii, albăstrui, piticii, cei înalţi, roboţii, păroşii ocupanţi ai OZN-urilor? EI vin de pe alte Planete, poate din altă Galaxie, au alte metale, mai grele, mai uşoare, un alt tabel al Elementelor, chiar dacă sunt cam aceleaşi, sunt supuse altei vechimi, altei forţe gravitaţionale, altor câmpuri de radiaţii, deci cu alte proprietăţi, altă cantitate de energie încorporată. Mulţi dintre aceşti „omuleţi" plutesc pe planeta noastră, respiră orice, mănâncă orice, au un metabolism simplu şi perfecţionat; le plac fructele, le place apa de pe această planetă, le place peisajul!

Este evident că în raport cu EI (cu mici excepţii), noi suntem mult mai frumoşi, mai diverşi, mai liberi, mai la noi acasă, mai sentimentali, mai visători...

Noi mai avem multe de aflat, EI ştiu totul! Noi mai avem multe de văzut, EI au văzut totul, noi avem miresme, flori, parfumuri, câmpii, munţi, oceane, toate adunate într-un fel de Rai, în care trăim ca nişte Zei Primitivi.

EI au doar Cosmosul pur şi simplu.

În afară de câteva minuni, Zeii pământeni din vechime, duceau o viaţă plebee, puţin mai îmbelşugată, puţin destrăbălată, dar

o viaţă omenească, plină de farmec şi splendoare. Această viaţă nu ne-a luat-o nimeni. Este aici, la locul ei, o trăim şi noi - cei de azi, într-un peisaj nu mult diferit. Au dispărut dinozaurii, dar avem trenuri, avioane, automobile; au dispărut junglele de ferigi şi arbori uriaşi, dar avem autostrăzi, metrouri: s-au împuţinat legende, mituri, dar avem televiziune, video, reviste, filme, cărţi.

Ecuatorul este la locul lui, Polii au zăpezi şi gheţuri, avem zone temperate, avem jungle şi pustiuri şi oceane şi lagune, insule şi continente.

Capitolul 4

EI CE AU?

Si totuşi avem ceva în comun:
spaima de accidente!

Adică ce au EI? Nişte farfurii zburătoare, nişte baghete cu care ne pot paraliza, nişte costume lipite pe corp şi dintr-o singură bucată, ceva aparatură cu care prepară hrană din orice.

Alţii au câteva scule pe OZN-ul lor, alţii aterizează şi cer de la localnici, alţii fură alimente, fructe, vite şi căţei.

Unii sunt agresivi dacă sunt agresaţi, alţii nu!

- Dar ce mănâncă, ce beau, ce respiră în navele lor, cum dorm, cum se iubesc, cum o fi la ei acasă? Oare sunt prieteni între ei? Oare se tem unii de alţii, oare se tem de noi, de bătrâneţe, de boli? În ce speră aceşti „omuleţi"? În ce cred ei?

Vom afla la timpul potrivit.

În relatările despre întâlnirile de aproape, sau în poveştile celor răpiţi, apar tot timpul personaje cam fără vârstă, sau care nu-şi arată vârsta, puţine cazuri cu bătrâni cu barbă şi mustăţi, ca Moş Crăciun, apar foarte puţine femei, copii, roboţi, androizi, etc. Unii au costumaţii de circ, alţii combinezoane de lucru sau de pilotaj, unii au haine pământene ca la CIA sau FBI, alţii au doar o blană deasă şi gheare ascuţite.

Cei mai mulţi au costume fără tăieturi (dintr-o bucată) ca şi cum ar fi turnate pe corp, unora li se vede faţa - altora nu; unii vorbesc, mârâie, grohăie - cei mai mulţi tac şi privesc.

Nici unul nu a fost semnalat strănutând, tuşind, scuipând, vomând, răcnind, cântând, fluierând...

Deci e clar că nu sunt de pe aici!

N-au fost văzuţi dormind, mâncând, urinând, gâfâind (cu toate că au fost fugăriţi). N-au fost văzuţi distrându-se, râzând, având vreo activitate pământeană. E clar că nu fumează, nu iau droguri, nu consumă alcool. EI nu admiră natura, ei o studiază.

Nu mă prea încântă aceste constatări. Dacă mi-ar fi vecini n-aş fi prea fericit să-i văd pe lângă casă.

Într-un cuvânt, nu prea îmi sunt simpatici. Dar sunt prezenţi! Din ce în ce mai prezenţi. Eu scriu această carte despre această prezenţă, eu însumi vreau să lămuresc lucrurile.

Şi totuşi avem ceva în comun: **spaima de accidente.**

Lucrul acesta m-a obsedat mult timp, în urma unor relatări de

la faţa locului. Aceste relatări sunt confirmate şi consemnate în Documentele Central Intelligence Dates and Data 1946-1993, Compartimentul de Istorie al CIA - Washington DC, sau culese de la martori oculari, oameni oneşti şi de încredere, aflaţi la locul accidentelor.

Cele trei legi ale accidentelor OZN

1.Orice tehnologie comportă defecţiuni.

2.Orice OZN poate cauza un accident.

3.Ocupanţii unui OZN pot muri sau se pot salva.

De asemenea OZN-urile pot răni mortal oameni implicaţi sau neimplicaţi în accident. Vom încerca de acum încolo să supunem fenomenul OZN unei analize din punctul de vedere al celor trei legi enunţate mai sus.

Aspectul acesta, al accidentelor OZN, a fost ţinut în umbră, cu toate că el **releva cele mai multe date** despre nave şi ocupanţii acestora.

Motivul este foarte clar: o navă prăbuşită nu mai poate fi **confundată** cu un balon meteorologic. Spun asta pentru că seriozitatea oricărei cercetări se bazează pe măsurători, descrieri, analize de laborator, fizice, chimice, biologice, exobiologice. A avea sub microscop un fragment de ţesut al ocupanţilor, sau o bucată de metal dintr-o „farfurie zburătoare" nu este acelaşi lucru cu a zări o lumină care a aterizat în marginea pădurii, sau o încăierare în miez de noapte pe autostradă între doi şoferi de camion, şi doi omuleţi verzi care zgârie cu ghearele şi apoi fug cu farfuria lor în înaltul cerului.

Şi nici cu declaraţii obţinute sub regresie hipnotică, ale unor „răpite" de extratereştri care le-au dus în „nava mamă" şi le-au extirpat ovarele. Măsurătorile, analizele de laborator, fragmentele de metal, echipamentele navelor, cadavrele, textele sau inscripţiile de pe nave, toate acestea constituie dovezi ştiinţifice, conforme conceptelor noastre: ele pot releva tehnologia, psihologia şi dacă vreţi - parapsihologia întregului fenomen - cu o marjă de eroare - bineînţeles.

- Şi dacă eroarea este omenească - iar la baza accidentelor OZN stau diverse erori de navigaţie, defecţiuni, neatenţia sau necunoaşterea, atunci începe să ne lege ceva de ocupanţii acestora:

„ERRARE HUMANUM UNIVERSALIS EST"

A doua zi. Ora 9:02

Noaptea trecuse ca o noapte obişnuită în apropierea mării. Auzeam zgomotul valurilor pe faleză, respiraţia mării până departe în larg.

Ceaţa uşoară era măturată de lumina rotitoare a farului şi de mugetul îndepărtat al sirenei de ceaţă.

Mi-am pregătit sculele şi momelile de pescuit şi în zori, fără să deranjez copiii care dormeau am plecat către dig. M-am instalat lângă un marinar care stătea de pază în capătul acesta al digului, dinspre Baza Navală. Mai târziu au apărut şi amatorii de ultraviolete. Eram cu totul vreo nouă persoane.

Soarele se porni să răsară: stăteam şi fumam împreună cu paznicul digului şi cu coada ochiului supravegheam lansetele.

Deodată privirea mi-a fost atrasă de ceva neobişnuit: în largul mării, destul de departe, se afla o mică navă. Părea că stă pe loc. Era pe direcţia E-SE în lumina soarelui reflectată de valuri; părea o vedetă rapidă şi la bordul ei era o mare forfotă şi mişcare. Oameni îmbrăcaţi în costume de scafandru trebăluiau la pupa, se scufundau, reveneau la bord. Mi-am lăsat pescuitul şi m-am uitat la ceas: era aproape 9:00. Dinspre Baza navală se apropia un mic elicopter alb cu albastru. elicopterul se îndrepta către nava din larg. A ajuns şi s-a oprit la mică înălţime deasupra ei. A staţionat acolo şi dedesubt a desfăşurat nişte cabluri. Presupun că avea un troliu, pentru că la un moment dat, a ridicat ceva la bord, agăţat de un cablu. Nu se vedea ce era, dar fusese agăţat de către scufundătorii de pe fregată. **Ceva scos** de pe fundul mării. Apa nu putea să fie prea adâncă acolo.

În timp ce urmăream această scenă, privirea mi-a fost atrasă de o sclipire, ca o fulgerare, deasupra micului elicopter. La vreo sută de metri mai sus. Nu aveam binoclu, port ochelari de distanţă, dar am văzut clar cum la verticala locului se materializa o farfurie zburătoare argintie, cam de două ori mai mare decât vasul de jos. Era mult mai mare decât elicopterul.

Eu o vedeam din lateral, puţin înclinată spre stânga; se balansa uşor în bătaia vântului fără niciun sunet. Avea 25-30 m, nu emitea nicio lumină, avea culoarea cerului, ceva mai deschis - spre cenuşiu.

I-am atenţionat pe cei din apropiere care făceau plajă, le-am arătat în direcţia vasului: - Priviţi, un OZN. Acolo, sus, deasupra elicopterului! Au privit şi mi-au zis că nu văd nimic! Vreo doi au intrat în apă să înoate, ceilalţi s-au întors ia revistele lor ilustrate. Tânărul paznic s-a apropiat de mine întrebându-mă ce s-a întâmplat. I-am arătat în aceeaşi direcţie OZN-ul nemişcat...

- Îl văd, da e acolo! şi mi-a cerut o ţigară pe care şi-a aprins-o cu mâinile tremurânde. Trebuie să raportez - şi a fugit către

cabina lui cu telefon. L-am urmărit cu privirea şi l-am văzut cu telefonul la ureche.

Apoi mi-am continuat observaţia. Atât pe puntea vasului, cât şi pe elicopter, părea că nimeni n-a observat nimic. Ei îşi continuau treaba, adică am văzut din nou ceva agăţat şi urcat cu cablul la bordul elicopterului.

Atunci a apărut din dreapta, pe mare, o fregată de coastă, care despica valurile în mare viteză. Se vedea asta după pulberea înaltă pe care o arunca prova vasului şi după siajul învolburat. Venea din larg, oblic pe direcţia bărcii şi a elicopterului, dar direct către acestea. Se pare că cei de pe fregată prinseseră ţinta. Atunci, aproape simultan, elicopterul a degajat spre stânga, într-un cerc larg şi grăbit, iar OZN-ul de deasupra s-a înclinat şi mai mult, tot spre stânga, a sclipit în razele soarelui şi s-a înălţat fulgerător spre dreapta. A dispărut în maximum 3 secunde. Paznicul ieşise din cabina lui şi privea ce priveam şi eu. Fregata a frânat cu elicele şi a dublat micul vas cu scufundători în partea dinspre plajă. Nu mai vedeam micul vas dar vedeam cele două RADARE care se roteau în arborajul fregatei. Elicopterul era departe în stânga, de unde venise de fapt. Fregata a rămas acolo până la orele 9:15, când eu am părăsit plaja şi digul cu mica mea captură pescărească, dar cu marele semn de întrebare în minte. Oare fenomenul de azi, de acum, are vreo legătură cu ce văzusem ieri? Oare scufundătorii recuperaseră din apa mării, de pe fundul puţin adânc, fragmentele căzute din nava aflată în dificultate? Oare ce văzusem acum nu confirmă siluetele din spatele hublourilor? Poate era aceeaşi navă care venise să-şi recupereze ceva, sau pe cineva. Nu aveam să aflăm niciodată.

Ora 10:45

Am relatat cu sufletul la gură tot ce am văzut prietenilor mei, ne-am hotărât să telefonăm la Baza Navală. Răspunsul: „Operaţii de rutină, ceva cu salinitatea, depuneri de mâl, stratul de scoici, etc; aşa ceva are loc săptămânal, n-aţi observat dvs.” Şi ni s-a închis telefonul!.

Capitolul 5

PRĂBUŞIREA

Căutătorii de agate. Studenţii. Patru extratereştri şi nava lor înfiptă în pământ. Armata şi buldozerele. „Dacă veţi spune ceva nu vă veţi mai vedea copiii niciodată”

5 iulie 1947

Cei cinci studenţi şi profesor Dr. Buskirk cinaseră demult. Acum fumau şi discutau despre săpăturile arheologice la care lucrau în apropiere de Magdalena, într-un loc pustiu, dar bogat în vestigii precolumbiene. Veniseră în New Mexico de la Universitatea din Pennsylvania. Deodată cerul întunecat, dar plin de stele, fu despicat de un fulger. Acesta parcă se sparse în zeci de fărâme, apoi un sunet surd şi îndepărtat străbătu ţinutul până la ei. Şi apoi o bubuitură care parcă a cutremurat pământul de sub ei.

- Un meteorit! spuse unul dintre studenţi. De ploaie nu poate fi vorba, nu e niciun nor.

Profesorul confirmă şi hotărâră ca a doua zi să se deplaseze în direcţia unde văzuseră strălucirea aceea pe cer; nu era departe şi în pustiul acela nu era greu de găsit craterul unui meteorit. Dacă vor avea noroc! Precis mâine vor găsi craterul.

Exact în acest timp familia Anderson dormea adânc. Ei voiau să se trezească în zori, dis-de-dimineaţă, să plece în căutare de agate. Ştiau că studenţii de la Arheologie care săpau de mai mult timp în zonă, găsiseră câteva exemplare frumoase. Chiar le arătaseră cum pot fi deosebite de alte pietre fără valoare. S-au trezit odihniţi, şi-au băut în grabă laptele şi cafeaua cu tartine, şi-au îmbrăcat „echipamentele” de săpat; câteva cazmale mici, cuţite vechi de bucătărie şi şpacluri, o canistră cu apă de băut şi spălat pietrele, şi au plecat spre valea de lângă Magdalena. În câmpia San Augustin. Se anunţa o zi fierbinte de iulie. Şi aşa a fost.

„Drumul făcea o curbă şi s-au trezit deodată chiar în faţa lor cu un disc mare, argintiu, înfipt în pământ la baza dealului pe care îl coborau. Discul era atât de mare şi de lucios că nu-ţi venea să crezi că e real. Era cât două camioane mari, cât un teren de baschet şi era încastrat în pământ ca şi cum ar fi crescut direct acolo, *ca* un avion uriaş care s-a înfipt în cădere prăbuşindu-se cu 2000 de Km/h. Era străpuns, adică ciobit într-un sigur loc. În vale era o linişte de ţi se făcea frică. S-au repezit cu toţii, adulţi şi copii într-acolo. Trei făpturi

stranii, de pe altă planetă, zăceau întinse dedesubt, în umbra discului. Zăceau întinşi în iarbă şi nu mişcau. Păreau, sau erau morţi. Dar nu erau zdrobiţi sau desfiguraţi. Deodată apăru şi al patrulea de undeva de sub navă. Acesta se retrase speriat când dădu cu ochii de Anderson. Se aplecă deasupra unuia din cei trei întinşi pe jos. Se părea că acela mai respira. Pieptul i se mişca rar şi greu sub costumul de culoare gri, ca un combinezon de pilot aviator, dar fără niciun fermoar, nasture sau centură. Şi ceilalţi trei erau îmbrăcaţi la fel. Nu aveau niciun fel de păr pe capetele lor mari. Nu aveau nici măşti de protecţie sau sisteme de respiraţie, cu tuburi de oxigen sau altceva. Nici vreun fel de aparate sau arme. Chiar şi cei morţi aveau ochii larg deschişi. Ochii lor erau oblici şi depărtaţi, păreau că nu au pleoape, că nu pot clipi, iar pielea lor era cenuşiu-gălbuie. Ai fi putut crede că erau asiatici, dar aveau capetele prea mari în raport cu corpul, nasul şi gura prea mici, trăsături fine şi nu aveau deloc sprâncene şi urechi. Aveau cam un metru şi ceva, nu prea mult, înălţime. Se vedea clar şi simţeai că ei şi nava lor erau de pe altă planetă. Extratereştri! Ce poţi să faci într-o asemenea situaţie? Ce puteau să facă Andersonii? Nici nu ştiau ce să facă. Stăteau trăzniţi şi se holbau. „Marţienii”! zise unul dintre copii. Şi atunci „marţianul” care era zdravăn pe picioarele lui, îl privi pe copii, întoarse capul şi îl privi lung, drept în ochi. Ceilalţi stăteau încremeniţi. Era un frig cumplit, un frig real, cu toate că temperatura atingea deja 35°C. Frigul izvora din EI şi din nava lor...”

„S-a întors şi s-a uitat drept către mine şi am simţit că se afla chiar în capul meu, de parcă îmi dicta gândurile; gândurile lui se aflau parcă în creierul meu. Aveam o senzaţie de cădere şi rostogolire. Am simţit teama acelei făpturi, i-am simţit deprimarea, i-am simţit singurătatea. Cât era el acum de singur, cu cei morţi lângă el, departe de Planeta lui, de Soarele lui, de toate ale lui, de Lumea lui! Simţeam că mă prăbuşesc. Am retrăit prăbuşirea lui. Am cunoscut groaza prin care a trecut. Privirea aceea îmi spunea tot, fără niciun cuvânt... Cei mari încercară să vorbească cu el. Dacă-l pot ajuta? De unde vin EI? Vorbeau toţi deodată şi în engleză şi în franceză şi spaniolă. Nici un răspuns! Ce ar fi putut să le răspundă?”

OZN-ul stătea acolo, înfipt în pământ, de câteva ore. Se prăbuşise puţin după miezul nopţii. O noapte şi o dimineaţă fără nori, cu soarele arzând în înaltul cerului.

Şi totuşi metalul era rece ca gheaţa! Ce metal o fi fost acela? Şi cei morţi şi cel rănit, întins la pământ, erau reci ca şi nava lor. Cel viu era din ce în ce mai neliniştit. Stătea la distanţă de oameni. Nu-i era frică, era doar neliniştit.

Probabil că după prăbuşire se dezmeticise cu greu. Prin trapa navei, care era deschisă, se zăreau două scaune de pilotaj, aşa cred, dar două scaune mici şi foarte joase.

Unul dintre ele era desprins. Se mai zărea un fel de pupitru, ca un bord de automobil fără cadrane, care era complet dislocat. Era smuls şi retezat în direcţia impactului cu pământul.

Nu se zărea nicio lumină şi totuşi nava părea luminată în interior, nu existau nici aparate de control, ci doar un fel de tub negru dincolo de bordul acela, care se înălţa vertical spre partea de sus a „farfuriei", care semăna cu un chioşc de plexiglas.

Nimic altceva; nici computere de bord, nici costume de rezervă, nici alimente sau recipiente, absolut nimic!

De unde veneau EI?

Cine erau, de nu aveau nevoie de aparate de navigaţie, de hărţi, de apă, de hrană, de costume presurizate, de arme de apărare?

Ce căutau aici?

Veniseră doar aşa, într-o plimbare de o zi, de o după-amiază, de o oră?

Întâmplarea făcuse să se prăbuşească aici. Şi acum erau prizonierii acestui loc, ai acestei Planete.

Eu cred că cei doi care erau în viaţă fuseseră pe posturile de pilotaj când nava s-a prăbuşit.

Poate ceilalţi doi priveau cerul cu stele al acestei Planete, priveau Pământul necunoscut. Impactul, ciocnirea bruscă, i-a prins nepregătiţi. Şocul a fost enorm. La viteza lor, se puteau zdrobi cu totul. Şi totuşi, nu păreau zdrobiţi. Practic - nu aveau nicio zgârietură, nicio mână ruptă sau un picior, sau un cap spart - sângerând. Nu curgea niciun fel de sânge lângă cele două cadavre. Poate nici nu aveau sânge! Poate nu aveau oase care să se rupă. Cel rănit, întins pe jos şi respirând rar, nu gemea, nu se văita. Îşi ducea din când în când mâna stângă cu degetele lungi către pieptul care tresărea uşor. Avea mănuşi pe mâini cu PATRU degete. Cei trei fiind lungiţi pe jos, li se putea vedea talpa combinezoanelor, căci nu aveau pantofi sau cizme, sau altceva.

Aveau doar o talpă groasă de vreo două degete, de culoare închisă, dintr-un material uşor spongios.

Tălpile acestea erau mai groase şi mai late la vârful piciorului decât la călcâi. Suprafaţa lor era netedă şi curată, cu un desen fin, care nu semăna de la o talpă la alta.

Vă imaginaţi cum cel viu şi zdravăn îi scosese pe cei trei din navă? Probabil că îi scosese când se lumina de ziuă, când s-a convins că în jur nu e niciun pericol.

Se putea deduce că i-a scos pe lumină pentru că îi aşezase la umbra propriei nave. Nu-i aşezase la soare, nici în altă parte.

Nu se vedea nicio trusă de prim-ajutor, niciun fel de aparatură medicală, doar atât - din când în când cel sănătos se apleca către cel suferind, cu un obiect în mână, pe care-l apropia de pieptul aceluia.

Nu vorbeau, ci doar se priveau Acum ştiu că EI purtau „în felul lor” o discuţie tăcută, telepatică.

Erau cei doi rămaşi în viaţă vinovaţi de accident? Erau ei oare „piloţii” acestei nave ciudate şi acum „îi aveau pe conştiinţă” pe cei doi morţi de lângă ei?

Accidentele, oriunde şi oricum s-ar întâmpla, includ o mare doză de hazard şi multe semne de întrebare.

Pe partea din stânga a navei lor, cum era ea înfiptă acolo în deal, se vedea o ruptură, ca şi cum s-ar fi lovit de ceva care se încastrase în muchia OZN-ului. Parcă fusese lovită, sau se ciocnise cu un avion, sau un turn înalt. Turnuri înalte la Magdalena nu erau. Aveam să aflu mai târziu ce se întâmplase; am putut să deduc din celelalte mărturii, că fuseseră două OZN-uri care s-au ciocnit în plină noapte, undeva lângă Corona. Aspectul acesta mai este şi astăzi confuz, discutabil.

Oricum, nu era vorba de o aterizare forţată, datorată unei defecţiuni. Era clar că eram în faţa unei PRĂBUŞIRI, care avea drept cauză şi efect acest groaznic ACCIDENT.

Capitolul 6

DOVADA

Cea mai EVIDENTĂ DOVADĂ a
existenţei OZN şi a extratereştrilor este
ACCIDENTUL OZN. Coliziunile, prăbuşirile
pe pământ, morţii şi supravieţuitorii
extratereştri, precum şi resturile
recuperate, constituie o dovadă de
necontestat pentru noi, a EXISTENŢEI acestora

S-a spus abia după vreo 40 de ani că „navele" au fost recuperate. Dar chiar şi atunci, în Rapoartele TOP SECRET se folosea termenul de „recuperare" ca şi cum aceste nave ar fi fost ale noastre, terestre, şi noi le-am fi scăpat de sub control şi mai apoi le-am recuperat. S-a mers până acolo încât s-au înfiinţat „Proiecte Secrete de construire şi testare a unor „farfurii zburătoare" (care n-au zburat niciodată) numai pentru „a se masca" recuperările adevăratelor OZN-uri.

S-a mers atât de departe cu mistificările, încât în cazul unei prăbuşiri OZN cu un extraterestru la bord, pe jumătate zdrobit, pe jumătate calcinat, s-au făcut afirmaţii în presă şi la televiziune, însoţite chiar de imagini, că ar fi fost vorba de experimentarea unei rachete cu o maimuţă la bord!

Accidentul se datora maimuţei? Fotografiile şi imaginile TV erau astfel prezentate, încât nu se vedea mare lucru.

S-a aflat ulterior că s-au făcut disecţii, primele analize de laborator şi testări de ţesuturi pe cadavrul unui extraterestru. Ele au rămas necunoscute până astăzi pentru toată lumea!

Incompetenţa dublată de „secretomanie" frustrează, în continuare, multe minţi strălucite de posibilitatea meditaţiei pe această temă, pe date reale, din lipsa unor informaţii elementare. SE CREDE însă, că cine deţine INFORMAŢIA, deţine PUTEREA. Dar cei care deţin informaţia şi puterea uită că **informaţia conţine un MESAJ** pe care poate ALŢII l-ar fi înţeles mai clar, mai bine, pentru folosul tuturor oamenilor.

Dacă oficialităţile răspândesc zvonul că în OZN-uri zboară maimuţe, cu timpul ajung să creadă şi ei în aşa ceva. Mai ales că ruşii o lansaseră în spaţiu, într-o capsulă, pe celebra căţeluşă Laika. În cazul acesta, al provocării la bazaconii, opinia publică lansează propria versiune asupra fenomenului.

Apar „zeii salvatori” în farfurii zburătoare, gentlemeni din alte timpuri, monştri cu trei ochi, uriaşii jucăuşi, invadatorii păroşi sau zeii blonzi care răpesc femeile pământene (de obicei, recent părăsite de autohtoni). Sunt şi situaţii inverse, în care frumoşii latino-americani sunt răpiţi pentru a se împerechea cu frumoasele blonde extraterestre!

Apar „contactaţii”, „mesagerii cosmici”, cu texte docte sau semidocte, „Rapoarte” pline de explicaţii ale unei ştiinţe de frontieră şi în acelaşi text, o mare uimire în faţa unui hambar pentru fân (terestru). Aceşti „extratereştri” vorbesc fără nicio sfială de cele 10 dimensiuni, din care ei stăpânesc deja vreo 7, şi deplâng prostia omenească ce nu înţelege decât 3 plus 1 (timpul) dimensiuni.

AŞA O FI?

Tema îmi dă fiori.

Voi analiza acest subiect într-un capitol special. În momentul de faţă, ca să înţeleg mai bine situaţia, mă străduiesc şi exersez viaţa în 2 dimensiuni şi îmi oblig prietenii să facă acelaşi lucru, s-o luăm de la uşor la mai greu, de la simplu la complicat, ca apoi să „progresăm" la 4, 5, 6, 7, 8, dimensiuni, să-i depăşim pe extratereştri măcar la capitolul acesta, care nu necesită nicio investiţie.

Îmi permit acest lucru, eu fiind un simplu scriitor, nu am „Contracte" nu mă plăteşte niciun „Proiect" sau „Program TOP-SECRET", nu trebuie să dau socoteală de „fonduri".

Nici nu trebuie „să liniştesc" opinia publică. Eu vreau să-mi neliniştesc cititorii, să le ofer informaţiile culese şi verificate de mine, să cercetez pentru ei ceea ce ei nu pot, sau nu au timp să afle, ca să putem gândi împreună O REALITATE care ne priveşte pe noi toţi.

La aceste informaţii au avut până acum acces numai „cei autorizaţi". „Autorizaţi" de către cine? Cine are „autorizaţia" să mintă, să mistifice, să ascundă adevărul? Atât cât este el!

Câţiva „contactaţi" celebri, care au scris cărţi şi au făcut prozeliţi, s-au dovedit a fi simple marionete, mercenari ai minciunii, pentru câteva avantaje materiale, un paşaport special şi ceva publicitate. În timp ce oamenii cinstiţi şi serioşi, cărora li se mutilează vitele şi li se tăvălesc recoltele, sunt consideraţi mincinoşi, dezechilibraţi psihic, nedemni de încredere.

Când un savant sau un cercetător plătit de Guvern neagă fenomenul OZN, nu este pus niciodată la detectorul de minciuni.

Din când în când mai apar şi oameni cu simţul umorului, care trântesc câte o poveste frumoasă, cu vizite la bordul „Navelor Mamă", cu călătorii interplanetare şi vizite pe Planetele LOR, totul atât de frumos şi atât de nobil, încât oficialii nu au ce să mai spună. Pur şi simplu li se închide gura. Pentru că nu este ameninţată securitatea naţională, nu sunt amestecaţi ruşii, japonezii, arabii... EI au numai gânduri paşnice, prietenoase, nu spun cine sunt, de unde vin, unde îi plimbă pe contactanţi; aceştia dorm în timpul călătoriei, nu se uită pe geam să vadă încotro se duc, de unde se întorc.

Şi acolo viaţa este searbădă; nici bogăţie - nici sărăcie; nici rasism - nici subdezvoltare, nici industrie spaţială - nici de armament.

Se mănâncă prost şi puţin, pe acolo se mai întâlnesc pământeni exilaţi voluntar, care sunt spanioli, dar vorbesc franceza, nu au pământ şi cultivă totul pe soluri sintetice, nu au cer, nu au apă, nu au televiziune şi nici rivalităţi sportive sau politice, nu au Maserati şi nici

Mercedes.

Pe cine să intereseze această LUME?

Pe cine să tenteze aşa ceva?

Şi „contactantul” se întoarce la cererea sa, înapoi pe Pământ, la ferma lui amărâtă, dar plină de farmec terestru, exact după 5 zile, 14 ore şi 47 de minute de la plecare.

Este aşteptat de buna lui mamă, care i-a făcut prăjiturile preferate, de casă.

Aceşti călători nu aduc marile secrete şi n-au divulgat niciun secret terestru, fiindcă nu sunt în posesia niciunui secret, ei de abia ştiu să scrie şi să conducă un tractor pe arătură, nu ştiu şi nici n-au întrebat nimic despre sistemele politice sau sociale intergalactice, pentru simplul motiv că nu cunosc prea bine nici sistemul politic sau social de la ei din sat.

N-au habar de tehnologie, de sisteme de comunicaţii, ei nici nu au televizor sau telefon la ei acasă.

Unul dintre aceştia a vrut să ia ca amintire un ceas de pe nava pe care a fost, dar s-au prins extratereştrii şi i-au luat ceasul din mână. Interesant este faptul că ceasul nu arăta nicio oră, şi mai era şi foarte greu.

Un alt „contactat” celebru a fost condus într-o pădure de către fiinţele luminoase. Acolo, sub o grămadă de pietre, se aflau nişte plăcuţe de aur pe care era un text.

Textul a fost descifrat ulterior de specialiştii din New-York. Era scris în sumeriană şi conţinea preceptele unei religii. Profetul şi traducătorul au ajuns celebri, au avut mulţi adepţi şi au înfiinţat o sectă. Au dus-o foarte bine până la moarte. Au fost „contactaţi” care au vrut ei să plece şi au plecat. Printre ei, mai mulţi piloţi de supersonice care au plecat cu tot cu avioane. Şi nu s-au mai întors. N-au deranjat pe nimeni, n-au transmis niciun mesaj de ACOLO ca să destabilizeze societatea, să tulbure masele!

Sunt „contactaţi” care aşteaptă să fie luaţi din diverse locuri; nici ei nu deranjează pe nimeni.

Unii s-au retras în mici localităţi, unde scriu câte o carte. Pe cine să deranjeze chestia asta? Pe nimeni. Sunt lăsaţi în pace.

Nu sunt lăsaţi în pace cei care văd OZN-uri în locuri publice, pe autostradă, deasupra oraşelor, şi vor să ştie ce sunt acestea, de ce se sting luminile, farurile, de ce se opresc motoarele - ei vor o explicaţie de la poliţie, de la guvern.

Ei anunţă presa, dau interviuri, se contrazic...

Şi ca să fie liniştiţi sunt puşi la „Detectorul de Minciuni”, apoi li se serveşte o explicaţie, sunt băgaţi în seamă de doi, trei oficiali din Air-Force, din CIA, de la vreo Agenţie de Investigaţii ale Fenomenelor OZN, şi încet se potolesc, dar sunt cunoscuţi de acum-încolo ca având

probleme cu OZN-urile.

Capitolul 7 MARTORII

Un fel de „Triunghi al Bermudelor” dar pe uscat: CORONA-MAGDALENA-SOCCORO.
Un loc fatidic pentru OZN-uri şi nu numai.
Câmpia „San Augustin”.

5 iulie 1947

Ce s-a întâmplat cu martorii noştri, cu Andersonii, care în ziua de 5 iulie 1947 s-au aflat din întâmplare în apropiere de Magdalena? Era o „expediţie” de familie, în căutare de agate.

Deodată, după un deluşor, s-au trezit faţă-n faţă cu un OZN şi 4 extratereştri. Doi morţi şi doi încă în viaţă. Ceva fantastic.

În timp ce adulţii încercau să comunice cu făptura cea vie, copiii prinseră curaj şi se apropiară pe ocolite, punând chiar mâna pe „farfuria zburătoare”; era rece ca gheaţa.

Atunci, de peste deluşor, au apărut încă cinci băieţi tineri, şi un domn mai în vârstă, gâfâind şi transpiraţi de căldura de afară.

Erau cei cinci studenţi de la Universitatea Pennsylvania şi Profesor-Doctor Buskirk, care veniseră în zonă pentru săpături arheologice. EI auziseră noaptea o bubuitură, văzuseră chiar şi o lumină pe cer, dar crezuseră că e vorba de căderea unui meteorit şi acum căutau craterul sau sfărâmăturile acestuia.

Stupoarea lor a fost imensă. Nimeni nu este pregătit pentru o asemenea întâlnire. S-au apropiat cu teamă, au schimbat saluturi cu Andersonii care erau, evident, pământeni.

Apoi Profesorul a încercat, în toate limbile pe care le ştia (opt), să comunice cu extraterestrul.

Acesta a intrat în panică, erau acum 10 oameni care-l înconjurau, apoi s-a mai liniştit puţin, când a văzut că nimeni nu-i face niciun rău.

Remarca autorului,

Orice planuri ar fi avut extratereştrii privind situaţia de urgenţă, dezastru, accident, aceste planuri nu au fost puse în aplicare, nu au funcţionat.

Extratereştrii păreau complet neajutoraţi în situaţia de faţă; ei aşteptau parcă să le venim în ajutor.

Nu cunoşteau nicio limbă vorbită pe pământ sau nu o puteau vorbi deocamdată.

NU ERAU PREGĂTIŢI pentru o ÎNTÂLNIRE CU PĂMÂNTENII!

Nu posedau mijloace de salvare, alimente, mijloace de producere a energiei auxiliare, nu posedau arme.

Este clar că nu intenţionau să aterizeze sau să rămână mai mult timp pe planeta noastră. Nu erau deloc pregătiţi pentru un contact cu altă civilizaţie. Cu această civilizaţie!

Făceau doar un zbor de recunoaştere, de încercare, nu departe de „Nava Mamă", aceasta este foarte clar. Terenul era din fericire, pe mari distante pustiu, cu o vegetaţie măruntă şi fără înălţimi prea mari. În zonă nu sunt animale sălbatice care să atace fiinţele umane.

Dar asta nu avea să dureze mult timp...

Nici studenţii şi Profesorul şi nici Andersonii n-au mai avut timp să reflecteze, nici să mai studieze nava înfiptă în pământ, ca să poată spune ulterior exact ce au văzut.

Aproape imediat, cu zgomot de motoare şi frâne, într-un nor de praf, locul a fost înconjurat de vehicule ale ARMATEI, din care săreau militari înarmaţi, care s-au răspândit într-un lanţ de trăgători de jur-împrejur.

Din spate soseau alte camioane şi un buldozer.

Atât extratereştrii cât şi cei zece pământeni au fost imediat „luaţi prizonieri", ca într-un film SF de duzină.

Dintr-o dubă a coborât foarte războinic ofiţerul Barnett, care părea să conducă întreaga operaţiune.

După ce i-a ameninţat pe studenţi şi Profesor să nu spună nimic, niciodată, din ce-au văzut, i-a alungat şi pe Andersoni sub ameninţarea că „nu-şi vor mai vedea niciodată copiii, dacă vor scoate măcar un cuvânt despre această întâmplare."

Mai spunea că: „aceasta este o navă militară secretă"(?). Toţi au fost alungaţi de acolo cu brutalitate. Curios este faptul că soldaţii nu păreau deloc surprinşi de OZN şi de extratereştri, nici de cadavre, ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

Când Andersonii au ajuns pe deal unde îşi lăsaseră maşina, au rămas încă o dată uluiţi. Fără să fi auzit măcar un zgomot, şoseaua era blocată de ambulanţe, camioane, staţii mobile de comunicaţii, avioane care aterizaseră pe asfalt, un batalion de intervenţie şi foarte, foarte mulţi soldaţi înarmaţi.

Părea surprinzător că nu auziseră nimic, în apropierea OZN-ului domnea o linişte nefirească.

Anderson îşi mai aduce aminte că, atunci când au apărut soldaţii înarmaţi, „extraterestrul acela parcă înnebunise".

Acum, când scriu această carte, eu ştiu mai multe... Ştiu că extratereştrii se tem de praful de puşcă, pulberea din cartuşe iar materialele explozibile terestre pot exploda instantaneu, datorită „unui câmp de forţă" pe care-l emit EI câteodată, involuntar.

Aceasta poate explica multe accidente şi ne vom ocupa de acest aspect la timpul cuvenit.

Anderson a mai spus că în corpul discului pe care l-a văzut şi care avea vreo 15 m în diametru, era o spărtură adâncă.

Discul acela parcă fusese spintecat de ceva. Conturul unei alte nave, asemănătoare s-ar fi potrivit perfect în această spărtură, ca şi cum un alt obiect de felul acesta ar fi lovit OZN-ul. Anderson credea că două farfurii zburătoare s-au ciocnit în aer.

Una a explodat şi a căzut bucăţi lângă Roswell, iar cealaltă a aterizat forţat şi s-a înfipt în pământ în locul unde am găsit-o noi.

Capitolul 8 DUBLUL ACCIDENT

O navă se face bucăţi şi cade la Corona (N. Mexico).
Ocupanţii sunt găsiţi după două săptămâni,
morţi, la o distanţă de 2,4km.
A doua navă se înfige în pământ,
la 150 km distanţă de prima.
Este întreagă, are 2 morţi şi doi supravieţuitori.
Ambele sunt OZN-uri.

Oare s-au ciocnit cele două nave în noaptea de 5 iulie 1947? Această supoziţie s-a dovedit a fi cea mai plauzibilă, cu toate că nimeni, niciodată, nu a confirmat-o oficial.

Accidentul nu a fost confirmat în niciun fel, nici măcar pentru Preşedintele Statelor Unite.

Noi avem dovezi directe că adevărul s-a ştiut încă de atunci, Iată numai două exemple:

Generalul George C. Marshall, Comandantul Statului Major al U.S. Army în al doilea război mondial, confirmă în 1951 că „au fost trei accidente OZN care s-au dovedit dezastruoase pentru ocupanţi. Se stabilise deja o comunicare cu extratereştrii".

Bineînţeles, cu cei rămaşi în viaţă...

De aici încolo, chiar „Documentele oficiale" devin contradictorii, de neînţeles. Cercul celor informaţi era extrem de restrâns. Dar, chiar şi cercul acesta foarte restrâns, era într-un fel sau altul indus în eroare. Preşedintele şi cei apropiaţi lui erau informaţi asupra evenimentelor legate de OZN-uri, dar informaţiile ajungeau trunchiate şi alambicate, datorită gradelor de securitate (38). Factorii din diversele Agenţii de Securitate, de Informaţii, se dezinformau între ei în mod intenţionat sau nu, sau pur şi simplu nu înţelegeau complexitatea fenomenului.

Fiecare „trăgea spuza pe turta lui" pentru a obţine o importanţă mai mare în ierarhie şi pentru un buget substanţial. În cazul nostru, cele două nave care s-au ciocnit „erau în aparenţă trei". Vezi declaraţia de mai înainte, din 1951, a generalului George C. Marshall. De abia în 1952 găsim un document conceput ca o informare preliminară pentru Preşedintele Eisenhower. Aici se spune, nici mai mult nici mai puţin, că în 1952 s-au descoperit patru cadavre de extratereştri, provenind din accidentul de la Corona, la 2 mile vest de locul unde s-au prăbuşit resturile navei. Cele patru cadavre de extratereştri (asta se afirma clar) erau într-o stare avansată de descompunere, datorită vietăţilor din preajmă şi a acţiunii căldurii,

umezelii, ploilor, vântului, căci au fost descoperite la aproape o săptămână de la data accidentului. Şi care era data accidentului? 5 iulie 1947 era data sigură a primului accident. Mai jos, în acelaşi document, se spune că au fost două asemenea accidente. Adică s-au ciocnit două nave extraterestre şi investigatorii consideră asta ca două accidente, sau au fost două ciocniri a câte două nave, sau a fost o ciocnire şi apoi mult mai târziu o prăbuşire a unui OZN cam în acelaşi perimetru, nu la mare distanţă? Dacă la locul primului accident nu s-ar fi aflat întâmplător familia Anderson şi cei cinci studenţi cu Profesorul lor, noi n-am fi aflat niciodată nimic! Şi asta pentru că toate aparatele de fotografiat ale ziariştilor sau persoanelor care au sosit acolo, au fost pe loc confiscate, toţi au fost ameninţaţi în fel şi chip, în cazul că vor dezvălui ceva, sub motivul că acesta era „un secret militar".

„Războiul rece", „Cortina de Fier", „Cursa înarmărilor nucleare" şi „întâietatea în cucerirea Spaţiului cosmic": iată câteva „motive" care „justificau" marele secret. Dar la acea oră ruşii sau chinezii nu deţineau arme nucleare şi nici Spaţiul Cosmic nu era un teren de întrecere. Pentru noi pământenii cel puţin. Dar tema noastră nu este politica Statelor Unite şi nici „motivaţiile" diferitelor Agenţii de Securitate.

Accidentul în sine ascunde necunoscute, încât este suficient pentru a interesa şi a ţine încordată mintea autorului şi a cititorilor.

Capitolul 9 ANALIZE

Doborâţi-l! a fost ordinul transmis celor doi piloţi.
Ce a urmat? a întrebat Prof. Friedman.
A urmat că unul din cele două avioane a fost dezintegrat în zbor, să nu mă întrebaţi în ce fel.
Şi apoi? a mai întrebat Profesorul.
Am redactat raportul şi l-am înaintat la Cartierul General al NSA.

În corpul discului pe care l-am văzut noi era o spărtură adâncă, parcă fusese spintecat de ceva! Conturul unei nave s-ar fi potrivit perfect în această spărtură ca şi cum un alt obiect de aceeaşi formă ar fi lovit aparatul. Cred că două nave discoidale s-au ciocnit în aer. Una a explodat şi a căzut bucăţi, iar cealaltă a aterizat forţat în locul unde am găsit-o noi". Anderson apreciază că există o legătură clară între sfărâmăturile risipite lângă Corona şi nava avariată, înfiptă la buza dealului, la Magdalena, în câmpia San Augustin.

Anderson nu ştie nimic de cadavrele extratereştrilor din cea de-a doua navă. Nici nu avea de unde să ştie. Mai ales că ele aveau să fie descoperite la aproape o săptămână de la data impactului.

Şi în plus au fost descoperite la peste 1,5 km de sfărâmături. Să vedem acum şi alte declaraţii ale altor martori de la locul accidentului:

Iată ce spune G. Barnett, inginer de profesie, care era în convocare militară şi a ajuns printre primii la locul accidentului:

„Am dat peste un aparat discoidal de zbor ce era făcut din metal strălucitor, era întreg, cu toate că era înfipt o treime în pământ. Avea un diametru de 8-10 metri (cam imprecisă această estimare pentru un inginer). Alături de aparat se aflau **„nişte cadavre!"**

Să nu-şi fi dat seama Barnett că doi dintre extratereştri erau în viaţă? Iată ce spune el mai departe:

„Nu erau oameni, dar arătau a oameni! Aveau capul rotund, ochii mici şi erau complet lipsiţi de păr pe cap. Ochii erau neobişnuit de depărtaţi unul de celălalt. Comparativ cu arhetipul uman (sic) erau chiar foarte scunzi, iar capul era mai mare decât al nostru, în raport cu corpul. Costumele lor păreau un fel de combinezoane de pilot de culoare gri. Nu se vedeau fermoare, centuri sau nasturi".

Şi aici se opreşte mărturisirea lui Barnett. Este oare posibil ca un inginer să nu fie interesat, curios, neliniştit, când are în faţă o „maşină zburătoare", nemaivăzută, extraterestră? Este posibil să facă estimări atât de greşite, când şi un copil văzuse că nava avea cel puţin

15 metri în diametru. Dar poate că Barnett a jurat să nu spună mai mult, a fost obligat să jure ca să nu-şi piardă slujba, cum s-a întâmplat în numeroase cazuri. O să descriem mai târziu măcar unul dintre ele.

Înainte de a trece la o altă mărturie avizată, ne vom pune următoarea întrebare: oare locul unui accident şi vehiculele implicate sau fiinţele aflate în aceste vehicule, sunt ele **văzute** de martori aşa cum sunt în tragica realitate a acelui moment? Sunt văzute **obiectiv** sau după o schemă, **o imagine cadru,** comună, pe care o avem noi, oamenii, despre accidentele aparatelor de zbor?

Mi-am permis această întrebare pentru că în mărturiile ce urmează apar deja confuzii atât de mari, încât suntem tentaţi să credem **că** datele au fost **amestecate în** mod intenţionat, **că ele au fost montate** tocmai ca să creeze această confuzie.

Ce a mai făcut inginerul Barnett la locul accidentului şi ce căuta el acolo? Nu ne-o spune nimeni! Dar mai avem, din fericire, şi alte mărturii:

Iată cum dintr-un singur accident avem dintr-o dată două accidente!

„Probele pe care le avem sugerează că, în prima săptămână a lui iulie 1947, au avut loc două accidente OZN în New Mexico şi că este posibil ca în ambele cazuri să fi fost recuperate cadavrele unor extratereştri. În cel mai faimos incident, resturi împrăştiate ale navei au fost găsite pe lângă Corona, la 75 mile nord-vest de Roswell. Faptul a fost confirmat de maiorul Jessy Marcel, ofiţer de informaţii la Rosswell Army Air Field, **cel care a răspuns de recuperarea navei.** Maiorul **n-a găsit niciun cadavru** (?) dar a afirmat că materialele ce i-au trecut prin mână cu această ocazie nu semănau cu nimic terestru. O foiţă de material semănând cu metalul era atât de rezistentă încât nu a putut fi dislocată sau spartă cu un baros de 8 kg, şi era ca o foiţă de staniol.

Dar iată ce spune mai jos fiul maiorului:

„Prăbuşirea şi rămăşiţele aparatului pe care le-am văzut din întâmplare, au lăsat o urmă de neşters în memoria mea. Sunt medic chirurg în aviaţie, şi am examinat până acum resturile multor aparate de zbor convenţionale care au avut ghinionul să se prăbuşească. Dar ceea ce am văzut în 1947 nu seamănă cu niciun aparat obişnuit prăbuşit, din **cele cercetate de mine.** Lucrez în Army Air Naţional Guard. Nava aceasta nu era convenţională în niciun sens al cuvântului. Resturile păreau să provină de la ceea ce se numea atunci farfurie zburătoare. Mă bazez pe faptul că multe fragmente au pe suprafaţa interioară simboluri ciudate, un scris de tip hieroglific”.

Acest scris a fost observat în mai multe rânduri, pe un OZN prăbuşit în Kecksburg - Pensylvania, la Soccoro, văzut de doi ofiţeri de poliţie, pe alte fragmente de OZN-uri distruse, precum şi într-un

celebru incident din Est pe care-l vom analiza mai jos.

O altă bucată din nava prăbuşită a ajuns la Wright-Patterson Air Force pentru a fi testată. A fost imposibil să fie tăiată sau topită cu flacăra de sudură, oricât de mult a fost ridicată temperatura jetului. Frank Scully povesteşte că a avut un „angrenaj" provenit de la nava recuperată, la care s-au făcut peste 150 de încercări de a fi tăiat toate fără niciun rezultat. „Angrenajul era de un tip nemaiîntâlnit de inginerii pământeni; nu avea joc nici sistem de ungere". Se mai declară că aceste fragmente conţineau o mare cantitate de elemente rare imposibil de aliat pe această planetă!

Forma acestui angrenaj nu semăna cu nimic proiectat pe Pământ; descrisă matematic printr-o clcloidă, avea un profil ciudat tridimensional.

- Atunci cum au fost analizate fragmentele dacă nu puteau fi tăiate sau topite? Şi ce forţă teribilă, ce şoc uriaş a dezintegrat aceea navă, acel OZN, dacă noi nu am fost în stare să ciobim sau să topim măcar o bucăţică?

Mai mult ca sigur că e nevoie de o altfel de energie pentru a prelucra astfel de materiale, de altă concepţie şi altă tehnologie de prelucrare.

Concluzia aceasta se desprinde de la sine! Dar este evident că OZN-ul s-a făcut bucăţi, cel puţin unul dintre ele. Dar care?

B. Cassity, care lucra la Army Corps of Engineers în 1947 a primit ordine de la Rosswell Army Air Field să plece de urgenţă cu toate mijloacele grele de transport şi intervenţie, la locul accidentului. Acolo se afla o navă (reţineţi: o navă) şi corpurile unor extratereştri. B. Cassity era verificat la cel mai „înalt grad de securitate". Adică era un om de încredere, moral şi profesional. Când a ajuns el acolo, locul era înconjurat de militari, dar mai ajunseseră şi alte persoane în perimetrul accidentului.

„Erau o mulţime de oameni, **ziarişti** şi **fotografi,** militarii alergau de colo până colo încercând **să-i împiedice să facă fotografii** (s-a văzut că până la urmă s-au confiscat aparatele, filmele, informaţiile). Erau patru extratereştri - doi morţi şi doi încă în viaţă (e clar că ne aflăm la Magdalena şi nu la Corona, unde nu erau cadavre şi nici supravieţuitori). Unul din cei vii mergea împleticit şi se părea că suferise puternice traumatisme interne Celălalt *era* aparent nevătămat. Erau acolo autobuze, camioane, buldozere. **„Cassity a ajutat** să fie urcaţi cei doi morţi în autobuz după care s-au urcat şi ceilalţi doi extratereştri în viaţă".

Geamurile maşinii au fost vopsite în negru. „Erau absolut copleşiţi şi şocaţi de ceea ce văzuseră. S-a aflat că extraterestrul rănit a murit înainte sau puţin după ce s-a ajuns la Alamogordo. Nu a fost posibil să fie salvat. Celălalt, cel nevătămat, a supravieţuit şi a trăit câţiva ani

la Los Alamos”.

În acest moment declaraţia lui Cassity devine bizară. O să vedeţi de ce! El spune că a asistat (doar el fusese trimis special printr-un ordin al armatei) cum erau adunate fragmente de navă **(sau din navă?)!**

Unul dintre ele arăta ca un panou de control, fabricat dintr-un material necunoscut (păi de unde să-l cunoască?). Era transparent dar nu era nici sticlă, nici plastic. Nu ştiu din ce era făcut, dar se pare că a fost nevoie de doi oameni ca să-l urce în camion - şi s-au opintit din greu. Noi credem că este vorba de pupitrul de comandă care se vedea dislocat în interior. Apoi se spune că au adunat cât mai multe fragmente şi le-au încărcat în maşini. Ce urmează din această mărturie pare şi mai bizar: cele mai mari bucăţi, în număr de paisprezece, au fost catalogate, apoi Cassity a săpat cu buldozerul un şanţ destul de adânc şi a îngropat fragmentele acolo, pe loc.

Dar cu nava ce s-a întâmplat? Unsprezece martori oculari au afirmat că la locul accidentului se afla înfiptă în buza dealului o farfurie zburătoare cu diametrul de 10-15 metri şi o grosime de 3-4 metri. Aceasta nu era zdrobită, ci întreagă, având doar într-unul din borduri o spărtură adâncă. Nici vorbă de sfărâmături mari, de fragmente mici etc.

Suntem înclinaţi să credem că ele totuşi puteau fi în apropiere, împrăştiate în denivelările de teren sau în zone de impact cu pământul stâncos şi că nu au fost sesizate de martorii care au şi fost izgoniţi repede de la locul accidentului. Dar de ce să le îngroape acolo? Şi nu numai această ciudăţenie avea să ne dea de gândit... După ce vom vedea ce spune încă un martor ocular vom încerca să elucidăm cazul.

„Eram acolo! Toţi oamenii disponibili atunci au fost duşi la locul accidentului. Am format un cerc în jur pentru a proteja de priviri indiscrete orice s-ar fi aflat acolo. Totul a fost urcat în camioane. Ni s-a spus să nu privim şi să nu ne amintim cele întâmplate, apoi am fost puşi să jurăm că vom păstra secretul.” Mărturia aparţine sergentului M.E. Broen de la Baza Roswell Army Air Field în New Mexico, iulie 1947. Nu înţelegea de ce sunt necesare dube frigorifice. S-a urcat cu un alt militar într-unul din camioanele ce duceau „materialele” recuperate spre hangare. Asigurau paza. Coletele erau ambalate în gheaţă. A ridicat o prelată şi a văzut nişte cadavre. Două sau trei...

Nu aveau nimic înspăimântător. Aveau o înfăţişare plăcută şi trăsături fine. Păreau asiatici, aveau capul mai mare, complet chel. Pielea lor bătea în gălbui. Aveau ochii oblici, ar fi putut trece drept chinezi. A stat apoi de pază lângă hangar şi totul a fost expediat cu un avion, a doua zi. Nu se ştie unde. Sergentul Brown nu vorbeşte de nicio navă. Asta înseamnă că el a fost la Corona, unde s-au găsit doar sfărâmături şi cadavre descompuse. Din câte spune sg. Brown

cadavrele aveau „ o înfăţişare plăcută şi trăsături fine”. Aşa arătau nişte cadavre descompuse? Chiar sg. Brown a spus că ce se relata mai târziu, prin anii 70, în presă, conţinea dezinformări. Dar atunci, în 1947, nu se scrisese nimic în presă. Ce urmăreau oficialităţile, ce urmărea Guvernul? Vom vedea imediat. Până atunci ar fi interesant de remarcat că la Corona cadavrele se aflau foarte departe de rămăşiţele OZN-ului sfărâmat. Ca şi în accidentele cu obiecte solide de sorginte terestră sunt şi aici multe semne de întrebare. Nefiind om de ştiinţă mă pot hazarda în a exprima câteva ipoteze. Prima ipoteză este legată de greşeala de pilotaj care a dus la ciocnirea celor două nave. Este evident faptul că erau „nave surori” construite din acelaşi material, având acelaşi echipaj compus din patru extratereştri. Şocul transmis uneia dintre ele de cealaltă a dus la sfărâmarea ei şi aterizarea forţată a celeilalte. Poate cea care s-a sfărâmat era mai mică şi mai fragilă? Poate! Oricum materialul conţinut în fragmente era uluitor de rezistent. Se pare că ţinta lor era aceeaşi: Baza Roswell Army Air Field! Spun aceasta şi pentru că tot avea să se prăbuşească o a treia navă extraterestră, la nici un an de la evenimentele descrise anterior. De data asta cu un singur ocupant la bord. Şi tot aici are loc şi incidentul Soccoro, având ca martori doi poliţişti demni de încredere şi, un civil ce-şi făcea plinul la o staţie de benzină, nu prea departe. Şi în acest caz OZN-ul era în mare dificultate, troznea şi se balansa gata să explodeze; a aterizat, s-a redresat, a fost inspectat de cei doi ocupanţi, apoi şi-a luat zborul la apariţia poliţiştilor!

Mai există o mărturie a producătorului de film Robert Emenegger. Colonelul William Colleman din Air Force i-a arătat nişte fotografii cu fiinţe extraterestre. Unele erau „cadavre”, iar altele vii şi nevătămate. Apoi lui Bob Colleman i s-a arătat un film în care se vedea un extraterestru cu pielea cenuşie, mai scund de statură în compania unui ofiţer din Air Force.

I s-a explicat că extraterestrul supravieţuise unui **accident petrecut în 1949.** Dar în 1949, ocupantul, singurul ocupant al OZN-ului prăbuşit la LAREDO (Texas), pe teritoriul Statelor Unite, era mort şi carbonizat. Să fi fost un al doilea ocupant care se salvase, sau era vorba de accidentul din Mexic despre care nu se ştie nimic, dacă s-a soldat cu morţi sau supravieţuitori? Lui Bob i s-a spus că extraterestrul a trăit în condiţii normale, pământene, dar într-un secret absolut până în 1952, într-o „casă” din Los Alamos. Adică la o Bază Militară secretă, bine păzită. Noi credem că este vorba de celebrele laboratoare unde s-au testat primele bombe atomice. Este posibil ca tocmai aceste teste să-i fi „atras” pe vizitatorii extratereştri. Evenimentele ulterioare vor confirma această bănuială.

În ce priveşte locul în care a fost adăpostit supravieţuitorul accidentului din 1949 (Los Alamos), el coincide cu destinaţia la care

l-a transportat inginerul Cassity pe celălalt extraterestru rămas viu în accidentul de la Magdalena (1947), în autobuzul cu geamurile vopsite în negru. Cadavrele, se pare că în prima fază au fost adăpostit la Alamogordo.

Capitolul 10 IPOTEZE

Trebuie să ţinem seamă de context: ne aflăm doar în New Mexico, în 1947, la câteva mile de locul unde a fost testată prima bombă atomică cu numai doi ani in urmă, unde exista un oraş secret Los Alamos!"

Prof. Stanton Friedman

Asupra cauzelor prăbuşirii mai pot fi luate în consideraţie încă două ipoteze. Şi prima şi a doua ipoteză ţin de natura locului în preajma căruia au avut loc: aria - Magdalena, Corona, Soccoro, Los Alamos, Alamogordo. De obicei, aceste puncte strategice de mare importanţă militară şi de cercetare în domeniul armamentului nuclear şi al tehnicii rachetelor, sunt bine păzite prin puternice şi nenumărate staţii RADAR, apoi sunt apărate de unităţi antiaeriene clasice şi de rachete, plus aviaţia de interceptare şi vânătoare, dotată de asemeni cu radare de bord şi rachete aer - aer. Orice „ţintă neidentificată care pătrunde în acest perimetru este considerată un inamic". Ea trebuie deci anihilată, doborâtă. Prima ipoteză, cea a defecţiunilor în sistemul de ghidare al OZN-urilor, avea să se confirme în mai multe rânduri.

Pe scurt, în momentul în care un fascicol RADAR interferează, cu sau este îndreptat spre o navă extraterestră, aceasta se pare că îşi pierde capacităţile de zbor, de dirijare şi orientare, „ceva" provoacă şi o anume **nervozitate** ocupanţilor, sau se întâmplă amândouă fenomenele în acelaşi timp. În nenumărate relatări ale întâlnirilor de gradul II observate de la sol sau din aer, OZN-urile evită câmpul sau raza de acţiune a undelor radar, ba, mai mult, devin „agresive" când sunt prinse pe radarul avioanelor în zbor. **Neliniştea** lor este cu atât mai mare cu cât acestea sunt mai aproape de direcţia lor de zbor. Ca să anticipăm, vom spune că sistemul lor de propulsie, format tot dintr-un fascicol dirijat, dar de o natură necunoscută nouă, se „sprijină" pe **forma** câmpului gravitaţional al Terrei.

Şi natura câmpului gravitaţional ne este deocamdată necunoscută nouă, pământenilor.

Interacţiunea acestor două câmpuri contrară face posibil zborul şi planarea, sau plutirea „la punct fix", la mică distanţă de sol a OZN-urilor. După cum cititorii ştiu, majoritatea navelor observate nu stăteau pe sol, ci la 30-60 cm deasupra acestuia.

Sunt şi multe cazuri când staţionează pe 3-4 suporţi de aterizare şi atunci lasă urme clare pe pământ sau vegetaţie, urme însoţite de

multe ori de o gaură adâncă exact la centrul geometric al discului. De asemenea, aterizările cu staţionare pe suporţi sunt însoţite de contaminarea radioactivă a solului şi vegetaţiei şi de alte fenomene ciudate.

Staţionările la oarecare înălţime (30-60) cm sunt însoţite de altfel de urme: cercuri concentrice pe vegetaţie, culcarea culturilor în sensul de rotaţie al OZN-ului, apariţia unor arsuri în vegetaţie, pârjolirea şi calcinarea pământului pentru o lungă perioadă de timp şi alte fenomene mai ciudate (ciuperci), culori ciudate, substanţe necunoscute", păr de înger etc. S-a observat, de asemenea, în mai toate cazurile că OZN-urile vin la aterizare balansându-se, ca o frunză căzătoare!

Ca şi cum câmpul lor antigravitaţional ar aluneca într-o parte şi alta, fără să se poată fixa ferm la verticală decât în imediata apropiere a solului. Probabil că la oarecare înălţime, câmpul gravitaţional al pământului este „denivelat" într-un fel. Se ştie că acesta nu este uniform, că are diverse valori în diverse locuri, la diverse altitudini, dar geodezii pământeni n-au întocmit o hartă exactă a acestor diferenţe de valori.

Aparatele de zbor terestre se sprijină pe aer sau pe viteza inerţială, nicidecum pe „perna" câmpului gravitaţional. Şi apoi aceste valori ale câmpului îşi modifică valoarea aleatorie în raport cu straturile din adâncuri, cu tensiunile dintre ele, mişcările tectonice sau poziţia planetelor şi sateliţilor din sistemul solar. S-ar mai putea să fie influenţat (câmpul gravitaţional) şi de activitatea solară.

S-a observat, de asemenea, că în momentul în care decolează, OZN-urile se înclină **întotdeauna pe o parte,** în raport cu direcţia de zbor pe care şi-o aleg.

Un fenomen şi mai interesant a fost observat şi descris cu mare exactitate de echipajul unui avion; un OZN care se deplasa în aceeaşi direcţie cu aparatul, la aceeaşi înălţime şi cam cu aceeaşi viteză, **nu avea un zbor liniar, ci sălta şi cobora** după denivelările crestelor stâncoase deasupra cărora evolua. Zbura ca şi cum ar fi urmărit linia denivelată a solului. Se pare că numai deasupra câmpiilor plane şi a mării aceste vehicule pot zbura razant.

În situaţia aceasta, câmpul (undele) RADAR intervine ca o a treia forţă care perturbă sau destabilizează zborul OZN-ului. Şi să ne imaginăm că acesta poate fi „prins" între două sau trei staţii RADAR de mare putere aşa cum sunt cele din dotarea Bazei Air Field Army din Rosswell, Los Alamos, Alamogordo sau Holloman. Se poate însă ca şi ocupanţii să fie „năuciţi" de undele RADAR. Chiar din mărturiile lui Anderson (şi din ale multor alţi martori) reiese că extratereştrii pot transmite „direct" pământenilor gânduri, imagini, stări. EI pot vorbi, pot discuta „în gând", chiar pe limba interlocutorilor, fie că

acesta este mexican, american, francez, german sau rus. Pot, de asemenea, vorbi, prin viu grai, în dialecte locale pe care le „citesc" instantaneu „în capul" interlocutorului. Dar acest lucru nu Ie-a fost posibil de la început. Vom afla deci, că în 1947 şi mai târziu aveau nevoie de nişte „aparate de tradus" pentru a comunica cu oamenii. Sau poate, doar cei care în 1947 şi mai apoi au intrat în contact cu noi la Holloman, şi nu toţi extratereştrii. Istoria consemnează de altfel „discuţii", „dialoguri" destul de stranii la începutul acestui secol pe teritoriul Statelor Unite între „ocupanţii" unor nave ciudate, aterizate din cauza unor defecţiuni şi oameni aflaţi întâmplător în apropiere, la vânătoare sau la pescuit. Acestea au fost consemnate cu lux de amănunte în presa vremii, dar au fost date uitării. Pe atunci nu existau radare şi nici nu se ştia nimic despre bio-câmpul care stă la baza activităţii cerebrale.

Ipoteza unor erori de navigaţie datorată undelor RADAR trebuie luată în consideraţie, cu atât mai mult cu cât ea afectează clar zborul OZN-urilor şi chiar pe ocupanţii acestora. Mai ales că s-a observat fără tăgadă că OZN-urile „evită pe cât posibil" raza de acţiune a radarului şi că preferă să zboare sub plafonul acestuia.

Cea de a doua ipoteză este aceea a „doborârii" farfuriilor zburătoare. Ele au fost, neintenţionat sau intenţionat, ţinta unor tiruri de armament de bord sau de la sol, sau pur şi simplu avarierea s-a datorat coliziunii cu un aparat sau rachetă de origine terestră.

Asta nu înseamnă că OZN-urile nu au atacat niciodată vehicule terestre sau aeriene pământene, sau pe ocupanţii lor, piloţi, automobilişti, militari; fermieri, în fine, copii, adulţi, animale. Au „atacat" sau au făcut **manevre de intimidare** atât în aer, cât şi la sol sau în spaţiul cosmic. În majoritatea cazurilor au fost „provocate" sau iritate de vehicule terestre sau aeriene, sau pur şi simplu au **confundat** acţiuni nevinovate ale pământenilor cu posibile acte de agresiune ca în întâmplările ce urmează:

19 octombrie 1953, către miezul nopţii

Avionul de pasageri DC-6, un aparat cu patru motoare al companiei American Airlines decolase către Aeroportul Naţional din Washington de pe aeroportul din Philadelphia. Avionul era plin de pasageri, în majoritate adormiţi la acea oră.

Se aflau la aproximativ 2400 metri altitudine şi zborul se desfăşura normal şi liniştit. Cerul era ici-colo acoperit de nori răzleţi, care se vedeau în lumina foarte clară a lunii.

Căpitanul I.L. Kidd tocmai se pregătea să predea comanda

pilotului automat, când copilotul său observă, chiar pe direcţia lor de zbor, un mare obiect întunecat, exact la altitudinea la care zburau ei. „Era exact în faţa noastră. Nu avea nicio lumină de poziţie, nu era balon sau altceva. Nu avea aripi şi nici hublouri luminate. Stătea pur şi simplu nemişcat, cu o strălucire metalică în bătaia lunii. Pur şi simplu ne bara drumul iar noi zburam cu 900 km/oră către el. N-am mai avut timp să luăm legătura radio nici cu aeroportul, nici să emitem semnale de recunoaştere. Pur şi simplu am aprins farurile de aterizare, foarte puternice, ca să se dea la o parte!

Atunci dinspre obiect ne-a fulgerat un spot de lumină orbitoare, o lumină albă ca de laser care ne-a ameţit, iar obiectul s-a repezit direct către noi, ca un kamikadze care voia să ne facă ţăndări. N-am mai avut timp decât să intrăm în picaj, ca un avion de luptă care evită un adversar sinucigaş. „Matahala" a trecut razant pe deasupra noastră. Era de trei ori mai mare ca DC-ul. Suflul lui ne-a zguduit serios, pasagerii au fost aruncaţi din fotolii, bagajele aruncate peste tot. Am reuşit să scoatem aparatul din picaj la 1500m. „Atacatorul" nostru nu mai era nicăieri. Am luat legătura cu turnul de control al Aeroportului Naţional. S-a confirmat că niciun alt avion nu se afla în zonă. „Atacatorul" pierdut în noapte era precis un UFO. La sol ne aşteptau ambulanţe şi personal medical".

Nimeni nu a comentat acest caz, nici Pentagonul, nici Air Force. Numai ziarul „Washington Post" a publicat a doua zi un articol cu titlul „O coliziune abia evitată". Era comentat fără nicio explicaţie.

În aceeaşi seară, la o intersecţie din New Hoven-Conecticut, luminile de pe stradă şi din casele apropiate au început să pâlpâie, apoi brusc, s-au stins, fără niciun motiv. În acel moment - spun martorii oculari - un obiect de culoare roşie-portocalie, strălucitoare, care zbura razant de-a lungul şoselei, a izbit frontal un panou de reclamă. Panoul de tablă groasă, de 4,5X5,00 m^2 a fost pulverizat pur şi simplu. OZN-ul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, s-a înălţat vertiginos cu o viteză fantastică, dispărând pe boltă.

Luminile s-au aprins instantaneu. Nu au fost semnalate victime sau răniţi.

Nu acelaşi lucru avea să se întâmple în alt incident petrecut pe coastele Californiei. Zborul 193 al companiei United Airlines cu pasageri la bord se apropia de Long Beach. Aparatul era pilotat de foarte experimentatul căpitan I.M. Schidel. Viteza normală de zbor, culoarul liber pentru această cursă. Şi deodată, din bezna nopţii, un obiect imens întunecat, metalic, fără nicio lumină, se repezi către avion.

Pilotul a mai apucat să tragă de manşă cât a putut de tare şi de repede. Avionul a făcut un salt în sus, urcând aproape la verticală. Cu

un şuierat sinistru în liniştea nopţii, OZN-ul a „ras" burta aparatului şi nu s-a mai văzut. Pasagerii s-au prăbuşit din fotolii, au fost aruncaţi peste cap, răniţi, înnebuniţi de spaimă. A fost rănită grav una dintre stewardesele aflate în acel moment în oficiu pentru a pregăti gustarea pasagerilor. Totul s-a făcut zob acolo. După ce aparatul a alunecat pe o parte şi a revenit la zborul normal, au cerut aterizarea imediată. Pilotul şi copilotul, care au văzut de la un metru imensul obiect agresor, au declarat clar că era un OZN. În niciun caz vreun aparat sau altceva cunoscut de ei.

Şi de data aceasta, accidentul s-a soldat doar cu răniţi şi o spaimă imensă, dar în următoarea întâmplare lucrurile vor sta altfel.

Ora 12:00, l iulie 1954

Air Force, Baza Griffis, statul New York. Staţia RADAR recepţionează un semnal care pare a fi destul de ciudat.

Conform uzanţelor se trece la identificarea obişnuită. Nici un răspuns. Nici un avion al bazei sau de la altă bază nu se află în zonă. Nici măcar un avion particular. Alarmă!

Decolează imediat un Starfire F-94, avion de interceptare foarte rapid şi cu o bună dotare. Turnul de control îl dirijează către semnalul reflectat de intrus. F-94 se îndreaptă către ţintă şi peste nici două minute pilotul şi aparatul său RADAR văd un disc strălucitor deasupra lor, cam la 1000 metri. Odată văzut, urcară direct către el. Discul părea metalic, de 30-40 m diametru. Operatorul lui F-94 ceru identificarea şi conectă RADARUL său de bord. În momentul acela o undă de foc lovi aparatul Starfire. Motorul cu reacţie al avionului se opri brusc. Carlinga se topea. Un foc arzător îi lovea în faţă. Aparatura de bord nu indica nimic. Pilotul ordonă operatorului să sară, apoi se catapultă şi el. Mai avu timp să vadă drept în faţa lor acel OZN imens care vărsa foc asupra lor, apoi căzură cu paraşutele pe lângă Walesville. Aparatul lor Starfire F-94 se prăbuşi puţin mai încolo, provocând o imensă explozie. În cădere a distrus două case şi o maşină. Au murit doi adulţi şi doi copii nevinovaţi, arşi de flăcări.

Pilotul şi operatorul au scăpat cu viaţă şi au povestit ce li s-a întâmplat. Au descris imensul OZN şi atacul asupra lor provocat doar de semnalul RADAR al avionului. Air Force nu a declarat nimic. Niciun comunicat oficial. Cu toate că erau patru morţi, două case, un automobil şi un Starfire distruse în trei minute!

Să ne păstrăm calmul! Raţiunea ne îndeamnă să stăm şi să medităm. Cine pe cine atacă? Cine pe cine zdrobeşte? Cine pe cine omoară? Când se ciocnesc două automobile, două trenuri, două avioane, se cercetează pe îndelete, în amănunţime, apoi se trag concluzii.

Dacă aceste OZN-uri sunt nave extraterestre, situaţia trebuie privită altfel. Ca să ne destindem puţin, vom face o comparaţie cu un automobilist britanic care a ajuns în traficul de la Istanbul. Şi încă acolo există acelaşi tip de maşini, semafoare, indicatoare de circulaţie. Doar şoferii sunt turci. Dar nu de pe altă planetă. Dacă OZN-urile sunt nave extraterestre, pentru ei necunoscutul este mai plin de surprize şi mai vast decât pentru noi, în situaţia de gazde. Noi ne confruntăm doar cu nişte obiecte zburătoare neidentificate şi eventual cu ocupanţii lor, izolaţi sau în mici grupuri; pe când „EI" se confruntă cu o întreagă Planetă, cu şase continente, cu mai mult de 200 de limbi vorbite aiurea, cu mai mult de 200 de state, obiceiuri, credinţe!

Şi mai au de înfruntat alte date fundamental diferite faţă de lumea lor (presupun): alt soare, alte câmpuri cosmice, gravitaţionale, altă atmosferă, alte forme de relief, alte specii vii, alte minerale, altă apă, alte fiinţe inteligente; care au ieşit şi ele în spaţiul cosmic. Adică NOI. NOI după un război mondial. După Bomba Atomică.

În timpul celui de-al II-lea război mondial, aviaţia din toate taberele trăgea cu tot armamentul aflat la bord în tot ce întâlnea în aer. Toţi erau inamici! Inclusiv OZN-urile. Mai ales OZN-urile. Ele erau socotite Arme Secrete ale duşmanului! Se deschidea focul cu tot armamentul de bord, de spaimă, din prevedere, din ordin, din patriotism sau din curiozitate. Războiul a trecut, dar **motivele** continuă să existe. Prin unele părţi întâi se trage şi apoi te întreabă cine eşti şi ce vrei! Spaţiul aerian este împărţit, vegheat, apărat! El nu trebuie şi nu poate fi **violat** de nimeni!

La fel şi teritoriul terestru şi maritim. Aşa e aici pe Pământ. Şi acum, chestia asta s-a extins şi în spaţiul cosmic. De unde să ştie EI treaba asta? Au aflat-o! Dacă trebuiau să o afle, acum au aflat-o! Şi multe altele! Mult mai puţin ştim noi despre EI! Se pare că modul nefericit, prin care putem să studiem nemijlocit OZN-urile şi ocupanţii lor, este cel pe care ni-l propunem în rândurile de faţă, adică accidentele OZN. Atâtea câte sunt. Vom pleca de la prezumţia de nevinovăţie. Şi să nu uităm că noi nu-i putem judeca sau studia pe EI, decât prin prisma **conceptelor noastre terestre.** Nu avem deocamdată altele. Imaginaţia noastră poate ajunge departe în viitor, privitor la tehnologie, la comunicare, organizare socială, cultură, morală, călătorii interplanetare, războaie inter-galactice. Dar imaginaţia noastră izvorăşte din istoria civilizaţiei terestre din ultima sută de ani (mai ales) şi se limitează la arhetipurile specific umane. Asta include şi spaima de necunoscut. Şi xenofobia. Pentru unii care au ajuns EI primii la NOI - consider că nu sunt **prea prietenoşi.** Nici prea generoşi. Nici prea sinceri. Nici sentimentali. Se pare că nu sunt musafirii mult doriţi şi aşteptaţi, care să ne bucure inima.

Vin mai mult noaptea! Vin pe furiş, fură, răpesc, distrug, trag cu ochiul, se amestecă în gândurile noastre, ne inhibă, ne paralizează, ne ameţesc.

Fug de noi, se feresc de noi, nu salută, nu spun good-bye! Par speriaţi, dar sunt aroganţi în acelaşi timp, par confuzi, intriganţi, maliţioşi, insensibili. Apar şi dispar, se zbenguie pe Planeta noastră, se disimulează, conspiră, şi este clar **că nu-şi dau seama** de efectul pe care-l produc asupra noastră, EI şi navele lor.

Dacă au ajuns EI primii, e clar că sunt superiori la capitolul viteză, tehnologia zborului interplanetar sau interstelar, orientare, cunoştinţe despre Univers. Dar evantaiul CALITĂŢILOR şi al DEFECTELOR pe care-l pot avea FIINŢELE GÂNDITOARE din Univers este mult mai bogat!

Voi continua această digresiune ca să-mi pot organiza ceva mai încolo materialul cărţii de faţă. Şi EI sunt foarte diferiţi! Din informaţiile pe care le avem, din miile de mărturii clare sau confuze, ştim că sunt **în marea lor majoritate** mici de statură, între 70-140 cm cu capete mari şi fără păr, cu ochii oblici şi pupile verticale, fără nas, urechi, sprâncene. Unii au patru degete, alţii trei. Majoritatea poartă costume mulate pe corp. Nu au aparate de respirat, nu au arme propriu-zise, ci doar un fel de emiţătoare paralizante. Unii au trăsături fine, alţii au figuri animalice, unii au plete blonde, alţii sunt păroşi şi au gheare.

Unii au platoşe metalice în care gloanţele sună „ca într-o găleată goală”, alţii sunt fantomatici, plutesc prin aer, dispar, trec prin pereţi şi prin obiecte. Unii au mersul greoi, alţii săltăreţ, scot sunete guturale, aspre, unii grohăie, alţii vorbesc impecabil orice limbă, unii ştiu doar ruseşte, alţii nu ştiu nici atât, unii „vorbesc” fără să deschidă gura, alţii par surzi. Unii au labe palmate, alţii au ventuze la capătul degetelor, sau nu au mâini deloc, sau nu au cap. Sunt şi uriaşi de trei metri, cu căşti şi aparate de respirat, cu tuburi, cu rucsaci, cu cizme, cu pelerine, cu pălării cu coifuri înalte, cu antene pe cap, cu faruri pe piept, graşi, de culori diferite, gălbui, cenuşii, albăstrui, verzulii, argintii, în două sau trei culori, în pielea goală.

Sunt şi tipi frumoşi, rasaţi, mai frumoşi ca noi; au fost descrişi doar vreo trei-patru. **Dar absolut TOŢI sunt ciudaţi!** Unii vorbesc aiurea, alţii sunt mieroşi, prevenitori, foarte rar sunt politicoşi şi doar în cazuri speciale. **Mai toţi mint, sau vor să inducă în eroare!**

Nu se recomandă, **nu au nume,** locul lor de sorginte este dubios. Unii vorbesc doar de mâncare şi de conversia elementelor, înţeleg totul dar nu pricep mare lucru, poate că ei **văd diferit** în lumina soarelui nostru, **poate văd altceva** şi **altceva** ce noi nu vedem, şi atunci au altă imagine despre noi şi planeta noastră. Ceva cu totul diferit. Poate că ceea ce ştiu EI despre Univers nu se potriveşte cu ce

au găsit aici! Să fie asta explicaţia. Oare să fim noi atât de unici?

Indiferent cum, dar UNICI! Şi dacă nu-i interesează şi nu corespundem aşteptărilor LOR, atunci de ce mai vin? De ce revin?

S-ar fi putut de mult informa unii pe alţii, între EI, cum e planeta asta, Terra, şi cu locuitorii ei. Ce să mai bată şi alţii atâta drum, atâtea hăuri cosmice, atâtea pericole, atâta amar de timp?

Să tragem de aici concluzia că nu prea comunică între ei? Că nu fac schimb de informaţii, imagini, mostre, eşantioane, capturi?

E oare momentul să tragem nişte concluzii numai din datele pe care le avem? Este **foarte** greu să încerci să tragi nişte concluzii când datele, mărturiile şi dovezile palpabile sunt ascunse, mascate, interzise, mistificate, trunchiate, şi în cele din urmă considerate TOP SECRET!

Dar atunci când îţi cade un OZN în curte, ce TOP SECRET mai poate acoperi fenomenul? Când un extraterestru îţi cere puţină apă, cine îţi mai poate interzice să comunici cu el? Şi cu toate acestea sunt unii care încearcă şi chiar reuşesc acest lucru.

Organisme specializate, plătite din banii noştri, ne mint în faţă, ne ameninţă, ne spun că am avut vedenii, că nu stăm bine cu psihicul, că avem prea multă imaginaţie, că vrem publicitate, că vrem să înspăimântăm lumea.

Indivizi şi organizaţii ştiinţifice, savanţi cu înaltă calificare în cercetare, specialişti de mare clasă în informaţii, ne dezinformează, ne toarnă gogoşi semidocte, dau explicaţii analfabete, ajung până acolo încât se umplu de ridicol, numai că **ei nu-şi pot explica fenomenul.** Tipii ar vrea farfurii zburătoare „pe tavă" în laboratoarele lor, tratate de exobiologie gata traduse şi adnotate în engleză pe birourile lor, oferite de extratereştri care vin cu autobiografiile gata scrise, cu poze de familie de la ei de acasă, cu hărţile stelare la scară convenabilă (Mercator), desfăşurate pe planşetele Pentagonului, cu certificate medicale la zi, eliberate de clinica de cartier din Proxima Centauri şi eventual cu licenţele de zbor obţinute pe Ursa Mare.

Aş vrea să ştiu dacă vreun cosmonaut terestru care ar ajunge mâine întâmplător pe Lună (nu mai departe) şi acolo ar găsi un „motel intergalactic" cum s-ar legitima la recepţie? Ar arăta cu degetul spre el spunând: Eu sunt Neil Armstrong după care tot cu degetul ar arăta spre Terra spunând:

- Eu vin de acolo! Şi dacă ar fi pe partea cealaltă a Lunii ce ar face? Că de acolo nu se vede Pământul; de altundeva se vede ca o steluţă insignifiantă, oarecare, fără nume, pentru nimeni am Univers. Atunci ce şi cum ar explica el?

Iată o mostră (demonstrativă) în acest sens: octombrie 1954, dimineaţa devreme. Un tânăr, Larry White, se apropie de terenul de

golf din Binghampton, Florida. Pe alocuri iarba e plină de rouă. Larry culege câteva ciuperci proaspete. Urcă un deluşor. E linişte şi pace în jur. Se apleacă, mai culege câteva ciuperci, ajunge sus pe colină cu ochii prin iarba deasă şi când ridică capul, exact în faţa lui, la zece paşi, o farfurie zburătoare enormă. Lângă OZN două fiinţe în costume gri-metalizat, fără căşti, fără aparate de respirat, îi fac semne prieteneşti, îl invită să se apropie. Larry e fascinat, cei doi îl strigă pe nume, îi spun să se apropie, să le viziteze nava. Vorbesc englezeşte cu un uşor accent şi-i spun că vin din **zona Alpha - Centauri** (reţineţi, din zonă). Îi mai spun că au călătorit trei ani până atunci şi că sunt în căutare de hrană! Pe planeta lor resursele sunt epuizate! îi arată şi îi explică lui Larry că nava lor e propulsată de o **turbină electromagnetică,** nu au niciun combustibil, ei captează energia din spaţiul cosmic. Nava este înconjurată de un tub gros de sticlă, în interiorul căruia pulsează ceva ca o spirală. Are deasupra o carlingă înaltă cu geamuri fumurii. Străinii îl invită în navă, dar Larry refuză. El „simte" că EI vor să-l răpească. Aude nişte voci în depărtare şi vede câţiva jucători de golf care se apropie. Se simte mai în siguranţă. În acest timp „străinii" smulg smocuri de iarbă cu tot cu pământ şi dispar cu tot cu nava lor într-o fracţiune de secundă! Dispar pur şi simplu „ca şi cum ai stinge televizorul"; nu se mai vede decât un punct luminos, o strălucire, fără zgomot, fără fum, nimic! Dar în iarbă rămâne un cerc cu plantele pârjolite, arse, calcinate, în locul în care staţionase OZN-ul. Cercul este cercetat a doua zi de poliţia din Miami. Ziarele descriu evenimentul cu lux de amănunte.

Care amănunte? Vă las pe dvs. să trageţi concluzii. Aveţi aici toate datele ca şi cum aţi fi fost acolo. Ca şi cum aţi fi trăit această întâmplare, această întâlnire pe viu. Cine erau EI? Nişte ţipi de statură medie, cu aspect uman, îmbrăcaţi în costume gri-metalizat. Fără căşti. Fără ecusoane pe piept. Nu s-au recomandat. Nu şi-au spus numele cu toate că vorbeau bine englezeşte. Nu şi-au spus numele lor pentru că ei ştiau că pe Larry îl cheamă Larry. Deci, firesc, şi Larry ar fi trebuit să ştie cum îi cheamă. Firesc pentru EI. Şi fiindcă ştiau că Larry e din Miami, adică din zona Florida, de pe Terra adică, au spus că ei vin din zona Alpha - Centauri. Înseamnă că nu şi-au imaginat nicio clipă că Larry n-ar şti ce planetă e locuită de EI în acea zonă.

I-au mai spus lui Larry că au călătorit timp de trei ani pământeni. Deci ei măsoară timpul în altfel de „ani". Au alte unităţi de timp. Asta trebuia spus. Îl avertizau pe Larry cât timp i-ar trebui lui pentru o călătorie dus-întors până ACOLO. Şase ani adică. Şi dacă ne gândim că o navă extraterestră se ciocnise cu altă navă extraterestră în 1947, adică acum şapte ani, şi că exact acum 6 ani fusese „doborâtă" o altă navă extraterestră, cu un singur ocupant viu (celălalt carbonizat), începem să facem nişte calcule şi să cădem pe gânduri. Apoi ne legăm

de faptul că indivizii au smuls nişte smocuri de iarbă, că alţii în altă parte furau struguri, că nişte „colegi” de-ai LOR coceau turtiţe mici de grâu în OZN, că s-au furat vite mari şi mici, că „omuleţii verzi” au fost prinşi în culturi de mazăre, grâu, porumb, culegând fructe de pădure etc. atunci declaraţia „celor doi” cu epuizarea surselor de hrană pe planeta lor, devine credibilă. Situaţia e similară şi aici la noi, pe Pământ, în multe ţări şi continente.

Sigur că nu e rentabil să cari cartofi, grâu, iarbă struguri şi bovine cu farfuriile zburătoare, timp de trei ani tereştri prin spaţiul intergalactic. Mai ales că alimentele astea sunt perisabile, contaminate cu microbi, microorganisme. Şi mai mult ca sigur aceste alimente sunt nespecifice ca hrană pentru EI. Deocamdată. Dar pot fi prelucrate, sterilizate, conservate, concentrate. Şi apoi, transportate! ACOLO!!!

Dar apa? Iată ce povesteşte un brutar din Loctudy, dl. Lucas. Dl. Lucas se scoală devreme ca să-şi înceapă munca, să frământe aluatul, să-l lase să dospească, să încingă cuptorul. Are o fântână proprie în grădină, cu apă rece, cristalină. La ora 4 dimineaţa iese şi se duce după apă la fântână şi exact acolo dă peste un individ care-i ţâşneşte în faţă.

Arătarea este un pitic acoperit în întregime cu păr, ca animalele, cu o faţă ovală ca o mască cu doi ochi imenşi şi bulbucaţi, alburii. Ca într-un ritual, piticul păros îi atinse umărul d-lui Lucas cu mâna lui păroasă, terminată cu gheare, îi spuse ceva într-o limbă hârâită, de neînţeles. Dl Lucas rămase ca paralizat, piticul plecă spre nava sa de circa 4 metri diametru, de formă rotundă, iradiind o lumină difuză, care decolă razant pe deasupra copacilor.

Când se dezmetici, dl. Lucas constată că găleata cu apă din fântână dispăruse...

Capitolul 11 ANALIZE

Joi, 18 martie 1993, o navă de foc s-a prăbuşit în apele Oceanului Indian în apropiere de coastă în Kerala. Impactul cu marea a ridicat valuri uriaşe, bubuit ca un tunet şi a cutremurat aşezările de pe ţărm.

Ziarul „The Pioneer" (India)

Vom observa încet-încet că accidentele în care sunt implicate OZN-uri şi ocupanţii acestora, semnifică mult mai mult decât răpirile.

Acest lucru este posibil în primul rând datorită faptului că, în acest caz, cele două tipuri de tehnologii, adică cea terestră şi cea extraterestră, vin în contact direct. De asemenea cele două tipuri de inteligenţă, psihologie şi cultură (civilizaţie), vin în contact direct, „se ciocnesc", lasă urme ce pot fi pipăite, analizate, discutate. Întâlnirile de gradele I, II, III sunt un fel expectativă, de studiu reciproc de la distanţă mai mare sau mai mică, ele pot fi „regizate" de ambele părţi, pot fi „ameliorate" sau exagerate, pot fi trucate chiar, de ambele părţi.

Accidentul este însă accident! El nu mai presupune niciun scenariu, nu poate fi „ameliorat" sau trucat şi regizat sau exagerat. Şi asta fiindcă e vorba de morţi şi răniţi extratereştri sau pământeni, e vorba de nave zdrobite de ambele părţi, de nave dispărute, de confruntare tehnologică, logistică, strategică, cum vreţi s-o luaţi! Accidentul este confruntarea directă, nedorită din nicio parte. Accidentul poate spune multe despre ambele părţi. În asemenea ocazii, vom şti şi noi mai bine cine suntem şi de ce suntem în stare. Iată câteva exemple luate la întâmplare, care pot duce la concluzii ciudate:

Două avioane de luptă ale flotei sovietice interceptează un OZN deasupra imensului teritoriu al Rusiei. Sunt dirijate de la sol către „inamic". În acelaşi timp piloţii comunică între ei. Ei formează o „celulă", o patrulă de vânătoare. Se cunosc bine şi îşi urmăresc zborul reciproc. Este ziua în amiaza mare. Operatorul RADAR de la sol care-i dirijează, le spune că sunt aproape, foarte aproape de ţintă. Ei nu o pot vedea pentru că zboară prin straturile înalte de nori. Şi deodată, pilotul din stânga vede printr-o spărtură a norilor că cel din dreapta lui este foarte aproape de un obiect imens.

El vede un fuselaj lung de peste 2 km (?), de culoare argintie, pe lângă care aparatul colegului său pare o muscă. Cele două nave zboară în paralel şi cu aproape aceeaşi viteză. Deodată, în peretele enorm al OZN-ului se cască o trapă „cât uşa unui hangar" şi aparatul colegului dispare subit!

- Mă soarbe, mă iau de ei! atât mai aude în căşti pilotul care asistă neputincios la această dramă fantastică, după care virează spre stânga, de spaimă. Imensul „cilindru” argintiu se pierde în nori şi dispare pentru totdeauna cu avion şi pilot cu tot. Totul este înregistrat pe radarul de la sol. Am dat acest exemplu pentru că aici există un martor, pilot de aviaţie, cu sânge rece, curajos, şi cu pregătire tehnică înaltă. El a văzut cu ochii lui, ce şi cum s-a întâmplat. Dispariţiile de avioane şi vase din Triunghiul Bermudelor s-au desfăşurat fără martori, sau doar cu martori de la mare distanţă, ce comunicau doar prin radio sau urmăreau pe ecranele radar fenomenele respective. Este adevărat că au existat martori oculari şi în cazul celebru de la Galipoli (Turcia), unde peste 2000 de soldaţi cu echipamente de luptă au dispărut pentru totdeauna, dar acolo au dispărut într-un „nor de ceaţă” nu într-un „fuselaj” de 2 km care zboară la mare înălţime cu peste 1000 km/oră.

În accepţia noastră, ACCIDENTUL înseamnă deopotrivă ciocnirea unor vehicule, pierderea de vieţi, rănirea, dispariţia în impact a persoanelor sau a navelor, perturbaţii grave în sisteme energetice sau de orice fel, distrugerea de tehnologie sau bunuri, efecte întârziate ale ciocnirilor sau întâlnirilor cu OZN-uri, EXPERIMENTE biologice cu fiinţe umane, sau mutilări de animale terestre, agresiuni de ambele părţi, cauzate de tehnica de luptă sau tehnologia de apărare şi cauzatoare de vătămări ale fiinţelor de ambele părţi. Tot accidente sunt considerate şi defecţiunile care intervin în funcţionarea acestor tehnologii, chiar dacă ele sunt reparate ulterior şi nu produc stricăciuni, dezastre sau victime.

Iată un asemenea tip de accident ale cărui urmări au putut fi constatate de organele de anchetă la faţa locului, fără niciun dubiu sau îndoială:

În noiembrie 1957, noaptea târziu, pe o şosea pustie, Haskell Raper îşi conducea maşina către casă. Era singur în automobil, era cam obosit. Afară ploua cu găleata, aşa cum plouă deseori, toamna în Louisiana. Apa cădea din cer pieziş în lumina farurilor, când Raper zări ceva pe şosea. Nu-şi dădu seama din primul moment ce este! Părea un vehicul mare, slab luminat. Când se apropie mai mult, crezând că ajunge din urmă vreun trailer sau un utilaj greu, îşi dădu seama că în faţa sa se afla un vehicul de formă rotundă, cam de 6 m în diametru, cu înălţimea depăşind de două ori pe aceea a maşinii sale. Şi mai ciudat, acesta era acoperit cu un fel de husă luminiscentă, care avea nişte litere şi nişte cifre. Se apropie şi mai mult, curios să vadă ce scrie pe husa aia kaki. Somnul îi pierise cu totul. În acel moment un „jet” de lumină îl lovi drept în faţă. O temperatură de iad cuprinse maşina. Raper frână şi se aruncă afară în momentul în care automobilul său se aprinse cu flăcări instantanee, cu metal topit, ca

sub jetul unui aruncător de flăcări. Cu toată ploaia de afară, metalul ardea ca o cutie de chibrituri. Raper o rupse la fugă îngrozit şi aşa o ţinu până acasă. Mai văzu „obiectul" decolând cu un duduit profund şi pierzându-se în noapte.

Când şeriful şi ajutorul său ajunseră la faţa locului, maşina mai ardea. În faţa ei, la 7-8 metri, asfaltul era uscat pe o rază de 10 metri şi în centru era de-a dreptul topit. Între locul acesta şi automobil era o dâră ca şi cum o limbă de foc ar fi lins şoseaua. Radioactivitatea era ridicată. Urmele acestea aveau o culoare albicioasă şi criblura din asfalt se topise ca sticla. Aerul din jur era sufocant şi îţi dădea înţepături în piele. Raper s-a străduit mai târziu să deseneze însemnele de pe OZN şi iată cum arătau ele:

În aceeaşi noapte, pe la unu şi jumătate, cei doi piloţi ai cargoului aerian C-46 ai companiei braziliene Varig Airlines văzuseră sub ei o pată de lumină roşie, care se deplasa cu mare viteză deasupra norilor, la 2.200 m altitudine.

Zburau cam în aceeaşi direcţie când deodată, „pata roşie" viră spre avion.

- O farfurie zburătoare! strigă pilotul către colegul său. În acel moment o lumină roşie lovi marele cargou. Motorul din dreapta se opri brusc, staţia radio amuţi şi carlinga se umplu de fum înecăcios, ca şi cum circuitele electrice s-ar fi topit. Sistemul de orientare al aparatului era ars. Numai experienţa mare a piloţilor îi ajută pe aceştia să întoarcă avionul şi zburând cu un singur motor, să aterizeze pe pista de la Porto-Alegre. Antenele aparatului erau complet topite. Aparatura de bord, grav deteriorată. Generatorul de curent continuu era total scos din funcţiune, cu bobinele carbonizate. Şi în plus, aripa din dreapta a aparatului avea acum o culoare brun-întunecată.

Piloţii îşi mai aminteau că, după ce **i-a lovit**, OZN-ul **s-a stins încet** şi a dispărut.

Cu două luni mai înainte, o întâmplare similară, avusese loc tot în apropiere de aeroportul Porto-Alegre şi tot cu un avion C-47 al companiei Varig-Airlines. Atunci, în jurul orei 9 seara, la 1700 m altitudine, cinci membri ai echipajului trecuseră prin momente de groază, când avionul fusese **clar atacat** de un OZN în formă de disc strălucitor, cu o carlingă bombată deasupra. Motoarele avionului au început să „tuşească", luminile au pălit iar staţia radio a murit cu totul. Norocul l-a constituit un strat gros de nori, în care avionul a plonjat scăpând de OZN. Acesta executase o „manevră" de „]învăluire" cu o viteză fantastică şi-i atacase direct din faţă. Avionul a reuşit să aterizeze cu bine la Rio de Janeiro.

Atacatorul avea însă să o sfârşească într-un mod nefericit. Martorii acestui sfârşit au declarat că la un moment dat au văzut un disc

strălucitor care cobora]n picaj, cu mare viteză, spre apele oceanului, către plaja numită Ubatuba. Cădea atât de vertiginos, încât toţi credeau că se va prăbuşi în valuri. Ca şi cum ar fi atins creasta unui val, discul ricoşă spre cer, se înălţă vreo trei sute de metri, apoi explodă într-o jerbă de foc şi scântei, ca jocurile de artificii ale carnavalului din Sao Paolo. Explodă cu un zgomot surd şi înfundat, desfăcându-se în mii de bucăţi care căzură în apă, pe plajă, pe case, în grădini. N-a fost nimeni rănit sau ars de acele fragmente. Erau reci ca gheaţa. Toţi cei prezenţi au adunat câte au putut, până a venit armata. Erau de un alb pur, uşor strălucitor. Nu se îndoiau, nu se turteau şi nu se topeau în foc. Erau foarte uşoare în raport cu dimensiunea. Militarii au confiscat câte au putut, dar multe au rămas la martori anonimi. Trimise la laborator, unele fragmente au relevat un aliaj compus din 21 elemente, imposibil de obţinut în condiţiile tehnologiei pământene. Alte fragmente erau din magneziu pur, de asemeni greu de realizat cu mijloacele tehnice de care dispunem. Armata braziliană n-a dat publicităţii niciun comunicat.

Voi mai aminti un accident, tot cu un avion lovit de un aparat necunoscut. E vorba de un avion militar - Convair- 131-D - pilotat de maiorul Stevens din U.S. Air Force, care într-o noapte de iulie 1956 a fost izbit puternic, la altitudinea de 5000 m, de ceva care i-a deteriorat serios partea dreaptă a ampenajului. Avionul a intrat brusc în cădere, s-a prăbuşit la 2000 metri, când foarte experimentatul pilot a reuşit să-l redreseze, aterizând forţat pe aeroportul Bakersfield din California. „Am fost izbit de o farfurie zburătoare”!, avea să declare maiorul Stevens.

Şi se putea vedea cu ochiul liber cum partea din spate a avionului fusese turtită şi deformată de un obiect dur şi cu suprafaţa plată, **în partea de deasupra,** de sus în jos! Şi tot pe partea dreaptă.

Ciudată coincidenţă! Toate atacurile au venit cu regularitate din faţă, după o manevră de învăluire, lovind în stânga avioanelor, adică lovind partea lor dreaptă spre direcţia de zbor!

DIGRESIUNE

Din punctul meu de vedere, aceasta denotă o anumită tactică de atac şi nu ceva întâmplător. Aceasta ar putea avea o anume semnificaţie, deloc întâmplătoare. Mă gândesc doar la afirmaţia unui astrofizician renumit, care spunea într-o conferinţă, că din punct de vedere al simetriei câmpurilor, Universul nostru ar fi unul de „stânga” (DESTROGIR). Eu nu sunt specialist, dar cine înţelege adevărurile fundamentale ale organizării misterioase la nivel subatomic al materiei, va şti precis despre ce este vorba. De asemenea, voi aminti

că remarca făcută de cei doi extratereştri întâlniţi de Larry, cum că nava lor e propulsată de o turbină electromagnetică, poate fi interpretată ca un schimb de informaţii între posesorii de automobile care-şi spun:

- Motorul meu e pe benzină, al tău e pe motorină?

Aceeaşi remarcă mai poate sugera faptul că EI îl **informau** pe Larry despre **turbina lor electromagnetică,** ştiind că pământenii nu deţin decât nave cu turbine reactive funcţionând pe bază de combustibili lichizi sau solizi, nicidecum electromagnetic. EI mai spuneau că-şi iau energia din spaţiul cosmic, ca să înţelegem că nu o cară cu EI în uriaşe rezervoare, sau că au venit să se **alimenteze** aici pe Pământ. Şi tocmai EI smulgeau şi luau la bord smocuri de iarbă! Sigur că da! Mi se pare normal, atâta timp cât dvs., stimaţi cititori, aţi uitat că olandezii şi portughezii şi chiar onorabilii gentlemani britanici parcurgeau trei sferturi din circumferinţa globului pământesc cu **navele lor cu pânze,** pentru a aduce în Europa niscaiva piper şi scorţişoară! Că până la urmă nu s-au rezumat doar la piper şi scorţişoară, asta este cu totul altceva! Procesul a fost de lungă durată ca şi vizitele **nevinovate** ale OZN-urilor, care sunt abia la „început". În ceea ce priveşte teritoriul Statelor Unite, presa consemnează că în noiembrie 1896 şi 1897 obiecte zburătoare având formă rotundă, sau semănând cu trabucele, brăzdau cerul ziua sau noaptea, fără nicio sfială. Ele erau construite din metal, căci străluceau în lumină, aveau hublouri luminate şi erau pilotate de **„omuleţi".** Locuitorii oraşului Aurora, din Texas, au fost martorii prăbuşirii unui asemenea aparat chiar pe străzile lor. OZN-ul a distrus în cădere o magazie sau ceva asemănător, producând un incendiu. Nu au fost victime la sol, dar „extraterestrul" care-l pilota şi-a pierdut viaţa în acest accident. Texanii l-au îngropat în cimitirul oraşului. Era un omuleţ mic de statură, cu capul disproporţionat de mare, îmbrăcat cu nişte haine nemaivăzute pe atunci.

Ne aflăm în anul 1897. Acesta este, să zicem, primul accident OZN consemnat în presă. Pe atunci nici nu apăruseră zeppelinele.

Scurtă digresiune (1984-1994)

Se pare că sub raport temporal, PREZENTUL înseamnă FAZA CRITICĂ a fenomenului. Adică a conştientizării existenţei şi posibilei întâlniri între două civilizaţii galactice sau mai multe. Spun FAZA CRITICĂ din mai multe motive. Primul şi cel mai important îl constituie subiectul de faţă, adică ACCIDENTUL. Să presupunem că au mai existat astfel de accidente aiurea în Cosmos. Este posibil ca şi pe alte planete locuite de fiinţe inteligente, să se fi ciocnit nave

diferite, sau nave ale aceleiaşi civilizaţii. Dar acum eu scriu această carte şi pe mine, ca şi pe dvs., ne interesează cumplit să aflăm cât mai repede şi cât mai exact cu cine şi de ce ne ciocnim? De ce au loc aceste accidente? Care este cauza lor? Puterea mea deductivă, posibilităţile mele de investigaţie şi interpretare, sunt limitate. Avem limite, şi prima şi cea mai îndărătnică limită o constituie conceptul nostru despre lume şi viaţă şi stendingul tehnologic pe care-l cunoaştem. Apelez deci la cititori, să umple lacunele mele în acest sens, să meargă cu gândul pe propriile urme, cunoştinţe, principii filozofice, intuiţii sau informaţii secrete. Îi rog pe cititori să nu se sfiască să contrazică afirmaţiile acestei cărţi; cunoaşterea aparţine tuturor minţilor iscoditoare, aflarea adevărului este un drum greu, complicat, plin de îndoieli. DAR ESTE UN DRUM!

Mai înainte vorbeam de cei care neagă fenomenul OZN pentru simplul motiv că ei nu cred în el sau nu-l înţeleg. Să nu repetăm această greşeală. Să fim oneşti şi puternici. Eu însumi am fost descumpănit constatând că numai o persoană (în afară de mine) **mai putea vedea** o farfurie zburătoare, ceilalţi de faţă nu o vedeau! Nu o vedeau pentru că nu era **ceva obişnuit vederii...** Sau poate nu o vedeau pur şi simplu, nefiind **încă adaptaţi** să vadă aşa ceva. Ce vreau sa spun cu asta? Vă voi povesti o mică întâmplare: acum zece ani mă plimbam împreună cu un vechi şi foarte bun prieten, discutând probleme legate de pictura abstracţionistă. De asemenea, prietenul meu mă introducea în teoria conceptualistă.

El este un mare pictor. Un mare maestru. Eram într-o agora liniştită, din frumosul lui oraş din Est, când mi-a pus brusc următoarea întrebare:

- Vezi pata aceea violet pe asfalt? şi mi-a arătat „ceva" în faţa noastră, cam la doi metri. M-am oprit surprins, am privit în direcţia indicată de el; nu vedeam nicio pată violet!
- Nu văd nimic! i-am spus eu.
- E normal să nu vezi nimic, pentru că nu ştii să vezi! Uită-te cu atenţie în jurul acelui smoc de iarbă verde, priveşte cu calm şi încordare! Mi-am aprins o ţigară şi am început să privesc acel smoc de iarbă şi atunci ca printr-un miracol am văzut cu **adevărat** în jurul verdelui o pată uşor violet, diafană dar reală, cu diametrul de vreo 30 cm pe asfaltul cenuşiu. Pata **era acolo** şi n-aş fi văzut-o niciodată, dacă prietenul meu nu m-ar fi învăţat s-o descopăr. Acest fenomen am învăţat să-l regăsesc, să-l caut, şi în pictura marilor muzee. Şi l-am regăsit, înţelegând ce înseamnă un ochi de maestru. Vederea şi viziunea mea s-au îmbogăţit imens din acel moment, după acele 2-3 minute.

În cazul observării OZN-urilor există însă şi altfel de fenomene. Sunt martori care au declarat cu sinceritate că în locurile unde au

aterizat acestea, sau în imediata lor apropiere, **au simţit** ceva asemănător cu golul de aer, senzaţia aceea pe care o ai în avion când acesta coboară brusc, sau urcă brusc, fără voia pilotului şi fără să-şi schimbe direcţia. „Ceva" ca o fractură a aerului, ca o deplasare bruscă a **locului,** fără ca acesta să se deplaseze deloc. Dacă acest fenomen se produce (şi precis se produce) şi la **nivelul văzului,** atunci e clar de ce unii văd şi alţii nu văd acelaşi OZN. Acum se ştie că navele LOR operează la nivelul schimbării de direcţie al câmpului precum şi la nivelul altor dimensiuni. Spun „dimensiuni" şi asta este deja **impropriu,** din punct de vedere al limbajului curent. Nu este vorba de dimensiune în sensul obişnuit (lungime, lăţime, înălţime) ci de forme pe care le ia masa de aer, apă, corpuri solide etc. care se află în preajmă. Fenomenul persistă o vreme ca **şi forma** apei dintr-un vas care s-a spart.

Se spune, de exemplu, că aerul din interiorul anvelopelor unui automobil continuă să se învârtă mult timp după ce automobilul s-a oprit. Eu cred că aşa este, chiar dacă n-am **văzut** fenomenul cu ochii mei. Cred că aşa e!

Bob Lazar, care a lucrat la cercetarea sistemului de propulsie a OZN-urilor (în cadrul unui proiect SECRET) explică fenomenul prin orientarea la 90° a câmpului de propulsie faţă de verticala câmpului gravitaţional. Aceasta face să apară o **redimensionare** (expresia îmi aparţine) a spaţiului, o deplasare de plan a percepţiei umane prin apariţia unei forme cu o „latură" în plus (o dimensiune în plus, n.a.).

Cu asemenea „jonglerie", ochiul uman nu este acomodat şi, dacă ochiul nu transmite centrilor nervoşi din creier **această informaţie** (şi nu o transmite în lumea noastră normală), atunci raţiunea umană nu **concepe** aşa ceva. Sau o concepe foarte greu, cum s-a întâmplat cu contemporanii lui Giordano Bruno, Galileo, cum s-a întâmplat cu schema atomului **văzută** de Niels Bohr şi cum se întâmplă în prezent cu teoria relativităţii a lui Einstein.

Şi apoi eu mai cred că noi, oamenii, stăm destul de prost la capitolul senzaţiilor vizuale. În primul rând, se ştie că 70-80% din imaginile transmise creierului de ochi constituie **verdictul absolut** pentru acesta (chiar dacă sunt imagini de film, de pe ecranul televizorului, din fotografiile revistelor, chiar dacă e vorba de trucaje), ele au pentru creier caracter real. Imaginile înseamnă realitatea!

Dar care imagini? Cele familiare, cu care suntem obişnuiţi şi informaţi genetic. Realitatea noastră! Aţi auzit pe cineva că vede cald? (Există culori calde şi reci, asta o ştiu tot de la marele meu prieten, pictorul). Vede cineva rece? Noi vedem raza aurie a soarelui şi simţim senzaţia de cald pe piele. Şi creierul nostru nu face brusc legătura între culoare şi senzaţie. Dar EI, care au ochii neobişnuit de

mari, spun că văd cald (în infraroşu). În infraroşu noi nu vedem nimic, abia dacă simţim o vagă undă de culoare. EI văd undele RADAR care se pare că-i înspăimântă, îi tulbură, pentru că le văd direct în creier! Aşa cum simţim, noi simţim direct în stomac **infrasunetele.** Medicina modernă ştie deja că simpla deschidere a ochilor înseamnă pentru creier o amplificare de trei ori a biocâmpului emis de acesta.

TORENTUL DE IMAGINI

În foarte multe materiale socotite o vreme TOP SECRET se vorbeşte despre acest subiect. Citez din acest material:

„Deşi vă imaginaţi că simţurile noastre nu au acces decât la trei dintre aceste dimensiuni (spaţiul psihologic şi timpul), faptul se datorează unei simple evaluări greşite a conceptului psihologic de percepţie. Lumea exterioară pe care o cunoaştem este o **iluzie elaborată** pentru creierul nostru. (Aici fenomenul de **iluzie elaborată** se referă de fapt la modul natural, antogenetic şi filogenetic al omului de a percepe realitatea - n.a.). Astfel, dacă o frecvenţă electromagnetică ne apare sub forma unei culori frumoase (orange de ex.), atunci când valoarea sa este diminuată cu câţiva cicli/secundă, ea este captată de **organele noastre nervoase** printr-o senzaţie diferită, aceea de căldură! Dimensiunile distincte ale naturii sunt percepute separat, astfel ceea ce numim masa unui obiect este de fapt percepţia iluzorie a unui alt grup de dimensiuni. Cât despre comunicare:

Au mai fost şi alte lucruri care au condus la o concepţie total eronată asupra organizării sociale terestre. Au fost înregistrate sute de emisiuni radio electrice diferite, provenite din diverse puncte ale planetei, într-o gamă largă de frecvenţe...

Pentru ca situaţia să se complice şi mai mult, am recepţionat emisiuni de televiziune (!?!). **Noi încă mai ignorăm** faptul că astfel de frecvenţe erau purtătoare de imagini (adică EI ne credeau şi mai înapoiaţi! n.a.). Interpretându-le acustic (?) şi luând în consideraţie faptul că ele erau folosite în America de Nord, am crezut că in zona respectivă se vorbeau trei limbi, dintre care ultima (corespunzând semnalelor video) nu prezenta nicio similitudine cu celelalte (acum EI demonstrează că sunt mai „naivi" decât credem noi! (n.a.).

Extraordinara anarhie lingvistică (complicată şi mai mult de interpretările false) împreună cu enorma gamă de diferenţe tehnice relevate la echipamentele şi construcţiile amplasate în diferite zone ale planetei, ne-au lăsat realmente uimiţi.

Era astfel imposibil să ne formăm o imagine unitară referitoare la

ce şi cum ar putea fi Civilizaţia Terestră. În schimb compoziţia atmosferică studiată pe mostre luate din diverse puncte ale Pământului şi la diverse altitudini ne-a indicat că putem ateriza şi respira pe Terra fără a avea nevoie de echipamente auxiliare pentru respiraţie."

Primul lucru clar, în sfârşit: EI respiră! Şi respiră aerul nostru fără probleme. Mai aflăm ceva mai încolo că **EI** se **pot modela** atât de bine încât se pot disimula în OAMENI! Mai vreau să fac o remarcă:

Studiile anterioare şi poate ulterioare au fost făcute de un grup de „specialişti" cu o compoziţie cel puţin bizară (pentru noi):

1. Conducătorul grupului expediţiei pe Pământ era o entitate, un individ de profesie biolog, în vârstă de 31 ani.
2. Un specialist în comunicaţii, în vârstă de 78 de ani.
3. O specialistă de 32 de ani în patologia sistemului digestiv.
4. Sociologul grupului avea doar 22 de ani şi a murit (accident) pe Pământ, la 6 noiembrie 1951 în Iugoslavia.
5. O fiziciană de 18 ani specializată în structura materiei.
6. Un „specialist" în psihologia umană (să fim serioşi), în vârstă de 18 ani, care a rămas pe Pământ (precis a rămas ca să-şi continue „specializarea").

Mai aflu că în martie 1948, EI au aflat de existenţa noastră („Aceşti EI" pentru că „ALŢII" aflaseră cu mult înainte). Că o navă cu viteza de 110 000 km/sec, ar avea nevoie de 35 ani să parcurgă distanţa EI-NOI în linie dreaptă. De aici încep ciudăţeniile.

Primul grup, 24 de persoane în două nave lenticulare, au ajuns pe Neptun, apoi pe Marte şi în sfârşit pe Pământ. Nu au aterizat.

Al doilea grup a ajuns pe 28 martie 1950, **luând-o pe scurtătură** (izodinamică a SPAŢIULUI multidimensional). Au aterizat la ora 4:16 minute şi 42 secunde, la 2338 m altitudine, în apropierea satului La Javie în Franţa, la frontiera cu Elveția, undeva în Alpi, 28 martie 1950, ora 4 şi un sfert! G.M.T.! Aceasta este o scurtă prezentare a personajelor, a locului şi a timpului acţiunii. Cunoaştem şi câte ceva din mentalitatea LOR. Să întoarcem puţin foaia:

20 mai 1950 ora 16:00 (deci două luni mai târziu, tot în Franţa, lângă Loire).

„Am văzut două mâini imense apărând în faţa mea. Aveau cinci degete la fiecare mână, erau de culoare neagră cu o tentă gălbui-arămie. Degetele erau grosolane şi tremurau. Mâinile nu mă urmăreau din spate, ci de deasupra. S-au repezit şi m-au apucat de cap (E vorba de o femeie care se întorcea spre casă prin marginea unei păduri). Nu se vedeau braţele. Doar labele negre. Mi-au smuls în sus capul către ceva foarte dur, ca o platoşă de fier; am simţit rece în păr şi pe ceafă! (Groaznic! n.a.). Mă strângeau ca o menghină, răsucindu-mi gâtul. Nu erau făcute din carne. Apoi degetele mi-au

acoperit faţa, nasul, ochii, gura. Nu puteam să strig, întregul corp îmi era paralizat ca de o descărcare electrică. Apoi începură să mă zgâlţâie înainte şi înapoi lovindu-mi capul de un fel de carapace dură. Am auzit apoi un fel de râs inuman, aspru, gutural. Mi se făcu rău. Râsul încetă brusc.

Apoi un genunchi de fier mă lovi groaznic în şale. Eu m-am prăbuşit. Mâinile care mă ţineau de cap începură să mă târască. Am auzit nişte cuvinte, ca şi cum EI ar fi vorbit dincolo de un gard şi brusc m-au lăsat într-o mică poiană din pădure. Mă gândeam la viaţa mea! Am văzut atunci aproape de mine iarba călcată sub paşii unei fiinţe invizibile, am văzut crengile dându-se la o parte ca şi cum cineva trecea pe acolo! Eram îngrozită. Am început să mă târăsc până la drum. Muşchii nu mă ascultau. Parcă aveam ceva greu pe umeri şi simţeam un foc în spate, o flacără, care-mi atingea spatele."

Poliţia, care a anchetat la faţa locului a constatat: salcâmii erau arşi şi rupţi în multe locuri, mărăcini înnegriţi şi smulşi, gardul păşunii avea stâlpii de lemn arşi sau smulşi cu totul, sârma era răsucită şi ruptă. Martora, care avea dungi roşii pe faţă, şi picioarele şi spatele zdrelite, şi-a amintit că după ce a ajuns la drum, a fost aproape trântită jos de o lumină care apleca copacii vâjâind ca o furtună şi care a dispărut pe cerul Franţei.

Să fi fost aceştia „SPECIALIŞTII" grupului aterizat cu două luni înainte, sau „ALŢII"? Să aibă EI asemenea maniere, apucături, îndeletniciri, în dorinţa lor superioară, galactică, de a „studia" planeta noastră şi pe locuitorii ei?

Să fie tot ei aceia care, tot în Franţa, o lună mai târziu, smulgeau din funie o văcuţă sub privirea îngrozită a unui tânăr fermier?

Iată ce spune acesta (citez din memorie):

„Mă întorceam către casă mergând liniştit cu junca de frânghie, când dinspre un lan de porumb apăru o farfurie zburătoare drept pe deasupra noastră, la mică înălţime. În acel moment am văzut cum văcuţa e săltată în sus vreo trei metri, frânghia mi-a scăpat din mână şi am scos un strigăt!

Atunci i-au dat drumul şi junca a căzut lată, ca moartă în praful drumului. Noroc că şi-a revenit după vreo zece minute! Farfuria s-a pierdut în înaltul cerului." Să fi fost tot EI şi în acest caz?

Să spicuim dintr-o declaraţie a lor publicată în multe reviste de specialitate (UFO Magazin):

„Noi urmărim două obiective: contactul direct cu un grup de locuitori tereştri în vederea unui schimb de informaţii referitoare la **civilizaţiile din care facem parte,** evitând tulburarea restului societăţii terestre. Restul (oamenilor), saturaţi de idei preconcepute, închişi **în strâmte limite mentale** şi foarte impresionaţi de dezvăluirile noastre... etc, etc."

Să vezi şi să nu crezi! Vom analiza un pic mai încolo şi ce **echipamente au** indivizii. Şi cum **transmută** ei elementele. Le vom analiza pentru simplul motiv că pare straniu ca o civilizaţie dotată cu aparatură capabilă să **transmute siliciul în alimente** mai are nevoie, sau **se pretează** să mutileze animale terestre şi oameni „tereştri" Poate fac o confuzie? Poate procedează asemeni omului care calcă nepăsător un muşuroi de furnici, mai bine organizat decât orăşelul în care locuieşte, cu indivizi (furnicile) specializaţi în diverse treburi, cu ierarhii şi atribuţiuni clare şi precise în lumea lor - furnicarul!

Ar fi greu de crezut, dar nu imposibil. Mai bine să nu ne amintim de exemplele furnizate de „civilizatorii" propriei noastre planete fie că îndeplineau actele lor **civilizatoare în** Ţara Aztecilor, în Mexic, în Ţara Regelui Pană de Vultur, în Ţara Soarelui Răsare, în Siberia, Europa, Africa, Arabia. Doamne-Dumnezeule! Şi eram noi, între noi!

Aveam doar câteva principii diferite, sau câteva elemente de cultură sau civilizaţii diferite, nu eram din galaxii diferite!

Pe scurt, ne putem aştepta la orice! Absolut la orice! Nici nu e nevoie să ne lăsăm fantezia sau imaginaţia să zburde pentru că şi aici, în acest domeniu până de curând fantastic, realitatea întrece orice închipuire. Scriu REALITATEA fără nicio teamă de eroare sau exagerare N-o să cred eu acum că mii, sute de oameni, sunt nebuni, psihopaţi, aiuriţi, hipnotizaţi, somnambuli, telepaţi, autori ad-hoc de literatură SF, mitomani, posedaţi de duhuri, de diavol sau de fantome.

Pământul e mare! Sunt oameni care de generaţii n-au pomenit, n-au văzut, n-au auzit de invazia de lăcuste, de şobolani, de termite! Asta nu înseamnă că nu există nori de lăcuste care distrug totul în calea lor, sau hoarde de şobolani care înnegresc câmpia, sau termitele care distrug tot ce le iese în cale. Sunt oameni pe planeta asta care n-au văzut în viaţa lor zăpezi, gheţuri, nu ştiu ce-i aia o ninsoare! Asta nu înseamnă că nu există gheţari, zăpezi; ninsori mirifice sau viscolite. Televiziunile lumii au transmis ASELENIZAREA, dar se sfiesc să transmită o banală ATERIZARE OZN! Cică să nu se sperie lumea; că omenirea nu e pregătită (pasămite). Ia să vedem?

29 noiembrie 1979 Madrid. Ora 24:00. Postul de Radio Naţional îşi întrerupe transmisia. Se dă un comunicat special: „Deasupra oraşului Madrid se află „o navă" de mari dimensiuni care emite o lumină albă! Această navă nu este de origine cunoscută şi nu răspunde semnalelor de identificare cerute de Aviaţie şi Apărarea Spaţiului Aerian." Tot Madridul cu mic cu mare este pe străzi. „Ceva" luminat feeric, mare cât un teren de football traversează cerul la mică înălţime şi se opreşte deasupra intersecţiei bulevardului principal. Spaniolii
privesc înmărmuriţi, fac fotografii, strigă, se agită ca la fiesta. „Nava"

nu se mişcă până la 4:00 dimineaţa. Deodată OZN-ul dispare subit. Stupoare. Nici nu apucaseră madrilenii să intre din nou în aşternuturi, când la ora 4:16, deasupra Pieţei Major, apăru o altă „navă", mai mare decât prima, de o formă poliedrică şi înveşmântată în culori roşii, verzi, albastre, galbene, albe, ceva mirific şi de necrezut, care întrecea în lumină soarele ce apărea la orizont. S-au deschis cafenelele,
cofetăriile, lumea stătea şi privea ca la spectacolul de carnaval, salutau, făceau semne, **cu toate că nu erau pregătiţi pentru aşa ceva!** Nici spaimă, nici oroare, nici haos naţional! Remarca pe care vreau să o fac este următoarea: despre acest „fenomen", 300.000.000 de oameni din Estul Europei n-au ştiut nimic, cu toate că evenimentul s-a întâmplat în Europa. Nu mai vorbim de China, India, Indochina, Malaezia, cu alte sute de milioane de oameni.

În acelaşi timp, televiziunea din Noua Zeelandă deţinea un film color cu 23.000 de imagini ale unui OZN cu diametrul de 30 metri, având o carlingă transparentă deasupra, cu lumini colorate şi intermitente de jur împrejur şi care a „ridiculizat" prin manevrele sale avionul în care se afla o echipă de reporteri ai televiziuni. OZN-ul era însoţit de alte două „aparate": unul triunghiular şi altul care făcea loopinguri cu 5000 km/h.

În 1978 nimeni nu zbura făcând loopinguri cu 5000 Km/h. Nu ne permitea tehnologia, rezistenţa materialelor, inerţia, gravitaţia!

Un enorm disc zburător a aterizat la 3 metri de sol. Din el au coborât nişte indivizi foarte înalţi. Îmbrăcaţi in salopete argintii.
EI aveau capetele foarte mici, erau plaţi şi erau însoţiţi de un robot mic de culoare neagră Aceştia l-au făcut „invizibil" pe un băiat din parc Agenţia TASS, 10 oct. 1989

Şi mai stranie pare întâmplarea petrecută în septembrie 1977, tot pe la 4:00 dimineaţa. Deasupra unui oraş rusesc, pe malul lacului Onega, a apărut o navă de formă elipsoidală, cu un diametru de 100 metri, cu luciri metalice aurii, care la un moment dat a început să „mitralieze" oraşul cu fascicole de lumină scurte şi strălucitoare. Şi mai ciudat e faptul că fascicolele respective, acolo unde loveau asfaltul, provocau nişte găuri rotunde, perfecte şi adânci, iar acolo unde au lovit ferestrele caselor au decupat pur şi simplu rondele de 5mm - 4cm, ca tăiate cu un laser tubular, rondele ce cădeau în casele oamenilor.

Nici o persoană nu a fost atinsă sau rănită. După ce şi-a terminat „bombardamentul" care a durat vreo 10 minute, o „navă" mai mică s-a desprins din „nava mamă" şi a plonjat în apele lacului. La locul scufundării apa avea o culoare roşiatică în centru şi albastru-închis de jur-împrejur. Valurile concentrice erau colorate la fel. „Nava - Mamă" a dispărut subit.

ATAC LA PERSOANĂ

28 noiembrie 1954. Ora 2:00 noaptea, în suburbiile oraşului Caracas, un camion de marfă se îndrepta spre Petare. Gustavo, şoferul se află la volan. Alături de el ajutorul său Jose. Şoseaua este deodată puternic luminată de un disc metalic de vreo 3-4 metri gata să aterizeze şi să le taie drumul. Gustavo frânează si coboară să vadă ce-o fi drăcia aia! Se apropie orbit de lumină. Din acea lumină se desprinse „o dihanie păroasă", pitică, cu ochi strălucitori care-l atacă cu ghearele şi-l trânti pe spate. Gustavo nu-şi pierdu cumpătul. Se mai bătuse ei şi cu adversari mai puternici. Căzut pe spate cum era îşi înfipse cuţitul în umărul creaturii care era peste el. Cuţitul alunecă pe ceva metalic. În acel moment adversarul se dădu înapoi, dar un al doilea „păros" ieşit din „farfurie" îl paraliza pe Gustavo cu un fel de

lanternă. Jose mai văzu alţi doi extratereştri care aveau în mâini pietre şi pământ. Jose o rupse la fugă să ceară ajutor de la postul de poliţie pe lângă care tocmai trecuseră. La scenă mai asistă un medic care era cu maşina lui în drum către un pacient. Medicul şi poliţiştii îi dădură primul ajutor lui Gustavo. Acesta avea o tăietură adâncă în pielea capului, pe gât şi pe umărul stâng.

„în lumina aia, spunea Gustavo, am văzut că „părosul" avea ochi galbeni ca de pisică şi labele ca de broască, cu gheare de 2-3 cm." Urmele lăsate atestau acest lucru.

10 decembrie 1954. Tot în Venezuela, la nici două săptămâni de la incidentul anterior, în tufişurile de pe marginea şoselei naţionale, doi băieţi, Jesus şi Lorenzo, care căutau să vâneze iepuri, au dat peste „o farfurie" din metal lucios, ca două ligheane unul peste altul.

Băieţii s-au apropiat tiptil, cu puşca în mână, dar fără cartuşe (le terminaseră), când au fost atacaţi de „patru pitici" păroşi, cu ochii bulbucaţi, cu gheare, care l-au înşfăcat pe Jesus. Lorenzo a început să-l lovească cu patul puştii cât putea el de tare, lovind la grămadă creaturile care păreau de metal, până i-a pus pe fugă şi puşca s-a rupt în două. „Farfuria" şi-a luat zborul cu un jet de scântei pârjolind tufişurile. Lorenzo şi-a târât prietenul paralizat până la şosea şi când acesta şi-a revenit, s-au dus la poliţie. Cercetările au găsit la locul incidentului iarba şi tufişurile arse, precum şi puşca de vânătoare sfărâmată. Din declaraţiile celor doi, care erau în stare de şoc şi plini de răni şi zgârieturi, reiese că „nava avea vreo 3 m în diametru, lumina puternic la bază, era metalică, după cum lucea, şi „atacatorii" erau în număr de patru, având circa un metru înălţime, corpul acoperit cu păr, gheare!"

Semnalmentele corespund întocmai întâmplării anterioare cu cei doi şoferi. Este clar că „entităţile" erau vădit agresoare, rudimentare, cu toate că posedau „arme" capabile să paralizeze omul şi o navă sofisticată, nemaivăzută. Au atacat totuşi direct, folosind ghearele, vădind intenţii clare de rănire şi capturare a unei fiinţe umane. Ca şi în cazul femeii de lângă Loire (Franţa) „ceva" nu le-a mers, „ceva" ce nu ţine de forţă sau tehnologia ambelor părţi, ci mai mult de partea umană. Atât femeia, şoferul, cât şi adolescentul Lorenzo, nu au cedat psihic. Psihic nu s-au dat bătuţi, chiar dacă fizic erau paralizaţi.

Asta se pare că-i blochează pe extratereştri, în cazul încercărilor de răpire. Să existe oare un ASCENDENT psihologic al pământenilor asupra extratereştrilor, oricare ar fi EI? Se ştie că şi în cazul răpirilor sau al întâlnirilor de gradul IV, când oamenilor implicaţi li s-a cerut să uite incidentul, aceştia şi-au amintit mai devreme sau mai târziu aproape totul. Mai în toate cazurile se poate însă constata ascendentul fizic al pământenilor. Cu foarte puţine excepţii, oamenii sunt mai înalţi, mai puternici, mai armonios construiţi fizic şi - evident - mai

frumoşi! Acesta nu este un punct de vedere subiectiv sau doar un premiu de consolare pentru rasa umană ci o constatare din care să deducem un raport posibil între EI şi NOI. Probabil că dacă EI ştiu mai multe decât noi în domeniul exobiologiei atunci au şi mai multe posibilităţi de comparaţie. Şi comparaţia ar putea să le fie defavorabilă. Din unele puncte de vedere. Evoluţia nu înseamnă întotdeauna ceva mai bun şi mai frumos, ci ceva mai bine adaptat!

Şobolanii sunt mai bine adaptaţi decât caii. dar eu prefer caii. Şi cred că şi extratereştrii „gândesc" la fel. Şi oamenii sunt diferiţi, dar în ceea ce îi priveşte pe EI, diferenţele sunt foarte mari, încât o scurtă trecere în revistă a câtorva „tipuri" de extratereştri ne va pune pe gânduri.

1947 - Accidentul de la Magdalena - patru extratereştri descrişi ca având aproximativ 1,20 m înălţime, capul mare fără păr, ochii foarte mari, depărtaţi, nas, gură, urechi abia schiţate, pielea galben-cenuşiu, trăsături asiatice, cinci degete, costume fără aparate de respirat.

1947 - 23 iulie - Brazilia (Bauru). Nava metalică cenuşiu argintie, diametru 45 m. Ocupanţi de peste 2 metri, picioare lungi, capul chel fără sprâncene şi barbă, ochi rotunzi foarte mari, nu se semnalează nas, gură, urechi, costume complete de scafandru, transparente, umflate, cu aparate metalice în spate. Săltau şi se zbenguiau aruncându-şi de la unul la altul pietroaie foarte mari. Spuneau că vin de undeva dintr-un sistem cu şapte planete în jurul unui astru.

1948 - Accidentul Laredo (Texas) - un extraterestru de cca. 1m înălţime, capul mare, ochi enormi, dispuşi la 180°, mâini cu patru degete.

1950, 2 iulie - Steep-Rock, Ontario. Deasupra locului un OZN ca două farfurii imense, lipite împreună pe marginile lor. HUBLOURI negre la distanţă de 1 m. Deasupra avea un fel de cabină deschisă spre interior. Deasupra se afla o roată care se învârtea lent, manevrată de „o creatură" cu o cască de culoare roşu aprins. Dedesubt vreo zece omuleţi de 1-1,20 m cu căşti albastre care se mişcau în cerc în jurul deschizăturii de deasupra OZN-ului. Erau toţi îmbrăcaţi absolut la fel, păreau nişte roboţi având pe piept ceva metalic, nu li se distingeau trăsăturile. Se mişcau ca nişte automate, trebuia să-şi rotească picioarele ca să schimbe direcţia Unul dintre ei trăgea apă din lac printr-un furtun verde şi deversa ceva în loc printr-un alt furtun. Deodată, toţi dispărură. OZN-ul cu un diametru de 14-15 m la centru şi cea 3,5 pe marginile cu hublouri, se înălţă cu o rafală de vânt într-un unghi de 45° şi dispăru rapid. Apa avea o culoare albastră-roşiatică cu reflexe aurii acolo unde fusese nava. Mai multe persoane de încredere au urmărit OZN-ul.

1951, septembrie - Australia Centrală. Un OZN din metal

strălucitor staţionează. Avea diametru de aproximativ 15 m. Un al doilea OZN asemănător aterizează lângă primul. După câteva minute de la aterizare, un om foarte mic a ieşit pe dedesubtul aparatului şi a pătruns în cel staţionat alături tot pe la bază. Omuleţul purta îmbrăcăminte argintie şi avea un cap mare şi rotund care strălucea. După puţin timp, OZN-ul în care pătrunsese omuleţul a început să bâzâie ca un stup de albine şi s-a înălţat spre cer urmat de cel care aterizase.

1952, iulie - Hassellach, R.D.G. Dl. Limke de 48 de ani vede un OZN ca o „cratiţă" de 15-20 m diametru şi două fiinţe cu siluete omeneşti, argintii, cu hainele strălucind metalic. Unul dintre extratereştrii avea pe piept o lumină intermitentă. Speriaţi, extratereştrii se urcară cu repeziciune în carlinga de deasupra OZN-ului, bordurile acestuia începură să scânteieze prin nişte orificii de 30 cm diametru, rotindu-se în jurul axului central şi decolă cu un şuierat deasupra pădurii.

1952, 30 iulie - Valea Valenco, Italia. Soţii Mingrezzi declară: un disc de 10 m diametru şi 3 m înălţime, cu aspect metalic urcă dintr-o vale şi aterizează lin pe un gheţar. Toate sunetele au încetat să existe. Din OZN apăru „un om îmbrăcat în costum de scafandru cu luciri metalice. Mergea greoi din cauza costumului, avea un cilindru metalic în mână şi un rucsac, cu o antenă în spate. El inspecta nava de jur-împrejur. Martorii erau paralizaţi parţial, dar au putut fotografia atât nava cât şi pe ocupantul ei. Când OZN-ul a decolat, după cca. 10 minute, viaţa a revenit la normal. Interesant că nici extraterestrul, nici martorii nu lăsaseră nicio urmă pe zăpadă.

1952, septembrie - Flatwoods, Virginia V. Ceva a aterizat pe o colină. Când martorii s-au dus să vadă ce este, s-au trezit faţă-n faţă cu un uriaş de 3 m, cu aspect uman, îmbrăcat cu un costum verde închis şi purtând o cască rotundă pe cap. Când martorii s-au apropiat de el, acesta a scos un fel de şuierat şi i-a stropit cu o ceaţă nocivă care a cauzat îmbolnăvirea câtorva oameni. Apoi gigantul a fugit pierzându-se în pădure.

1953, 9 octombrie - Guadalajara, Mexic. Antonio Apadaca declară: la ferma lui a aterizat o navă albăstruie, circulară, plutind şi rotindu-se „ca o frunză-n vânt." Din ea au coborât „două persoane mici cam de 1,20 m (cel mai înalt), îmbrăcaţi în costume ca de aviator, de culoare gri, dintr-o bucată, curele late şi lucitoare, cu căşti pe cap care le acopereau părul ondulat. EI vorbeau o spaniolă curată şi au spus că vin ca prieteni. Antonio i-a invitat să viziteze ferma, le-a dat să mănânce dulciuri şi fructe. Au refuzat alcoolul. Au vizitat livada, grădina de legume, păsările şi porcii şi s-au speriat de mugetul unei vaci. Antonio a mai observat că „au ochi de animal sălbatic, pielea de culoarea fildeşului şi părul prea lung. Când au observat că

Antonio îşi dă seama că sunt bizari, ei au declarat că vin din altă lume şi că noi, pământenii am putea atinge stadiul lor de dezvoltare într-un timp mult mai scurt decât au făcut-o ei! Extratereştrii foloseau între ei o limbă guturală aspră şi de neînţeles. Antonio a plecat cu OZN-ul pe planeta lor, de unde s-a întors pe 14 octombrie la prânz. Călătoria durase cu totul 115 ore terestre, adică aproape 4 zile pământene. Unde o fi fost Antonio Apadaca?

1954, 23 august - Lugrin, Franţa. D-na Elise Blanc vede „ceva" în apropierea casei, într-un loc izolat, care seamănă cu o platformă de aluminiu pentru transport. În apropierea vehiculului se aflau doi „omuleţi" în haine argintii care „grohăiau ca porcii". Când d-na Blanc s-a apropiat din curiozitate, „omuleţii" şi nava lor dispărură într-o jerbă ca o flacără.

1954, 30 septembrie - Jussey. Doi martori văd un disc luminos care aterizează exact lângă ei. Din disc ies „doi oameni foarte înalţi, îmbrăcaţi în alb şi care fac semne prieteneşti". Cei doi martori o rup la fugă.

1954, 4 octombrie - tot Franţa. Fermierul Garreau asistă cum pe tarlaua lui aterizează o navă rotundă cam cât un camion O trapă glisează şi apar „doi oameni normali, de rasă europeană, îmbrăcaţi în „salopete cafenii." EI dădură mâna cu fermierul, mângâiară câinele care stătea cuminte şi întrebară în franceză dacă Parisul e la Nord? Cei doi îşi dădură seama că fermierul e perplex, se urcară în navă şi decolară într-o secundă.

1954, 1 noiembrie - lângă Arezzo, Italia. Martora de 40 de ani vede, în timp ce se îndrepta cu flori spre cimitir, o navă dublu conică din metal, cu două scaune mici în partea de jos. Apărură doi omuleţi de aproape un metru înălţime care-i zâmbeau arătându-şi dinţii albi şi mărunţi. Purtau costume gri şi căşti roşii. Aveau o umflătură în mijlocul frunţii şi vorbeau într-o limbă necunoscută. Unul din omuleţi îi luă martorei florile din mână şi decolară cu nava lor în înălţimi.

1970 - Los Angeles. Lou Briggs descrie: o arătare albă cu mâinile lungi, ochii verzi, capul mare cu o gaură în loc de gură, care pluti prin aer şi trecu prin pereţii casei şi ai navei aflate în curte.

1975 - C. Diaz (Argentina): OZN sferic, diametru 3 m, umanoizi subţiri, 1,70 m, capete mici, netede, fără ochi, nas, gură, urechi, păr, cu pielea verde, braţe grosolane, terminate cu ventuze cu care i-au smuls păr din cap şi de pe piept. Constatare făcută de 46 medici.

1983 - Stormville (New York). OZN în formă de V, 120 m, cu lumini, cu ocupanţi de 1,60 m, umanoizi, capete foarte mari, guri mici, fără nas, urechi abia schiţate, îmbrăcaţi în costume negre.

1985, 26 decembrie - W. Strieben. OZN-ul enorm acoperit cu lumini... o arătare de 1,10 m cu o pălărie pe cap, ochi cu orbite imense, gura cu colţuri luând şi forma de „O", pe piept o platoşă cu

cercuri concentrice. În navă mai erau roboţi de forma descrisă mai înainte: umanoizi scunzi, piele cenuşiu-albăstruie, faţă lătăreaţă, ochii adânciţi în orbite, guri umane, nas mic; entităţi, 1,5 m, subţiri, ochi negri, bulbucaţi, alungiţi, nasul şi gura ca nişte tăieturi, fără urechi, fără păr; nişte fiinţe mai scunde dar asemănătoare, cu ochii mari şi rotunzi - ei erau cei mai numeroşi. În total 4 tipuri diferite ce constituiau un echipaj numeros pe o „Navă Mamă."

1989, 4 iulie - V. Prokofieva, Kiev. Navă cilindrică, metalică, cu antene. Trei extratereştri ce păreau gemeni, costume argintii, umanoizi, feţe de culoare albă, palidă, păr auriu ondulat, ochi mari strălucitori. Au vorbit rusa arhaică, declarând că vor să răpească oameni (?). Admitem că ori spuneau adevărul, ori sunt înzestraţi cu simţul umorului, deoarece rusoaicele (erau trei) i-au rugat să nu le răpească, fiindcă au familii, copii, soţi. Înţeleg că dacă nu aveau aşa ceva, se lăsau răpite cu plăcere.

Până aici toate bune şi frumoase, dacă n-ar predomina o oarecare atmosferă de stranietate şi bizarerie în toate aceste relatări. Sigur că şi martorii îşi au partea lor de „interpretare" a ceea ce au văzut şi simţit, în raport cu şocul produs, de starea emoţională, de cultură şi nivelul de înţelegere a fenomenului. Chiar şi oamenii ne par câteodată stranii când se schimbă moda vestimentară, sau când un necunoscător pătrunde pe o bază de lansare a NASA, în cartierul cosmonauţilor, în compartimentul unde aceştia probează costumele de zbor sau cele de ieşit în spaţiul cosmic. Mai sunt şi filmele SF, revistele, cărţile... Să vedem acum, cum descriu specialiştii făpturile venite din alte lumi.

Capitolul 13 FAŢĂ ÎN FAŢĂ

Dar care este ADEVĂRUL? Întrebă Pillat Noul Testament.

Colonelul Horner, doi ofiţeri operatori de film ai bazei Air Force, doi ofiţeri tehnici, unul de stat major, o echipă de operatori specializaţi şi cu aparatură de mare viteză pentru teste de lansare. Impresiile lor, inclusiv peliculele filmate.

25 aprilie 1964, ora 6 dimineaţa - Holloman, Alamogordo: „Obiectul, ca o cadă de baie, s-a legănat ca o frunză cam 1 minut, după care a aterizat pe trei picioare extensibile." Pe terenul de primire se aflau: Comandantul bazei Hollomon, doi ofiţeri de aviaţie, câţiva oameni de ştiinţă din Air Force. Un panou glisant a alunecat în peretele navei şi au apărut trei extratereştri în combinezoane de paraşutist, scunzi de statură (nu se apreciază înălţimea!), cu pielea gri-albăstruie, cu ochi depărtaţi unul de celălalt, cu pupile verticale, cu nasuri proeminente. Purtau căşti pe cap sau era chiar părul lor împletit ca nişte frânghiuţe? Când Comandantul Horner s-a adresat extratereştrilor, aceştia au folosit dispozitive de traducere (?). În altă relatare se spune despre căşti că aveau dispozitive de comunicare, şi că în mâini cei trei (care aveau dimensiuni umane) purtau aparate de traducere. Şi acum o a treia mărturie, tot a unui ofiţer Air Force, U.S. Army, dată în 1992:

„Recent, întregului personal militar de la Fort Allen i-au fost prezentate câteva filme cu informaţii dovedind că OZN-urile sunt reale. Ne-a fost arătat un film vechi alb-negru despre prăbuşirea unui OZN, care s-a petrecut în New Mexico. Am văzut cu toţii obiectul zburător semiîngropat în pământ, la un unghi de 45°, alături fiind corpurile câtorva membri ai echipajului (extraterestru). Conform celor arătate, aceştia aveau aproximativ 1,50 m înălţime, subţiri, foarte palizi, capetele mari şi fără păr Aveau ochii foarte mici, rotunzi, nasuri mici, dar nu-mi amintesc să fi văzut guri sau urechi."

În sfârşit îmi mai amintesc de o relatare din presă (o răpire), în care victima umană, dusă la bordul navei extraterestre de obişnuiţii „omuleţi", a întâlnit acolo doi humanoizi înalţi de 1,60 m, un bărbat şi o femeie, cu pielea şi părul arămii, ca şi cum erau bronzaţi, frumoşi şi bine făcuţi, cu ochii de culoare violetă. Aceştia erau piloţii OZN-ului. Ei şi-au arătat nava, cabina de comandă, aparatele de bord, i-au dat încredere. Aveai însă senzaţia că sunt nişte **replici umane prea perfecte,** cu o anume răceală şi exactitate în ceea ce făceau şi erau.

„CEI 9”

Studiile care s-au efectuat în cadrul diverselor „Proiecte Top Secret” în ultimii 50 de ani afirmă că există 9 (nouă) tipuri diferite de extratereştri care domină istoria OZN-urilor. Toate aceste nouă „specii” diferite care vizitează Terra de vreo 250.000 de ani încoace, au o tehnologie total diferită de a noastră în toate privinţele, au surse de energie la discreţie, posedă, la diverse trepte de aplicare, ştiinţa folosirii proprietăţilor subatomice, precum şi un alt concept (cel corect) în legătură cu materia şi spiritul. Atât posibilităţile tehnice cât şi cele bio-psihice sunt diferenţiate la cele nouă tipuri extraterestre, dar au ceva comun: faptul că pot călători până la noi pe Terra şi că **ceva** (ce nouă ne scapă deocamdată) îi interesează în mod deosebit aici.

Oricum suntem absolut siguri că noi reprezentăm pentru EI nişte „unicate” intergalactice, indiferent de diversitatea tipologică a pământenilor.

NU TOATE SECRETELE SUNT IMPORTANTE!

E posibil ca Terra să fi devenit „destinaţia” predilectă a Celor nouă? Haideţi să analizăm puţin situaţia!

Încet-încet, ne lămurim că accidentul de la Magdalena nu a avut loc între nave ale aceleiaşi „grupe”! Confuzia în care s-au complăcut diversele Servicii Secrete, U.S. Air Force şi C.I.A., era menită să nu complice lucrurile. Şi ea, această confuzie, se datora **unor date generale** care au generat-o. Să luăm exemplul unui american sau european care descinde în Asia. Ei îi vor vedea la fel pe chinezi, coreeni, vietnamezi, japonezi, etc. La fel şi un chinez aterizat în Europa, îi confundă uşor pe ruşi cu francezii, şi nu va deosebi între ceh, slovac, ungur, polonez. Fiindcă e vorba de grupe mari de tipologii care se diferenţiază foarte puţin, dar se diferenţiază. La fel trebuie să gândim şi noi în raport cu extratereştrii. Iată că putem sesiza acum micile diferenţe care-i separă pe „omuleţi”:

(Iulie 1947 - San Augustin)

1. „Aveau capul disproporţionat de mare **şi ochii migdalaţi, de culoarea cărbunelui**. Când au sosit **militarii înarmaţi,** „creatura” a înnebunit!

2. „Arătau **a oameni** dar **nu** erau oameni”. Aveau capul rotund, **ochii mici şi erau complet lipsiţi de păr.** (Accidentul Corona-Roswell). Aveau trăsături fine, asiatice, pielea cenuşiu-gălbuie (cadavrele).

3. Din „navă” au ieşit trei bărbaţi **cu un ten gri-albăstrui**, cu ochii foarte depărtaţi şi **un nas foarte proeminent.** Ochii aveau

pupilele verticale, ca ale pisicilor. 25 aprilie 1964 - Holloman - întâlnire „oficială" între EI şi NOI. Aceşti EI nu vorbeau la acea dată **nicio limbă pământeană** în cele două cazuri.

4. „Din filmele şi datele obţinute, din examinările medicale (anii 70), extratereştrii au 1-1,60 m înălţime, ochii extrem de mari (ca ochii insectelor), pleoapele duble, adaptate la lumina celor 2 sori de pe planeta lor (a treia din Zeta Reticuli), nu au dinţi, urechi abia schiţate, auz foarte fin mâini cu 4 (patru) degete, picioare cu labe." Ne vom deda acum unei scurte analize a datelor:

A. - Nava de la San Augustin era discoidală, cu diametrul de aprox. 10-15 m, întreagă, cu toate că suferise impactul cu pământul, prăbuşirea adică, fiind înfiptă aproape pe trei sferturi în roca dură. Deci nu se sfărâmase! Supravieţuitorul descris mai înainte de mai multe persoane „a înnebunit!" când au apărut militari înarmaţi!

Tot A. - Bob Lazar spune că în Area 51 (Baza Secretă de OZN-uri) existau nave discoidale întregi cu diametrul de peste 9 m, metalice, capabile de zbor Tot el a văzut cel puţin un „omuleţ" discutând cu doi savanţi pământeni şi era la curent cu un incident similar „înnebunirii extratereştrilor!" Pe scurt, aceştia ocupau un etaj al bazei secrete şi, când acolo au pătruns soldaţii înarmaţi, cu misiunea de pază strictă, **ei au înnebunit subit**, i-au omorât pe paznici cu lovituri în cap, ba au ucis şi câţiva savanţi în condiţii misterioase, cu acea ocazie. Corpul ştiinţific şi cel militar au fost înlocuite în totalitate. Extratereştrii „au explicat" că nu suportă prezenţa armelor, a armamentului, a prafului de puşcă.

B. - Nava sfărâmată de la Corona nu are forma precizată de către martori. Cu toate că cele patru cadavre erau descompuse când au fost găsite, ele prezentau diferenţe insesizabile (sau greu de sesizat) în momentul respectiv. Aveau în comun cu CEI de la San Augustin faptul că erau **Extratereştri**, că s-au prăbuşit pe planeta noastră, că erau **tot patru** în echipaj şi cam atât. Nava lor a fost adunată cu „făraşul"!

Tot B. - Nava aterizată la Holloman avea **forma unei căzi de baie** şi se balansa destul de tare înainte de aterizare. Ocupanţii erau ceva mai înalţi şi **aveau nasuri proeminente!** Celelalte semnalmente sunt apropiate (costume, ochi, capete, culoarea pielii, lipsa părului, forma ochilor), deci sunt apropiate, **dar nu identice**.

Punctul C. - Nici unii, nici alţii nu vorbeau la vremea respectivă vreo limbă pământeană. Există relatări anterioare (o să le consemnăm), în care „ocupanţii" vorbeau perfect o limbă terestră. De aici concluzia clară că în accidentele analizate până acum avem de-a face cu NOII VENIŢI pe planeta noastră, **destul de stângaci şi nepregătiţi, aproape neavizaţi în materie de comunicare cu pământenii.** Erau însă dispuşi să COLABOREZE cu noi, ceea ce au şi

făcut, destul de greu, destul de încet. Au fost necesari 14 ani tereştri pentru un contact ca lumea. Şi nici atunci nu vorbeau engleza. Pe când noi deţinem informaţii clare, că ALŢII, mai bine pregătiţi, mai bine dotaţi, mai subtili, vorbeau spaniola, franceza, engleza, încă din 1954 (cei din Alpha Centauri care s-au întâlnit cu Larry lângă Miami, şi care spuneau că le trebuie trei ani pământeni pentru călătoria lor). Ca să nu mai vorbim că în 1953, cei ce l-au contactat pe Antonio Apadaca **vorbeau spaniola la perfecţie**, inspirau respect, se purtau **extrem de prevenitor**, chiar şi cu un fermier, şi nu le trebuia decât 5-6 zile pentru o călătorie dus-întors până la EI.

Aş vrea acum să emit o ipoteză care ar putea limpezi puţin lucrurile. Nava cu care a călătorit Antonio până la „Nava-Mamă", era un fel de navetă mică de cercetare, cam înghesuită pe dinăuntru. Călătoria cu „Nava-Mamă" pare să fi fost până la o planetă apropiată de sistemul nostru solar, sau undeva prin preajmă. Emit ipoteza unei planete COLONIZATE, adaptată locuirii în interior, cu construcţii „prefabricate", cu culturi artificiale, un fel de seră imensă în spaţiul cosmic. Aveau acolo şi colonişti pământeni. Totul semăna a „locuinţe de serviciu", „cantine populare pentru muncitori", mediu artificial (în genul cărţilor excelente ale lui Isaac Asimov). Nu era aceea planeta LOR. De aceea nici n-au vrut să spună **ce planetă este** şi nici **de unde sunt** ei cu adevărat. Voi remarca aici că şi CEI aterizaţi în Alpii Francezi spuneau că planetele **locuite de EI** au habitaturile **sub pământ**, că nu au la suprafaţă decât **construcţiile şi amenajările industriale.** EI credeau că şi pământenii locuiesc de fapt sub scoarţa planetei. Şi cei din Franţa aterizaseră din „navete" cu câte 2 ocupanţi, deci erau şi ei ceva mai avansaţi, navele lor mari putând transporta 24 de persoane (hai să le zicem persoane). Ei apreciau timpul unei **„călătorii normale"** la foarte mulţi ani, dar spuneau că folosesc **cutele spaţiului.**

Ceilalţi vorbeau de o „alunecare" pe fluxurile de energie cosmică, sau pe cele sonice (muzica sferelor), călătoreau foarte rapid şi comod (5-6). Cei din Franţa aveau „Nave-Mamă" în formă de trabuce (cum vom vedea ulterior), din care se dispersau apoi discurile mici sau navele elipsoidale în formă de ou. Cei din America Latină posedau o „Navă-Mamă" de forma unei tortillas imense, de culoare neagră, estimată de Antonio cam la 100 m în diametru şi în care se pătrundea şi se ieşea printr-o mare deschizătură, ca la avioanele-cargo. S-au mai văzut Nave Mari de formă cilindrică (1-2 km lungime), în formă de V sau bumerang (Statele Unite ale Americii), cu deschideri de 120-200 m, în formă de disc uriaş 100-200 m diametru! (Puerto-Rico, Azerbaidjan), sub formă de „morcov" învăluit în nori (Franţa). Acestea se mişcă încet, sunt întunecate la culoare, cu o iluminaţie feerică (când vin EI), pot apărea şi dispărea instantaneu. Deoarece şi

unii şi alţii din cei pomeniţi de noi vorbeau de cutele spaţiului şi de „fluvii” sau câmpuri de radiaţii care circulă între galaxii, facilitând călătorii rapide şi fără efort, dar că aceste fenomene ar avea origine extragalactică, greu de controlat şi de prognozat, eu mă hazardez să emit o a doua ipoteză. Nu-mi pasă ce vor spune marii savanţi. Având în vedere că noi, pământenii, locuim undeva la marginea Galaxiei noastre (Calea Lactee), fiind sateliţii unei stele mici, înseamnă că, în mod logic, suntem mai aproape de alte Galaxii decât se crede. S-ar putea să fim la „limes”, la graniţa dintre 2-3-4 Galaxii, în zona de interferenţă, undele CUTELE SPAŢIULUI formează implicit multe dimensiuni. E ca şi cum s-ar întrepătrunde 4-5-10 baloane de săpun imense, cosmice, care în locul de interferenţă se „mulează”, ondulându-se în forme şi dimensiuni fantastice (dar logice) şi între care se nasc, există, curenţi cosmici de interferare, câmpuri ca nişte fluvii ondulate, răsucite, întrepătrunse, păstrându-şi şi împrumutându-şi proprietăţile specifice, legi ale câmpurilor gravitaţionale, electromagnetice, plasmatice, subtile, necunoscute încă nouă, dar bănuite.

Ne putem astfel deja imagina o simplă linie dreaptă traversând **încolăcirea** câtorva **câmpuri moi**, periferice, ale galaxiilor vecine şi luând implicit forma lor, înnodându-se poate, intersectându-se singură, dar fiind **din punctul nostru de vedere** - o linie dreaptă! „Curgând” dintr-un timp în alt timp, dintr-o formă în altă formă, dintr-o „dimensiune” în alte dimensiuni. Numiţi dumneavoastră întrepătrunderea a 5-6 sfere, Câmpuri, Spaţiul fluid! Nici nu poate fi altcum! Şi în spaţiul dintre spaţii, alte câmpuri, alte forme. Locuri entelehice[1] de formare şi stingere a câmpurilor, locuri de trecere, de transfer. Noi, pe planeta noastră Terra, suntem foarte aproape de această zonă. Trebuie să începem să o VEDEM, să ne-o imaginăm, să o „simţim”, să o cunoaştem. Alunecând ca pe o planşă de surfing pe valuri cosmice dintr-un ocean cosmic în alt ocean. Plutind. Fără combustibil şi rezervoare imense. Fără nave greoaie. Sigur că aceasta este imaginaţia şi fantezia unui scriitor; şi ce-i rău în asta? Spuneam odată că omenirii i-au trebuit sute de mii de ani ca să-şi conceapă un pat în care să doarmă, nişte vehicule cu care să străbată distanţele de ici-colo.

Bunicii noştri aveau „rău de viteză”, noi vom avea - poate - „rău de spaţiu”! Vorbeam la începutul acestei digresiuni de o stare de criză.

Capitolul 14 CRIZA CUNOAŞTERII

Semnul poartă mesaj.
Norbert Wienner

Accidentul OZN reprezintă, zicem, punctul de criză de ambele părţi. EI căutau o lume necunoscută (lumi necunoscute) şi ne-au găsit pe NOI. Visul nostru are aceleaşi valenţe. Dacă ACUM am fi în posesia acelei tehnologii capabile să ne „transporte" spre alte lumi, asta ar însemna începutul trăirii acelui vis. Cum am putea face? Este clar că toate proiectele şi calculele de până acum sunt descurajante!

Îmi cer iertare, dar nu e oare bizar să arunci oameni într-o capsulă înghesuită ca să se rotească puţin în jurul Terrei şi apoi să cadă cu riscuri imense, cine ştie unde, agăţaţi de nişte paraşute? Nu e oare straniu să produci o fumăraie de nedescris, arzând sute de mii de tone de combustibil, ca să lansezi pe o orbită joasă, prăpădită, o navetă sau o staţie orbitală cu nişte oameni în totală nesiguranţă, supuşi unor experimente înjositoare?

Această bâlbâială ştiinţifică îmi dă de gândit; poticneala tehnologică mă deprimă. Încep să cred că factorii implicaţi în aceste domenii neagă existenţa OZN-urilor, de ruşine, de ruşinea lor şi a „performanţelor" pe care le-au obţinut cheltuind bani publici, în raport cu zvelteţea, viteza şi performanţele unei simple „farfurii zburătoare"!

Mă simt umilit. Mi se spune de către un înalt specialist că aşa e normal să mă simt în prezenţa „zeilor", a „noii tehnologii" etc. Gogoşi! De trei ori gogoşi! Mă simt umilit de neputinţa contemporanilor. De nenumăratele proiecte care s-au străduit să ascundă această neputinţă.

Au fost şi indivizi care au trecut dintr-o tabără în alta. Au devenit dintr-o dată fanii OZN-urilor. Să vezi bâlbâială la unii. Să vezi „originalitate" la alţii. Mi se făcea jenă când citeam cartea unui distins statistician care încearcă să ne explice că OZN-urile sunt de origine terestră, dar dintr-o realitate simultană şi paralelă, dintr-o „altă dimensiune" pe care nu are cum s-o explice, dar care e aici, prezentă de mii de ani, un fel de hocus-pocus - să fim liniştiţi că sunt **de-ai noştri!** Zânişoare şi spiriduşi care se plimbă în OZN-uri construite în grote necunoscute de nimeni şi care, dacă au câte un accident, vor să se „expatrieze", în Zeta Reticuli, pe a treia Planetă sau în Alfa-Centauri. Li s-a urât de Terra! Brusc şi dintr-o dată! Şi ĂŞTIA răpesc avioane, ca să zboare cu ele pe sub pământ. Sau când li se strică „jucăria", plonjează în lacul Ladoga, îngheţat bocnă, după care

decolează rupând malul? Dacă sunt „de-ai casei” de ce mai întreabă unde-i Parisul, sau dacă se află în Germania sau Spania? Statisticianul nostru descoperă încet-încet, „mecanismele” de formare ale **unei noi Mitologii,** şi cade-n ea. Vrea să adauge un băsmuleţ modern la poveştile lui din copilărie. E şi asta o formă de frustrare. Aşa se manifestă ea. Frustrarea.

DESPRE FRUSTRARE

(Masa enormă, viteza luminii, relativitatea, viteza)

(În raport cu „câmpul”, gravitaţia şi lipsa ei, adică interacţiunea între masa unui corp şi masa planetei, miezul planetelor, cum cochetează masa unui corp între doi aştri, care este masa apei grele naturale? Când ea dispare pur şi simplu şi, din nou, „unde-i zahărul din ceai”).

Am înşiruit nişte gânduri care-mi trec prin minte, eu nefiind om de ştiinţă, dar fiind implicat în criza cunoaşterii prin lipsa răspunsurilor. ESTE CLAR că tehnologic, stăm foarte bine la capitolul stocării, înregistrării şi transmiterii de informaţii. Mijloace computerizate total, digitale, celulare, super-hiperminiaturizate, umplu până la refuz uzinele, magaziile, depozitele, supermarketurile, bazarurile, colibele, plajele, vehiculele, camerele şi ghiozdanele copiilor. Se poartă asemenea tehnologie agăţată la brâu, ostentativ, în buzunare, agăţate de gât, pe cap, pe urechi, pe după gât, ca şi cum am avea de comunicat, de transmis, dintr-un moment în altul, cine ştie ce lucruri importante, fantastice, fără de care n-am mai putea exista în secunda următoare şi ca şi cum ne-ar fi lăsat brusc memoria, înregistrăm, stocăm, transmitem, retransmitem: CE? Parcă am fi o populaţie de handicapaţi! întreaga tehnologie computerizată, digitală, fibro-opticizată, laserizată, ca să COMUNICĂM că AFARĂ PLOUĂ! Dar asta se vede cu ochiul liber în 99% din cazuri. Se vântură idei ca foamea de informaţie, puterea pe care ţi-o conferă informaţia rapidă, **superioritatea** celui bine informat! INFORMAT CU CE? 1 miliard de computere ca să adunăm 2 + 2 = ? Vă spun eu, fără computer: 4! Un alt miliard de computere pentru jocuri copilăreşti! TORENTUL DE INFORMAŢII, COMPUTERIZAREA, au ajuns FORME FĂRĂ CONŢINUT. 85% din stocările şi programele acestui fenomen îl constituie „informaţiile” despre fenomenul însuşi. La toate colţurile, tot ambientalul, timpul nostru liber, mintea copiilor noştri, plătesc un enorm TRIBUT acestui fenomen ca o pecingine, un FENOMEN PARAZIT care trebuie tot timpul ALIMENTAT, HRĂNIT, ÎNTREȚINUT. EI CONSUMĂ de cel puţin 1000 de ori mai mult timp decât timpul necesar pentru a-l produce! Şi să nu uitaţi că fenomenul necesită

tehnologie la vârf! Costisitoare. Dacă un computer, un TV Color, un joc electronic (computerizat) se strică, le arunci pur şi simplu. Un automobil se mai repară, sau îl retopeşti, folosind metalul; o mobilă stricată poate fi refolosită ca hârtie, panouri aglomerate etc.

Nu vreau să exagerez, dar asta seamănă cu „moda perucilor" (şi paraziţii aferenţi). Sau moda crinolinelor care ascundeau picioarele strâmbe, butucănoase sau slăbănoage. Dacă toate categoriile imanente ale filozofiei umane sunt aproape aceleaşi de 2000 de ani, axiomele, principiile, teoremele, s-au învechit şi ele, „noile descoperiri" sunt doar nişte „ajustări" ale celor vechi, „ajustările" mai noi nu răspund, sau nu se aplică la toate sistemele cunoscute. În ce constă adevăratul PROGRES?

Vă spun eu! Acum putem verifica pe computer dacă teorema lui Pitagora este adevărată. La fel de bine se verifică şi cu creta pe tăbliţe. Există câteva îmbunătăţiri Transport, medicamente, transmisii sportive excelente, filme proaste, senzaţional, crime, dezastre, accidente! ACCIDENTE OZN de data aceasta! Aţi văzut aşa ceva transmis la televiziune, prin satelit, filme, video, presă??? N-aţi văzut! Torentul informaţional e doar apă de ploaie, CASCADELE DE IMAGINI, nori de apă, curcubee, care ascund eroziunile. Sute de mii de oameni, chiar milioane, sunt ocupaţi şi preocupaţi să alimenteze acest sistem. Acum. Pentru că acum ne-am blocat pe câteva principii şi idei geniale care ne aparţin şi care ne sunt dragi pentru că sunt ale noastre. Nu putem renunţa la ele aşa uşor. 99% dintre oameni nici nu le înţeleg prea bine, tocmai pentru că sunt geniale!

Cum ar fi chestia cu viteza luminii şi cu masa. Dacă am avea o sursă de energie (convenţională, neconvenţională) capabilă să ducă o navă terestră cu o viteză apropiată de cea a luminii, masa relativă a navei şi echipajului ar ajunge la o valoare fabuloasă!

Şi tot n-ar fi suficientă (viteza), pentru deplasări convenabile în timp, pentru specia umană care trăieşte relativ puţin (60-70 ani).

Aşa cum privim noi lucrurile, după conceptele şi principiile de care ne agăţăm, şi în lumina cărora calculăm totul, în Universul cunoscut distanţele sunt de zeci, sute, mii de ani-lumină. Puncte de destinaţie imposibil de atins într-o viaţă de om. Dar am zis: AŞA CUM PRIVIM NOI LUCRURILE ACUM. Academiile de Ştiinţe, Institutele de Fizică, Astronomie, Astronautică, Cercetări Spaţiale: ELE privesc AŞA lucrurile. Dacă le-ar privi altfel sau ar accepta alte principii şi idei, ar trebui să demisioneze „in corpore". Şi să ne dea banii şi iluziile înapoi. Ei nu vor să renunţe la bugetele lor. Atunci neagă orice altceva. Şi în primul rând neagă OZN-urile. Pentru că OZN-urile demonstrează că „se poate şi altfel". OZN-urile demonstrează că se poate călători în 5-6 zile de la un sistem solar la altul, ca Universul real este un complex pluridimensional, şi nu un continuu spaţial cu

doar 4 dimensiuni (3 + timpul), că se poate schimba direcţia în unghi de 90° la viteze de 5-6.000 km/h, chiar în atmosfera terestră, aici la noi acasă, sfidând orice gravitaţie sau inerţie; că poţi deveni invizibil într-o secundă, că nu-ţi pasă de gloanţe, că poţi plonja cu o navă direct în ocean sau într-un lac îngheţat, că poţi merge sau pluti prin aer, că poţi muri sau supravieţui unei prăbuşiri pe această planetă.

Mulţi martori au văzut cum extratereştrii coboară din „farfuriile" lor, le verifică, le repară, sudează câte ceva, apoi decolează. Ca oricare pilot sau mecanic.

Antonio Apadaca, cel ce a călătorit „acolo", spune la un moment dat: „Instinctiv, simţeam cât de absurdă, puerilă şi nesemnificativă părea lumea noastră de pe Pământ în contrast cu aceasta."

Şi în continuare: „I-am întrebat pe prietenii mei (extratereştrii) cum de este posibil să călătorească la asemenea viteze enorme şi ce fel de motoare foloseau. Zâmbind, mi-au răspuns că nu folosesc motoare în sensul înţeles de noi. Ai observat cum alunecă, cum pluteşte o barcă pe curentul unui râu? Noi facem cam acelaşi lucru, mai mult sau mai puţin. Între planete există curenţi electromagnetici şi sonici şi navele noastre alunecă pe aceşti curenţi cu viteze inimaginabile.

Deci alunecă, plutesc, se lasă „duşi de curent" (mai mult sau mai puţin), viteza lor fiind relativă cu acel „curent", poate uşor diferită, în niciun caz relativă faţă de un punct de plecare şi unul de sosire aşa cum ne încăpăţânăm noi să judecăm. Păi dacă fiecare om s-ar apuca să calculeze viteza cu care se deplasează corpul lui staţionând în pat, pat care se roteşte natural odată cu mişcarea de rotaţie a planetei în jurul axei proprii, plus viteza planetei pe orbită în jurul soarelui, plus viteza soarelui ce se roteşte în jurul centrului Galaxiei, aceste trei viteze fantastice însumate l-ar face să-l doară capul, să-i explodeze mintea! În realitate e foarte simplu şi firesc; călătorim cu o viteză fantastică prin Galaxie, fără combustibil, fără să ne doară capul!

Această NAVĂ, care este Pământul, se află, după cum am mai spus, într-o ZONĂ periferică a Galaxiei, foarte aproape de locul de întrepătrundere cu limitele altor Galaxii. Câte Galaxii d-lor Astronomi? Şi cum se interferează ele, că n-or sta ca verzele într-o grămadă?

Iată ce spun „ceilalţi" extratereştrii aterizaţi în Franţa, în 1950: „Pentru a înţelege călătoriile prin această galaxie trebuie clarificat un al treilea concept. Spaţiul care separă aglomerările galactice distincte ale Cosmosului nu trebuie interpretat ca fiind similar cu un plan întins, ci mai curând cu un plan ondulat. Aceste ondulaţii se produc într-o a patra, a cincea, a şasea, până la a zecea dimensiune. (Planul de care vorbim „conţine" iniţial cele 4 dimensiuni, 3 + timpul).

Originea ondulaţiilor este extra-cosmologică şi se datorează unor cosmosuri gemene. Aceste ondulaţii se produc tot timpul şi ele facilitează călătoriile noastre... În aceste condiţii călătoriile nu pot fi efectuate oricând. Ele depind de condiţiile izodinamice ale Spaţiului. Cutele spaţiului permit o „apropiere" a doi aştri, călătoria devenind posibilă. Ondulaţiile sau cutele spaţiului sunt aperiodice şi nu se conformează unor legi determinate. Dar ele pot fi prognozate pe termen scurt (trei luni de zile). O caracteristică o reprezintă câmpul magnetic foarte puternic, generat în jurul axei de simetrie a navelor noastre (ca şi la vehicule spaţiale ale altor presupuse fiinţe extraterestre). Acest câmp este rezultatul inversiunii axiale la 90° a câmpului electrostatic al generatorului nostru de câmp. EI inversează particulele subatomice ale navei şi echipajului nostru. Câmpurile gravitaţional, electrostatic şi magnetic sunt identice."

Aşa să fie oare? S-ar putea cerceta, experimenta, explica! S-ar putea da la şcoală elevilor, studenţilor, ca teme pentru acasă.

Capitolul 15 MOTORUL

Ştiu că erau câteva (reactoare) scoase de pe nave (OZN)

Bob Lazar

Isaac Newton avea doar 18 ani când şi-a imaginat „Legile lui Newton”! Legile Fizicii! Niels Bohr a desenat schema atomului fără să o „vadă” vreodată. Nici nu avea cu ce sau la ce să vadă. Şi n-a greşit deloc. Albert Einstein şi-a imaginat frumoasa Teorie a Relativităţii într-o lojă de teatru şi n-a „demonstrat-o”
niciodată. Nici nu este cazul. Nici nu avem cum!

Conceptul nostru actual privind zborul unei nave interplanetare (terestre) cu „orice fel de combustibil sau energie la bord” permite ca o călătorie dus-întors până la Proxima-Centauri (4,3 ani lumină) să dureze 40-50 de ani pământeni. Descurajant!

În acelaşi timp, prin 1986 cercetătorul E. Fischbach a descoperit **hipersarcina.** Obiectele nu cad cu aceeaşi viteză în vid (cum se crede), atrase de câmpul gravitaţional. Ele cad mai repede sau mai încet, în raport cu numărul barionic (protoni + neutroni). Apa cade mai repede ca fierul (cu toate că este mai uşoară) datorită **hipersarcinei.** Această forţă necunoscută, hipersarcina, nu se manifestă decât pe distanţe de 200 metri. S-a emis ipoteza că hipersarcina este doar **diferenţa** dintre două mari forţe (a cincea şi a şasea).

Mai există şi teoria TAHIONILOR, particule cu masa imaginară, (sau inversată, ar zice distinşii extratereştrii) şi care se bănuie că bântuie la „marginea Universului.” Care Univers? Adică exact în zona de care vorbeam chiar eu ceva mai înainte. Cercetătorul G. Nerlich argumentează că tahionii se încadrează în sensul normal al timpului şi în cauzalitate, posedând energie pozitivă. Adică „ceva” ce nu există dar există. Neexistând, poate depăşi oricând viteza luminii fiindcă nu are masă. Dar având energie pozitivă şi sens normal în a patra dimensiune (timpul), poate să şi existe, adică să apară şi să dispară la cerere, acel „hocus-pocus” de care vorbeam. Este de ajuns să inversăm un câmp la 90°. Şi apoi să-l inversăm din nou.

Voi încerca acum o nouă ipoteză (a treia). Dar dacă „lumina” pe care o luăm noi în calcul n-are nicio legătură cu masa? „Această” lumină şi nu alta se deplasează prin eter, prin câmpul fără masă. De ce să ne cantonăm într-o astfel de capcană? Mai ales că s-a constatat că lumina n-are nicio legătură cu masa care o emite. Aceasta se poate deplasa cu diferite viteze înainte sau înapoi, fără să influenţeze

„viteza luminii”. S-a „dres puţin busuiocul” cu „teoria restrânsă a relativităţii”, care pe mine nu mă satisface. Dacă lumina n-are nicio legătură cu viteza masei emiţătoare, de ce ar avea legătură cu altă masă?

A TREIA IPOTEZĂ

Dacă teoria lui Einstein ar fi adevărată, atunci orice rază de lumină ar avea o masă fabuloasă. Să-mi fie cu iertare, nu sunt fizician, dar cam scârțâie ceva la acest capitol. Ne ascundem imediat în spatele faptului că nu ştim prea bine ce este lumina. O.K.! Dar dacă nu ştim, atunci de ce ne tot raportăm la o viteză a unui fenomen pe care nu-l cunoaştem?

Mă pot întreba cum stăm cu teoria cuantică a lui Max Plank? Dacă energia este emisă sau absorbită numai sub formă de cuante, iar acestea se pot transforma în substanţa şi invers, atunci şi lumina se supune acestei legi. În acest caz „bombardamentul” de energie luminoasă al Soarelui ar fi trebuit de mult să „umple” spaţiul dimprejur cu o masă fabuloasă. Dar în Univers fenomenele se petrec invers. Factorul timp face ca stelele să ajungă la o masă din ce în ce mai mare, cu un volum foarte mic, renumitele black-holles stând mărturie.

Părerea mea este că **viteza limită** a luminii, aşa cum o consideră părinţii noştri, este o limită doar pentru fenomenul respectiv. Îmi mai pot permite acum două observaţii: OZN-urile şi ocupanţii lor nu prea agreează lumina noastră, nici pe cea solară, nici pe cea a farurilor de automobil, nici măcar pe cea a lanternelor. După cum se ştie, 99% din fenomenele OZN sunt reperate noaptea, 1% în zori sau pe înserat. A doua observaţie: la OZN-uri luminile au o caracteristică stranie pentru noi. Au fost văzute spoturi de lumină care se retrăgeau (ca un furtun) către OZN-ul care le emitea, sau invers, se lungeau, ca un „burlan telescopic”. Un martor spune că a văzut un asemenea spot luminos, cam de 9 m lungime, îndreptat către sol, dar care nu atingea solul. Spotul a fost retras încet, încet la bordul farfuriei. Cu altă ocazie, alţi martori afirmă că au văzut un OZN deasupra unei plaje, în America Latină, care la un moment dat a aprins nişte faruri. Martorii au văzut uluiţi cum lumina acestor faruri se curba în arc de cerc spre apele oceanului!

MOTORUL II

„Motorul" unei nave (OZN) are o foarte mare importanţă: dacă n-ar „mişca obiectul" din loc şi pe distanţe interplanetare, nicio **altă parte a tehnologiei** n-ar avea nicio importanţă.

Antonio descrie astfel ceea ce vede (este vorba de Antonio Villas Boas, Brazilia şi întâmplarea s-a produs între 5-15 octombrie 1957): „Din mica încăpere, în care nu văzusem nici mobilier, nici instrumente (un mic holişor - n.a.), am intrat într-o încăpere mult mai mare, de formă semiovală, **din acelaşi material** ca şi compartimentul precedent, cu aceeaşi pereţi din metal lustruit-argintat. Cred că această încăpere era plasată în centrul maşinii, deoarece la mijlocul ei se afla o coloană de metal ce urca din pardoseală la plafon, groasă la vârf şi la bază şi evident mai îngustă la mijlocul ei. **Era rotundă** şi părea solidă. Nu cred că era acolo doar pentru decor." (Antonio Villas este fermier brazilian, un tânăr de 23 de ani, foarte inteligent).

Robert Lazar (cercetător) descrie astfel „motorul": „Am pătruns în partea inferioară a navei; avea aceeaşi culoare ca şi exteriorul - cred că cel mai bine semăna cu aluminiul lustruit, o culoare ternă.

O coloană centrală urca din centrul discului. Peretele interior era curbat şi imprimat cu arcade, cumva asemănător caselor în stil spaniol... Lipseau câteva bucăţi dinăuntru, de parcă o consolă sau ceva asemănător fusese scos de acolo. Mai erau **câteva scaune**, o altă consolă care fusese păstrată şi **reactorul**. Când păşeai în interiorul navei, spaţiul dinaintea ta se deschidea dincolo de nivelul primului etaj. Discul pe care l-am văzut eu închis acolo (Area 51, S-4) nu era construit în Statele Unite. Era categoric de origine extraterestră. Nu cunosc exact povestea acestor discuri, dar sunt cu certitudine **nave extraterestre** produse de o inteligenţă extraterestră, din materiale extraterestre." I s-a spus că sursa de energie era un **reactor cu antimaterie**. Coloana centrală, goală, prin interior este ghidul de undă. Baza coloanei se conectează la reactorul cu antimaterie care este ca o jumătate de sferă (la baza coloanei). Coloana, sau ghidul de undă, se poate ridica sau lăsa în jos deasupra reactorului. Acesta are dimensiunea unei mingi de baschet. Este o semisferă pe o mică tavă. Nu se încălzeşte şi produce un **câmp ciudat** când funcţionează. Poate fi făcut să meargă mai în forţă. Atunci când funcţionează produce **un câmp gravitaţional** neînţeles deocamdată! Mie personal, ca scriitor, descrierea nu mi se pare **prea tehnică.** Este de mirare ca cineva care a lucrat cu astfel de tehnologii să se exprime atât de confuz. Se poate ca morbul dezinformării să-l fi atins şi pe Bob Lazar. De altfel o şi declară puţin mai încolo: „Nu am intenţia şi n-am avut-o niciodată să dezvălui cum funcţionează cu exactitate."

PROPULSIA NAVEI

După părerea mea, termenul de propulsie este inadecvat; acest fenomen presupune în imaginaţia omenească tragerea, împingerea, învârtirea, jeturi reactive etc. Aici nu e vorba de aşa ceva: aici este vorba de crearea unui câmp (sau mai multe) care permite mişcarea, deplasarea navei cu toate elementele ei constitutive, plus echipajul şi chiar o parte a mediului înconjurător. Deplasarea se produce la nivel subatomic şi aşa cum explică **„extratereştrii francezi”,** după ce s-a realizat **conversia omogenă** a particulelor întregului ansamblu tridimensional. Este ca topirea zahărului în apă, e tot dulce, e tot acolo dar nu se mai vede, dacă arunci apa arunci şi zahărul, dacă apa curge în râu, curge şi zahărul care nu se vede, dar e acolo. Când apa se evaporă, zahărul se cristalizează ca mai înainte şi reapare! Exemplul nu e cel mai bun dar e cel mai la îndemână pentru imaginaţia noastră tipic tridimensională.

COMBUSTIBILUL este cuprins în acea **minge de baschet** Este un element foarte greu, care nu există pe pământ. În tabelul elementelor ar ocupa locul 115. S-a speculat mereu ideea că, dincolo de poziţia 113-114, elementele devin din nou stabile; acesta este un element stabil.

Există o anumită combinaţie **magică** a protonilor şi neutronilor care modifică elementele şi se pare că, pe aceasta se bazează funcţionarea reactorului Bombardat cu protoni, acesta se transformă în element 116 şi eliberează antimaterie (ce limbaj! - n.a) care reacţionează cu materia, într-o reacţie de anihilare. Se produce energie 100% şi un gen de unde gravitaţionale care se propagă prin ghidul de undă, iar EI folosesc această energie suplimentară pentru a face tot ce au nevoie.

Nava nu creează un câmp „antigravitaţional”, ci un câmp gravitaţional defazat faţă de cel terestru (sau extraterestru), fază ce poate varia de la 0° la 180° într-o propagare longitudinală.

Bob Lazar mai afirmă că elementul 115 nu poate fi sintetizat deoarece este un element „super-greu”. El se găseşte în stare naturală pe planetele unde există Stele mai mari decât Soarele (poate un sistem solar binar, sau în regiunea unei supernove), locuri în care se degajă multă energie pentru a se sintetiza un element super-greu.

Nava cercetată de Bob Lazar avea la bord 223 grame din elementul 115 „Farfuria mai are trei amplificatoare de gravitaţie pe fundul ei. Extratereştrii focalizau cele trei amplificatoare spre ţinta de deplasare.”

O ALTĂ MĂRTURIE, pe care o citez din memorie, aparţine unui „răpit” la bordul unei „farfurii zburătoare”. În afara celor descrise deja de Antonio Villas Boas şi de Bob Lazar, acesta mai remarcă nişte detalii de mare importanţă. Aceste detalii au poate legătură cu deplasarea şi manevrabilitatea vehiculului spaţial şi ne permit să

analizăm, atât cât putem, cauzele care puteau să ducă la accident. Martorul a văzut aceeaşi coloană înaltă în mijlocul navei (ghidul de undă) dar, care părea făcută din grafit negru, strălucitor. La bază avea amplasat un fel de cristal mare (cât mingea de baschet) şi susţinut pe patru suporţi acţionaţi de tije metalice în formă de T sau în formă de L. Presupun că forma aceasta permite (ca nişte manşe) manevrarea în patru planuri distincte a „cristalului", realizând schimbarea direcţiei câmpului de deplasare.

În faţa consolelor se aflau nişte ecrane pe care se derula imaginea zborului sau imagini comandate, incluse sau suprapuse cu trasee interplanetare. Ele au fost activate şi martorul a văzut, ca şi cum ar fi fost în zbor, imagini de la EI şi de la NOI. Viteza de derulare era, ca şi cea a zborului, ameţitoare. Imaginile se puteau opri şi monitoriza pe diverse obiective. Stocul de înregistrări cuprindea şi imagini din **preistoria** planetei noastre. Şi acum „colez" intenţionat declaraţiile poliţistului Schirmer (date sub hipnoză): „Mă ameţiseră cu un gaz verde şi cu un fascicol luminos, „tras" dintr-un foc de pistol de la şoldul unuia dintre EI. N-am putut folosi pistolul meu. Mi-am pierdut cunoştinţa. La bordul navei m-au întrebat dacă Uzina electrică e singura noastră sursă de energie; vorbeau curent engleza! Le-am spus că da! EI purtau costume cu o emblemă reprezentând un fel de şarpe înaripat. În jur erau panouri de control cu cadrane şi aparate ca nişte computere. Dar nu erau computere. Unul din ei a apăsat pe buton şi a început să deruleze nişte benzi direct în mintea mea, o voce îmi spunea ceva, mintea mă durea... Mi-au spus că vin **dintr-o Galaxie apropiată.** Că nava lor se deplasează prin **electromagnetism invers.** Că au baza în Statele Unite. **Că navele lor au fost doborâte** de radar. Şi de ionizare." Un extraterestru l-a apropiat pe Schirmer de un hublou şi, arătându-i spaţiul din jur, i-a spus foarte serios „Omule, într-o zi ai să vezi Universul!"

Capitolul 16 NAVIGAŢIA OZN

Nu am simţit niciun fel de mişcare, dar mi - am dat seama că suntem în aer văzând arborii şi apoi norii peste care treceam. Într-un spaţiu larg, mai senin, am tresărit când am văzut Pământul la picioarele mele!

Antonio Apadaca

Aproape toate mărturiile seamănă între ele. Mă refer la cei care au privit din exterior, care au văzut farfuriile zburătoare planând deasupra şoselelor, deasupra copacilor, prin nori sau aproape de sol. Din mărturii se desprind câteva caracteristici care atestă, care justifică, modul de propulsie descris mai înainte. Există mărturii şi în acest domeniu, care acum nu ni se mai par extraordinare, ci fireşti, logice. Mă refer la faptul că, odată scăpaţi de obsesiile noastre de pământeni, obsesii legate de nave de zbor atmosferic sau extraatmosferic, putem să apreciem mai altfel ceea ce înainte ni se părea fantastic. Iată că nu ne mai imaginăm „propulsia" ca pe ceva ce trage nava sau împinge (jet reactiv, turbine etc.) ci ca pe un fenomen de deplasare, „plutire", „mişcare", faţă de un punct fix. Această deplasare se poate face cu **orice viteză,** de la viteza „0" (staţionare la punct fix) până la viteze care permit zborul între planete în 2-3 zile. Nu ştim care sunt aceste viteze, mai ales că ele se **combină** cu viteza câmpului pe care alunecă, acele „nuri" sau „fluvii" care străbat (la un moment dat) Cosmosul de la un astru la altul. Viteza măsurată şi observată de staţii radar de mare putere a fost estimată la aproximativ 330.000 km/h în cazul OZN-urilor care se ridicau în stratosferă direct spre spaţiul sideral. În unele nave au fost observate „cuşete de accelerare". Eu nu prea cred că au nevoie de aşa ceva. Cred mai degrabă că sunt spaţii de izolare „lumino-fonice", acele „blocuri" paralelipipedice „negre", în care piloţii extratereştri se pot odihni în timpul călătoriilor mai lungi. A doua problemă, care nu ne mai obsedează, este aceea a inerţiei şi implicit a forţei gravitaţionala care pune atâtea probleme navelor teresre. Din moment ce reactorul de la bordul OZN-ului „anulează" gravitaţia, implicit face să dispară şi efectele inerţiale atât pentru navă cât şi pentru echipaj. Oamenii care au fost răpiţi şi au călătorit cu navele LOR, au suportat destul de bine toate efectele accelerării, decelerării, lipsei de gravitaţie, radiaţii cosmice, sau de spaţiu, atrofieri musculare tensiune respiraţie orientare, etc, probleme pentru care cosmonauţii pământeni fac antrenamente îndelungate, complexe şi costisitoare. „Răpiţii" nu

aveau niciun fel de antrenamente şi au trecut cu bine acest examen. Sau aproape satisfăcător.

Iată câteva mărturii: „Odată intrat şi închis ermetic în interiorul navei, mi-a fost teamă să nu mă asfixiez. Mi-am dat seama imediat însă că pot respira normal. Am stat destul de confortabil între scaune şi un fel de masă rectangulară. Pereţii navei erau transparenţi, partea din faţă părea a fi din sticlă deoarece puteam vedea perfect.

Nu am simţit niciun fel de mişcare, dar mi-am dat seama că suntem în aer văzând arborii şi apoi norii peste care treceam. Am luat rapid înălţime şi în câteva minute am survolat Guadalajara, apoi marele oraş Mexico City... Niciodată nu zburasem, niciodată nu mi-am imaginat că zborul poate fi atât de liniştit. Zburam cu o viteză mare, după cum ieşeam din nori ca un fulger de lumină. Într-un spaţiu larg, mai senin, am tresărit puternic atunci când am văzut pământul la picioarele mele. Prietenii (extratereştrii) nu încetaseră să mă observe şi fără îndoială aşteptau o reacţie diferită din partea mea.

Deodată am văzut în faţă o masă uriaşă, neagră, de formă circulară, asemănătoare cu o mare turtă arsă. Am observat că pe o latură părea să se despartă în două, ca botul unui animal gigantic. Apoi încetinind, nava noastră a fost înghiţită.

Am observat că (EI) au o completă stăpânire de sine. Intrasem desigur într-o navă uriaşă din spaţiu (Nava-Mamă). Nava noastră (cu care venisem) ocupa doar o cincime sau o zecime din circumferinţă (Navei-Mamă) şi a fost calată într-un fel de cleşti metalici... Acolo erau deja şase „oameni", doi dintre ei păreau a fi mai în vârstă. Privirea lor era extrem de blândă... Ei mi-au spus că sunt foarte bucuroşi să mă ia într-o călătorie, să văd lumea lor, dar numai cu condiţia să accept. M-au asigurat că nu există absolut niciun pericol pentru mine."

Antonio Apadaca, tânărul mexican de 22 de ani, are un mod de a povesti plin de farmec, cu toate că mai tot timpul bravează. Vom vedea puţin mai încolo că nu i-a fost aşa de uşor! Iată în continuare „o mostră de pilotaj cosmic al unei mari nave intergalactice!"

„Unul din „oamenii" aceia mai în vârstă a dat câteva instrucţiuni celor ce păreau a fi ofiţeri tineri şi trei dintre ei au luat loc în faţa unui panou de comandă. În faţa noastră pe peretele (ecranul) uriaşei nave au început să apară traseele altor nave din spaţiu, subţiri şi luminoase, având viteze foarte mari. Privind acest fenomen am simţit o ameţeală şi unul din oamenii mai în vârstă m-a invitat să mă aşez." Acesta este, cred eu, efectul acceleraţiei Navei-Mamă, care se pusese în mişcare, precum şi urmările zborului de până aici (n.a.).

„Odată aşezat şi privind mai departe ecranul, mi-a dispărut după scurt timp ameţeala. Mi-am revenit, dar mă simţeam încă destul de slăbit." Antonio, după ce a fost invitat să mănânce, constată că şi-a

recăpătat puterile. Apoi a fost invitat să doarmă, ceea ce a şi făcut.

Iată acum şi scurta descriere a specialistului Bob Lazar:

„Este un disc suplu cu încreţituri mici pe suprafaţă. Este realizat parcă prin presarea unei bucăţi de tablă. Deasupra are nişte hublouri mici şi pătrate, de culoare neagră (văzute din afară). Am presupus că acolo se află centrul nervos al navei, adică echipamentul electronic de control, de navigaţie şi pentru orice altceva se mai află la bord.

Am fost curios să văd ce era înăuntru, acolo sus, dar nu mi s-a dat voie, şi nici nu ştiam cum se ajunge acolo Nivelul de dedesubt avea aspectul unui fagure pe care îl puteai atinge cu mâna; toate muchiile erau line, rotunde, parcă erau tocite. Arăta de parcă era făcut dintr-o singură bucată. Scaunele erau foarte joase, 30-40 cm de podea, parcă erau făcute pentru copii... Dedesubt, nava are o incintă (ca un şorţ metalic n.a.) cam de 1,50 m - 2,10 m. Navele au trei amplificatoare de gravitaţie pe fundul lor. Ce fac extratereştrii când nava se află în spaţiu? Focalizează cele trei generatoare gravitaţionale în punctul (spre! n.a.) unde vor să ajungă. Astfel focalizează (iar? n.a.) şi este atras punctul către navă. Călătoria în spaţiu nu este liniară, spune Lazar, spaţiul şi timpul sunt întinse ca un arc şi apoi nava urmează spaţiul care se contractă! (s-o creadă el! n.a.).

Există două moduri de a te deplasa: în jurul unei planete, EI se balansează pe câmpul gravitaţional produs de generatoare şi se lasă „duşi de val" ca o plută pe ape. În acest mod navele sunt instabile şi pot fi afectate de vreme (incorect!).

Celălalt mod de deplasare, pe distanţe mari, nu poate fi folosit într-un câmp gravitaţional puternic cum este cel al pământului (f. f. greşit: câmpul gravitaţional al Pământului nu este „puternic" pentru EI). Pentru a folosi acest mod, trebuie să se încline pe o parte şi după aceea pot focaliza către punctul vizat generatoarele gravitaţionale şi se pot deplasa." Urmează nişte „consideraţii" asupra spaţiului şi timpului (pe care evident, Bob Lazar le „vede" în conformitate cu conceptele clasice (3+1) la care el vrea să aplice „efectele" distorsionării gravitaţionale). Ca şi cum tehnologia extraterestră **ar ţine cont** de principiile clasice ale pământenilor. Tehnologia lor este adaptată la principiile lor despre un Univers pluridimensional din care facem şi noi parte, chiar dacă nu vrem încă s-o admitem. Alan Holt, fizician la NASA, afirmă că viteza foarte mare, virajele bruşte la 90°, opririle şi pornirile bruşte, apariţia şi dispariţia instantanee, absenţa bangului sonic, în pofida vitezei de 22.000 mile/h şi chiar mai mult, demonstrează că aceste „nave" pot genera un câmp gravitaţional artificial sau utilizează „altfel" proprietăţile sistemului spaţiu-timp, sistem cu care noi nu suntem familiarizaţi. Sistemele de propulsie ale OZN-urilor au la bază procese electromagnetice foarte puternice, după cum arată efectele asupra noastră: arsuri,

deshidratări, oprirea motoarelor, întreruperi radio - TV, topirea solului şi a şoselelor, întreruperea curentului electric, efecte de electricitate statică. Aş mai adăuga: dispariţia sunetului, lumini foarte puternice de diverse culori, stări de amorţeală, efecte de levitaţie, efecte fizico-chimice de schimbarea culorii, stări de vomă şi ameţeală, orbire temporară, fenomene temporale (a - ralanti) etc.

Dar iată ce mai aflăm despre elementele constructive ale OZN-urilor, din descrierea lui Antonio Villas Boas:

„„Maşina" lor se afla la aproximativ 2 metri deasupra solului, pe trei suporturi de metal. Avea un far enorm de culoare roşie în faţă. Pe partea superioară a maşinii, care avea forma unui ou alungit, era ceva ce se rotea cu viteză mare, proiectând de asemenea o lumină roşie, fosforescentă. Când a aterizat, lumina aceasta a devenit verzuie. Acum nava avea forma unei farfurii rotunde, cu o cupolă turtită deasupra. Suporţii de metal au fost „telescopaţi" când aparatul mai avea câţiva metri până la sol. În spatele aparatului se afla o uşă. Aceasta se deschidea de sus în jos (rabatare), formând un fel de punte cu o scară de metal la capăt. Scara s-a „desfăşurat" până la sol şi era îngustă şi flexibilă. Scara avea două balustrade rotunjite din metal. Când uşa s-a închis spre interior (cu tot cu scară), ea a făcut corp comun perfect cu peretele navei. Înăuntru lumina era extrem de puternică, venind de peste tot." În interior a văzut o singură inscripţie luminoasă în relief, desenată din simboluri roşii; „aceste semne erau nişte mâzgălituri complet diferite de ceea ce numim noi litere."

În exterior, nava avea o platformă de jur împrejur, un fel de bordură pe care erau Fixate două „ampenaje" pătrate din metal, unul în faţă, altul în spate. Cu toate că unele părţi componente exterioare parcă erau „încinse la roşu", Antonio nu simţi niciun fel de căldură. De jur împrejurul platformei, în partea de sus se aflau numeroase pătrate. În faţă, platforma se întrerupea lăsând locul unui „parbriz" din sticlă groasă şi semibombată, ataşată solid de metal. Aceasta, conchide Antonio, servea pentru a vedea prin ea, deoarece nu era altă fereastră. Logic!

Partea din spate a „maşinii" era mult mai proeminentă. Apoi extraterestrul îi arătă cupola de sus în formă de disc turtit, care se rotea lent învăluită într-o lumină verde. Odată cu această mişcare se auzea un zgomot ca cel al unui aspirator. Mai târziu, când aparatul a început să se înalţe, cupola pivotată se învârtea din ce în ce mai repede, schimbându-şi din nou culoarea în roşu aprins. Atunci sunetul a ajuns un fel de ţiuit.

În spate, pe partea superioară, aparatul avea exact pe mijloc ceva ca o coadă de avion, un dreptunghi de metal sudat vertical pe direcţia faţă-spate şi înalt până deasupra genunchiului. Antonio a văzut că acest profundor se mişcase într-o parte în momentul în care aparatul

schimbase brusc direcţia, înainte de a se lansa cu mare viteză. Antonio a coborât scara ce s-a rabatat odată cu uşa intrând în peretele navei şi a devenit invizibilă. Luminile farfuriei se amplificară. Încet, aparatul se ridică vertical. Cele trei picioare de sprijin se telescopară şi se escamotară sub farfurie. Nu se vedea nicio urmă a lor. Totul părea dintr-o bucată.

Aceşti indivizi, fără îndoială, ştiau să facă o treabă! conchide Antonio. Când aparatul ajunse la aproximativ 50 m înălţime păru imobil câteva secunde. În aer se simţi „o pulsaţie" şi înclinându-se uşurel pe o parte, strania maşină ţâşni ca o ghiulea către sud, dispărând în câteva secunde.

Cam aşa arăta şi funcţiona acest tip de OZN în octombrie 1957. Aşa, în linii mari, pare destui de simplu Este o navă credibilă. Elementele care nu apar în descrierea lui Antonio pot fi completate de alte mărturii. De exemplu, ştim de la Larry din Miami că EI au o turbină electromagnetică. Poate era „chestia" care se rotea deasupra. Mai ştim că se folosesc de energia din spaţiu. Că folosesc „curenţii" câmpurilor intergalactice. Că nu vorbesc clar despre viteză pentru că este relativă. Nici distanţele nu sunt măsurabile între „pliurile" spaţiului. Timpul este, de asemenea, relativ în raport cu galaxia, planeta sau locul de aterizare. Au totuşi un ceas la bord.

Ce mai spun „extratereştrii francezi" (1950)? Că au plecat 24 de persoane la bordul a două vehicule de formă lenticulară care se deplasează în spaţiul interplanetar. Câte 12 în fiecare. Ei au ajuns întâi pe Neptun. Apoi au descoperit Marte şi Terra, dar nu au aterizat.

Al doilea grup, descris mai înainte, a aterizat pe Terra, la 28 martie 1950, din trei nave mai mici, cu câte doi ocupanţi. Ştiind că niciunul dintre ei nu era pilot sau cosmonaut de profesie tragem concluzia că oricine ACOLO poate pilota o farfurie zburătoare, că asta e o treabă uşoară atât pentru cei de 18 ani cât şi pentru cei de 78. Sau poate erau teleghidaţi? Nu se spune nimic despre aceasta. Şi dacă „tipii" nu sunt piloţi de profesie atunci mai pot greşi, se pot ciocni între ei, sau pot lovi alte vehicule aeriene.

Aşa se pare că stă situaţia cu aceştia. Dar cu alţii? Iată mărturia unui agent secret american însărcinat cu problema OZN:

„A fost nevoie de mai mult de un an până când serviciile de informaţii ale U.S. Army (Air Force) au reuşit să stabilească o comunicare cu EI. Unul dintre extratereştri (se pare că singurul în 1951-1952) a expus tot ce ştia el în legătură cu programul planetei sale de explorare a Pământului. (Şi „francezii" aveau un Program dar din 1948). Informaţiile sale nu erau complete, el făcând parte din personalul tehnic de bord. N-aş putea spune că ştia tot, asta a fost şi părerea unanimă a personalului specializat în spionaj care l-a anchetat pe extraterestru (?). Ei veneau din grupul stelar Zeta

Reticuli, de pe a treia planetă aflată într-un sistem cu doi sori. A învăţat limba engleză foarte repede.

Deci, „Reticularii” **aveau personal tehnic de bord!** Adică piloţi, mecanici, electronişti, operatori de transmisiuni, naviganţi etc. Şi cu toate acestea şi ei s-au ciocnit, s-au prăbuşit, au avut accidente. Cine or fi fost însă ceilalţi ocupanţi? Dacă aveau un „Program de explorare a Pământului” înseamnă că erau exploratori, specialişti, cercetători şi nu simpli aventurieri sau „cuceritori”. Vom vedea în capitolul următor că nu suntem departe de adevăr. Desigur, cercetarea unei planete necunoscute ridică probleme foarte complexe. Oricât de avansată ar fi o civilizaţie şi orice mijloace tehnice ar poseda ea, aceste probleme **rămân la fel de complexe.** Ba mai mult, complexitatea lor creşte pe măsură ce **cealaltă civilizaţie** a atins şi ea un anume nivel tehnologic, are navele ei, armele ei etc.

UN ACCIDENT HAZLIU

Se spune că acum aproape o sută de **ani, într-o** mică localitate din Virginia de Vest (nu-i reţin numele), proprietarul unui magazin de cherestea şi-a cumpărat primul automobil. Zarvă mare, panică printre locuitori, cowboy şi copii. După numai câteva zile, directorul Băncii a făcut acelaşi lucru. Zarva a fost şi mai mare dar încet-încet s-a potolit.

Şi tocmai când lucrurile intraseră în normal, aceste două automobile s-au ciocnit la intersecţia principală a acestui mic orăşel. Întâmplarea, dincolo de aspectul ei hazliu, poartă o anume semnificaţie. Orice început, atunci când e vorba de tehnologie, are nevoie de un timp de acomodare, de rodaj să zicem, timp în care vor fi descoperite şi impuse regulile de funcţionare ale acelei tehnologii. Şi aceasta, dacă e valabil în medii cunoscute şi familiare, este cu atât mai necesar altundeva, pe alte planete, în alte universuri.

Dacă teoriile afirmă (nu dau numele autorilor) că aceste civilizaţii sunt „vechi” de sute de mii de ani, atunci cum de sunt posibile asemenea „stângăcii”? Dacă EI, aceşti extratereştri, au în spate experienţa a mii de călătorii, cu zeci de mii de întâmplări neprevăzute, cu miliarde de km la bord, cu zeci, poate sute de planete vizitate, stau şi mă întreb ce poate genera accidente stupide ca cele pe care le analizăm? Răspunsul la această întrebare trebuie să-l dau tot eu; ei bine, cauza acestor accidente, oriunde s-ar afla, oriunde s-ar întâmpla o constituie NECUNOSCUTUL!

Necunoscutul are aceleaşi „caracteristici” peste tot în lume, peste tot în Univers. El generează „spaima şi atracţia, emoţia şi aventura, dezolarea şi suprema satisfacţie. Orice pas făcut în necunoscut pune probleme, dar orice pas de acest fel înseamnă Progresul.

Necunoscutul înseamnă în aceeaşi măsură şi EI şi Noi! Vom vedea în cele ce urmează: vorbesc EI.

„Nava noastră interplanetară apare dintr-o dată, ca ieşită din nimic... Culoarea portocalie vie pe care o emană navele noastre se datorează unei „incandescenţe" specifice provocată artificial în scopul decontaminării navei de orice tip de germeni vii ce ar putea să adere pe suprafaţa ei. Germenii ar fi invertiţi tridimensional şi duşi pe planeta noastră, ar provoca consecinţe neprevăzute de ordin biologic. Tripozii navelor ating pământul. Nimeni nu iese din navă **de frica unui atac neaşteptat** ce poate fi provocat de oameni, animale, insecte sau alte forme de viaţă necunoscute. Echipajul sondează pe o mare rază în infraroşu pentru a detecta fiinţele vii. În caz de necesitate, **putem inhiba tot ce era în jur,** puteam **anihila orice agresor** cu echipamentele de protecţie şi **dispozitivele de apărare** necesare. Patru membri au coborât din navă. Cei patru sondau terenul pentru a detecta sunetele provenite de la instalaţiile habitaturilor **umane subterane** „(!)." Deci indivizii credeau că NOI locuim sub pământ! Noi încă nu ştiam dacă oamenii de pe Pământ nu trăiesc în colonii subterane. Noi concentrăm populaţie şi construcţii în aer liber, **numai în cazul** instalaţiilor industriale. Restul populaţiei trăieşte dispersat în habitaturi **emergente** ce pot fi amplasate şi subteran. De altfel, şi **pe alte planete locuite** fiinţele umane sunt concentrate în mari colonii subterane."

DIGRESIUNE XX

Va să zică EI (aceştia) trăiesc dispersaţi pe planeta lor în habitaturi emergente. Asta înseamnă, în limbajul şi concepţia noastră pământeană, „ceva ce iese parţial dintr-un fluid", partea cea mai importantă fiind scufundată în acel fluid.

Îmi imaginez un tip de construcţii (de fapt nu-mi imaginez prea clar!) etanşe, fără ferestre, fără uşi sau deschideri exterioare în planul scufundat; doar pereţi care să reziste presiunii, eroziunii, mişcărilor acelui fluid şi de-abia undeva, deasupra, sus de tot, ca un fel de turelă de submarin, partea construită la lumină, la aer, la soare. Ce fel de soare? Ce fel de lumină, ce fel de aer? Ni se spune doar atât - aer liber! Şi în acest aer liber, doar construcţii industriale. Normal, doar n-o să le facă în adâncuri! Şi despre ce fel de fluid o fi vorba? Dacă e fluid, pe el nu prea creşte nimic (nu prea văd cartofi sau cereale crescând pe acel fluid). Dacă e fluid poate în el creşte ceva, mă gândesc la „ceva comestibil", care trebuie cultivat, recoltat, prelucrat. Şi dacă **acel fluid** nu este propice vieţii (ca Marea Moartă), de unde mai iei hrană, cine asigură oxigenul pentru respirat, unde sunt

pădurile, adică fabricile de oxigen ale planetei, unde sunt câmpurile, florile, dealurile, peisajul? O planetă acoperită de un fluid: ceva dezolant, sumbru, şi din loc în loc acele **habitaturi emergente;** cu platformele lor de aterizare, cu trapele lor de comunicare, cu antenele lor de comunicaţii, această „supercivilizaţie" mă întristează. Sunt trist dragii mei cititori. Sunt trist dacă mă gândesc că NOI am fi ajuns primii la EI şi am fi întâlnit o asemenea situaţie. Cred sigur că exploratorii noştri galactici, cosmonauţii noştri, s-ar fi întors repede şi bucuroşi înapoi la civilizaţia noastră mai puţin avansată. Dar ce înseamnă în cazul acesta „civilizaţie avansată" dacă nu **o formă disperată** de supravieţuire? Trebuie să ajungem şi noi la aşa ceva ca să devenim **avansaţi?**?? Vă rog să scuzaţi tonul meu patetic dar mă bântuie presimţiri sumbre. Voi numi capitolul următor:

ANALIZA MULTIDIMENSIONALĂ a unei fripturi la grătar.

Toate mărturiile susţin că „indivizii" de orice fel, din oricare „farfurie" s-au dovedit a fi vegetarieni. Pare o glumă ce spun eu, dar aşa stă situaţia. Nu că ar fi adepţii convinşi ai vreunei religii sau secte care impune vegetarianismul. Nu că n-ar poseda organe digestive adecvate. Ei sunt vegetarieni pentru că nu au carne pentru mâncare! Unde să zburde la ei vitele mari, oile, mieii, porci? Pe suprafaţa fluidului? Şi dacă nu au păduri, copaci, câmpii, nu au nici insecte, nici păsări! Poate au peşti sau alte vietăţi fluidice (nu acvatice). Voi deveni puţin serios şi vă voi aminti câteva situaţii cu OZN-uri vis-a-vis de fluide sau lichide. Se pare că aceste nave sunt perfect etanşe nu numai pentru exigenţele zborului intergalactic, ci pur şi simplu sunt adaptate la amerizările în acel fluid de pe planeta respectivă. Au fost deseori observate OZN-uri plonjând în lacuri sau în ocean fără nicio jenă şi ieşind apoi de acolo în modul cel mai firesc. Se cunoaşte un caz când un trauler de pescuit a prins în năvoadele sale uriaşe o farfurie zburătoare care a târât vasul după ea până s-au tăiat plasele şi OZN-ul a ţâşnit din ocean pierzându-se în înaltul cerului. Nava fusese semnalată pe „radarul" de pescuit în adâncuri, dar s-a crezut că e un banc de peşti. A fost apoi urmărită pe radarul traulerului cum se pierdea la zenit.

Comandantul Cousteau a semnalat demult, în adâncuri, nişte „obiecte cilindrice" mai mari de 30-40 m lungime care executau manevre inteligente. O navă rusească de cercetări a observat pe sonar şi apoi vizual o „farfurie" de vreo 200 m diametru care se rotea sub apă în jurul axei sale. Alte nave (chiar militare) au fost însoţite pe zeci de mile marine de obiecte neidentificate ca nişte torpile de mari dimensiuni, care nu există în dotarea niciunei marine militare din lume.

Pe mine mă înspăimântă faptul că, după propriile lor declaraţii, extratereştrii au nevoie de foarte puţine lichide şi pe acestea le

procură din propria transpiraţie, sau îşi „reciclează” dejecţiile şi le consumă din nou. Trebuie să fie o mare penurie de lichide „comestibile” în acele lumi ca să ajungi la aşa ceva. Nimeni dintre martori nu a văzut recipiente cu apă la bordul OZN şi nici asupra extratereştrilor. Dar au fost văzute nave de-ale lor pe lacuri, încărcând cu furtune apă, deasupra râurilor, a bălţilor, în lagune; un martor spunea că nişte extratereştri i-au cerut apă într-un vas de metal, iar poliţistul Schirmer declară că EI au spus că se alimentează cu apă şi **energie** din bazinele noastre.

Şi asta n-ar fi încă nimic! Să vedem cum stăm cu alimentele. Să-l ascultăm din nou pe Antonio Apadaca: „După o oră m-au invitat să mănânc şi am văzut un prânz format din tablete şi pilule, vitamine concentrate (pentru EI). Mie mi-au dat fructe şi mâncăruri (?) luate din propria noastră lume şi o băutură asemănătoare laptelui de vacă.” Apoi pe planeta lor: „În centrul camerei se afla un bloc mare ca un bufet cu patru rânduri de ferestre având alimente. În fiecare fereastră era o tavă pătrată ce conţinea cinci feluri de mâncare. Aceste feluri de mâncare erau **dintr-o substanţă ca sticla,** sau poate metal transparent (se vede că Antonio nu cunoştea noţiunea de „aspic” sau gelatină...). Mâncarea din cele cinci feluri nu era nici solidă, nici lichidă, dar avea consistenţa caşului proaspăt. Era foarte bună la gust. Unul din acele feluri **avea** aroma unei salate de fructe, cu gustul fructelor noastre de pe pământ. Tacâmurile erau ca nişte lopăţele de plastic”.

Antonio a mâncat două porţii şi nu s-a săturat. A refuzat din politeţe pe a treia. De remarcat că niciunul **din feluri** nu avea gust de carne, ouă, grăsimi, peşte. Antonio ar fi remarcat imediat. Ne-ar fi spus. Nici despre vreun alt lichid nu-şi aminteşte, în afara acelei băuturi ce semăna cu laptele. El îi tratase pe extratereştri cu fructe, legume, carne, lapte, dulciuri de casă şi tequila. Ei au refuzat carnea şi alcoolul. Treaba lor! Totuşi mâncarea aceea „ca sticla” l-a hrănit oarecum pe Antonio cinci zile, chiar dacă mânca porţii duble. Cu „emergenţii” este însă altceva. Mă gândesc în continuare la „fluidul” care le acoperă planeta. Aceştia au fost în primul rând uimiţi de „forma multiplelor vegetale din imensa floră terestră, ce fusese mai clar observată!” Şi ei săracii nu văzuseră decât trei smocuri de iarbă şi câţiva pini prăpădiţi ce cresc la peste 2000 m altitudine, unde au aterizat navele. Primii care au coborât au şi smuls două smocuri de iarbă şi le-au dus în navă „unde toţi le-au putut examina cu curiozitate şi entuziasm”! Să nu-i uităm pe extratereştrii lui Larry care smulgeau smocuri de iarbă şi le duceau la nava lor intergalactică. Să nu-i uităm pe cei cu mazărea, cu strugurii, cu vaca, pe cei ce fugăreau câini. Dar dacă sunt antropofagi (nostalgici) şi nu vor să spună?

Ca să nu cădem în exagerări trebuie să spunem că „emergenţii” erau foarte sofisticat echipaţi: aveau nişte tuburi care mergeau pe sub sau pe deasupra costumului, de la un dispozitiv din regiunea lombară până la buze. Comandate codificat de mişcarea pleoapelor (câte două la fiecare ochi) acestea transportau - ce credeţi? - capsule ce conţin diverse alimente concentrate. Aceste capsule îmbrăcate într-o peliculă de gelatină sunt solubile în salivă. Deci EI posedă salivă. Clipitul provoacă deplasarea diverselor capsule, după necesităţi, până la gură, pentru alimentare. Celălalt tub este pentru un ser nutritiv, cu concentraţii diferite, comandabile după dorinţă. Şi acum atenţie!: „Apa necesară este obţinută în mare parte din urina proprie a individului, desalinizată, purificată şi durizată cu carbonaţi. O sondă introdusă în rect colectează materiile fecale şi le transformă - în ce credeţi? - în apă!” Apa de băut! Restul elementelor este transformat în iod gazos. Exploratorii mai au un dispozitiv destinat conversiunii azotului, carbonului, oxigenului şi hidrogenului în „hidraţi de carbon şi alte componente bazice destinate alimentării.” Mai au încă un echipament pentru sinteza apei din orice. Mai au o instalaţie care transformă pe cale sintetică în lipide comestibile siliciul şi aluminiul care există din abundenţă în stratul superficial terestru. Totul pentru o pastilă de mâncat. Nu spun nimic de vreun aliment sau conservă de pe planeta lor. Şi ca să ne convingă (dacă mai era nevoie), cum au ajuns, s-au apucat să-şi sape un buncăr la 8 m adâncime, cât se poate de „emergent”, dar nu în fluid ci în roca dură. Cu tehnologie adecvată — săpau rapid dezvoltând temperaturi de 500° Celsius şi nu-i deranja decât fumul care ieşea din groapă, drept pentru care au acoperit gura tunelului cu plastic.

În final ne mai „vând” vreo două secrete de-ale lor care ne umplu de bucurie:

1. Momentul critic al decolării (aterizării) este acela în care nava interplanetară (a lor), împreună cu echipajul şi tot ce e la bord şi prin jur, suferă o inversiune axială a particulelor subatomice trecând din trei dimensiuni în alt sistem (cu alte dimensiuni), pentru a putea exploata cutele spaţiului - distanţe scurte - nu cea parcursă de lumină. Deci ei dispar şi reapar (trecând din nou în trei + 1 dimensiuni). Se numeşte moment critic pentru că atunci se întâmplă un fenomen temporal, un fel de timp „0”, un fel de veşnicie, în care foarte mulţi „ozenauţi” ar vrea să rămână (extaz), ca într-o Nirvana.

De aceea este necesară o cumplită disciplină de zbor, iar voinţa echipajului este voinţa unică a Conducătorului grupului expediţionar. Şi când mă gândesc la carnea conservată de curcan a astronauţilor noştri şi la celebra ceapă, cu care un rus zburând în capsulă în jurul Terrei, şi-a sărbătorit ziua de naştere „parfumând” întreg spaţiul cosmic! Cică se mai simte şi acum mirosul de ceapă pe Orbita Staţiei

Soiuz! Oricum e altceva!

Dacă analizăm cu atenţie povestea „emergenţilor”, vom vedea că şi timpul lor de deplasare a fost foarte scurt. Având în vedere tehnologia de zbor descrisă chiar de ei, echipamentele, hrana, studiile efectuate, luarea hotărârilor, explorarea planetelor Neptun, Marte, Terra, ale primului grup expediţionar, care s-a şi întors înapoi, între data descoperirii planetei noastre şi aterizarea celui de-al doilea grup trecuseră mai puţin de 2 ani. Având în vedere că primului grup i-a trebuit infinit mai mult timp cercetând şi alte planete, căutându-ne prin spaţiul sideral, înseamnă că al doilea grup, care a aterizat la 28 martie 1950 ora 4:17 minute şi 3 secunde, a făcut doar trei luni până aici. Ei nu mai aveau răbdare, cu toate că ştiau că din 1952 condiţiile **izodinamice** ale spaţiului vor fi mult mai favorabile. Drept dovadă, după 1952 a fost o adevărată „invazie”, atât în zona franceză cât şi în toată Europa de vest.

Am putea noi să credem că spaţiul „se pliază” preponderent într-o anumită parte a planetei noastre? Totul este posibil! Depinde şi câtă „reclamă” s-a făcut noii descoperiri. Şi cât de necesară era o asemenea descoperire pentru „emergenţii” cu planeta lor acoperită de fluid. Ce interes îi mâna atât de repede şi în număr atât de mare (se apreciază cam la 30.000 de reperări OZN)?

Şi acum, întorcându-ne la accidentul din 1947, 5 iulie Roswell - Corona, Statele Unite, urmat de accidentul LAREDO - New Mexico 1948, Mexic 1949, etc. vom constata, după criteriile noastre umane de timp şi spaţiu, că ALŢII le-o luaseră înainte. Aveau cel puţin trei ani avans, cu toate că „vizau altă zonă”, veneau din altă parte, traversau alte „cute” ale spaţiului, ce se **pliau** spre altă parte a Terrei. Le-o luaseră înainte dar călcaseră cu stângul. Accidentele se ţineau lanţ, tot teritoriul era înţesat cu indivizi înarmaţi, care trăgeau fără somaţie (sunt atâtea exemple) atât în America Latină cât şi în America de Nord şi Canada. Armata se ocupa de „problema OZN” (Argentina, Brazilia, S. Unite) şi ei ştiau asta şi în plus cerul era brăzdat de „inamicul nr.1” RADARUL. Mai era şi „anarhia lingvistică”, după cum spun chiar ozenauţii, traficul intens aerian cu avioane de toate tipurile, precum şi poligoanele cu rachete care se experimentează, sunt la începutul dezvoltării lor.

Cu toate accidentele şi incidentele, contactele „oficiale” au putut fi pregătite. Şi AU AVUT LOC! Există DOUĂ contacte oficiale şi amândouă sunt susţinute de mărturia a zeci de pământeni din „forurile oficiale” şi „lumea bună”.

Eu sunt cel care l-a identificat pe 115 Asta a fost contribuţia mea la proiect!

Bob Lazar

Tehnologii colate - Tristeţea descoperirilor

Aşa cum şi noi căutam de mii de ani CEVA, probabil că şi EI caută de mii de ani acelaşi CEVA, sau ALTCEVA! După cum ştim (şi nu vreau să fiu contrazis) cel puţin **curiozitatea** este ceva înnăscut. O.K. Dacă ar fi vorba numai de curiozitate şi tot ar fi de ajuns. pentru că în spatele curiozităţii se ascund o serie de alte „trăsături şi instincte" care „colorează" spectrul fiinţelor inteligente de orice fel. Inteligenţa şi curiozitatea sunt **mijloace de adaptare şi supravieţuire,** nu sunt simple trăsături accidentale. Nu le ai, nu exişti. Sau exişti ca un vierme.

EI caută ELEMENTUL 115-116 şi, dacă l-au găsit „fără să-l caute", înseamnă că tot căutau altceva şi au dat peste el.

„Eu nu caut, eu găsesc!" spunea Picasso. Adică el nici nu-şi mai punea problema căutatului, asta era de la sine înţeles. El găsea! Problema este că de abia după ce găseşti ceea ce cauţi, vezi dacă poţi folosi sau îţi e suficientă doar descoperirea.

Când Edison a descoperit becul electric (căuta de multă vreme „o formă" de utilizare a electricităţii ca să obţină lumina!) descoperirea l-a bucurat enorm şi l-a întristat nespus; becurile se ardeau în câteva minute! Descoperise ceva care funcţiona efemer. A trebuit să experimenteze sute, mii de ore, ca să-şi perfecţioneze invenţia. Pe scurt, a trebuit să găsească metalele care să suporte incandescenţa şi apoi să-i vină ideea să scoată aerul din balonul de sticlă. N-a fost uşor! Aceste două „amănunte" înseamnă altă căutare, ele sunt la rândul lor „descoperiri", invenţii, cum vreţi să le spuneţi.

Stimaţi cititori! Puterea Soarelui nostru este de 10^{25} waţi. Puterea emisă de Galaxia noastră este de 10^{35} waţi. Puterea produsă la această oră pe întregul pământ este de aprox. 10^{16} waţi. Atât producem noi într-un an cu toate mijloacele noastre convenţionale şi neconvenţionale. Să nu uităm că în viaţa de toate zilele 40-45% din energia consumată în industrie şi servicii este energie umană pur şi simplu. Restul până la 10^{16} waţi: energie atomică, eoliană, hidroenergie calorică, solară, termală, mecanică. Dar numai energia

luminoasă a unui OZN este estimată la 500-900 MW. Adică MegaWaţi! (Estimare făcută chiar de Dr. Condon în celebrul „Raport Condon").

Am mai putea face şi alte tipuri de estimări după întâmplările cu OZN-uri cum ar fi: câtă forţă trebuie să aibă un „vehicul" ca să remorcheze un trauler împotriva elicelor sale, sau ca să disloce malul unui lac pe o porţiune de 10-12m, sau ca să se menţină în zbor şi să dispară, după ce a „înghiţit" două avioane modeme de vânătoare cu reacţie care au cam 100 tone. Şi cam ce cantitate de energie pot consuma de aici până la Alpha - Centauri şi înapoi? Pentru o asemenea călătorie, (4,27 ani lumină) savantul R. Forward estimează o energie minimă de 65 GW adică Gigawaţi. 65 Gigawaţi pentru o singură navă, când o mare hidrocentrală poate produce doar 2,5 Gigawaţi.

Secretul stă în **ELEMENTUL 115**! Numai 223 grame din acest element sunt suficiente pentru dezvoltarea unei asemenea energii. Şi pentru destul de mult timp. Cu un randament de 100%.

Acest element se găseşte (presupune Bob Lazar) ne planetele ce gravitează în jurul unor aştri mai mari decât soarele, sau în vecinătatea unei supernove. Nu avem nici astru mai mare, nu avem nici supernove! Elementul 115 are o culoare portocalie şi este foarte stabil. Dacă am avea un sfert de kil!

Ei bine! ce-am face dacă am avea sfertul de kilogram de „X 115"? Dar dacă am avea mai mult? Mai mult ce? Un popor foarte simpatic are un proverb: „Degeaba ai cal dacă n-ai căruţă!" în cazul nostru nici măcar cal nu putem spune că avem, ci doar potcoavele! Şi aceasta nu este o glumă.

AVEM ELEMENTUL 115

Aceasta este o afacere care mă face să am migrene. O.K.! Am migrene, iau aspirine, îmi trece şi iar mă gândesc. Şi iar mă gândesc. Şi iar am migrene; pentru că este o afacere dubioasă, o afacere de spionaj; o afacere „murdară" într-un cuvânt.

Să lăsăm cerneala să curgă, pentru că dacă aşa stau lucrurile, mai bine să greşim şi să ne pară rău decât să nu facem nimic şi să ne pară şi mai rău.

Martorii îi vom aduce mai târziu în scenă.

De ce credeţi dvs. că, sunt atât de „neinteresante" accidentele OZN? De ce am crezut chiar eu că Oficialităţile nu fac zarvă din motive „creştineşti" să nu fie, acuzate de impietate la adresa morţilor, chiar dacă ei sunt extratereştri?

De ce **s-a tras de timp** atâţia ani?

Să facem o socoteală: 1. Roswell (1947); 2. Corona (1947); 3. Paradise Valley (1947); 4. Azteco (1948); 5. Laredo (1949); 6. Mexico City (1949); 7. Kingman, Arizona (1953); 8. New Mexico (1962); 9. Puerto Rico (1964); 10. Spitsbergen (1965); 11. Kacksburg (Pensylvania, 1965). Mai există trei mărturii pe care o să le citez ceva mai încolo. De altfel, într-o emisiune de televiziune din Las Vegas, un fizician prezentat sub numele (fals) de Mr. Dennis a afirmat că în Area 51-54 există nici mai mult, nici mai puţin de 9 (nouă) OZN-uri. Altă dată afirmase că sunt trei. Altă dată că a văzut numai unul care avea sistemul de propulsie distrus (aici cred eu că fac o confuzie de nume, datorită timpului scurs de la incident). În sfârşit unul, doi, trei martori oculari au văzut OZN-uri în hangare.

223 (115) x 14 (OZN) = 3,122 kg (115 X)

Cam asta ar fi cantitatea de „X 115" adunată de prin sfărâmăturile recuperate de la OZN-urile capturate sau „făcute cadou".

Mărturiile, ca orice mărturie care se respectă, se contrazic, bineînţeles. Adică: unele OZN-uri, este clar că au fost recuperate întregi (Roswell, Laredo, Kacksburg, Spitsbergen), altele mai mult sau mai puţin sfărâmate, altele sunt „cadouri" ale extratereştri lor după celebra întâlnire oficială de la Holloman, din 1964. Dar până atunci? Cum mai zboară timpul, şi cum mai zboară OZN-urile în spaţiul aerian periclitând siguranţa naţională! Dar dacă sunt ruşii, dacă sunt germanii, dacă sunt chinezii, iranienii, iraqienii? Dar dacă sunt EXTRATEREŞTRII? Cel puţin pe „ai noştri" îi cunoaştem bine! Şi mai ştim că „ai noştri" nu au ELEMENTUL 115! Elementul 115 îl au numai EI.

Accidentul din 1947 este important pentru că din acel moment s-a putut ŞTI PRECIS, SIGUR, INDUBITABIL - cu cine avem de-a face! Tot ce a urmat este „perdea de fum, praf în ochi, dezinformare, scenarii tip SF, secretomanie." Trebuia organizat foarte repede un fel de „circ" al dezinformării care a început cu „raportul Condon" şi urma să se termine cu un circ adevărat, ambulant, itinerant care s-a şi realizat. De la „Raportul Condon" (1967) la „Circul OZN" numit „Cosmic Journey".

Deci, din 1967 până în 1991 - mai bine de 24 de ani tereştri - s-a încercat şi s-a reuşit în bună măsură să se ascundă faptul (concluzia îmi aparţine) că în zadar avem modele reale, adevărate, autentice de „farfurii zburătoare", că degeaba avem elementul 115 în cantitate suficientă (3,122 kg). Rezultatele „cercetării ultrasecrete" pe această temă au fost nule! Ne vom ocupa în capitolul următor de aspectul dramatic (aşa îl consider eu) al acestui episod din istoria ştiinţei şi cunoaşterii umane. Acum voi mai adăuga la cei 24 de ani de cercetări încă 20 de ani de expectativă „stupefiantă", adică acei 20 de ani

(1947-1967) în care am avut „obiectele” în mână, le-am desfăcut bucăţele, le-am studiat, măsurat, proiectat, reproiectat, le-am montat la loc, le-am pornit, am decolat, am zburat cu ele, câteva minute, ore în total, ne-am putut juca cu jucăriile autentice ale VISULUI NOSTRU.

Îngrozitoare experienţă! Dacă nu ne lipseşte vehiculul pentru cucerirea Cosmosului, dacă nu ne lipseşte combustibilul ideal, dacă nu ne lipseşte voinţa de a „cuceri” acest Cosmos ATUNCI CE NE LIPSEŞTE?

Capitolul 18 A CINCEA DIMENSIUNE

(A şasea dimensiune este CALEA - a şaptea ŢINTA)

Şi s-a făcut LUMINĂ!
GENEZA

Pentru că sunt scriitor şi nu om de ştiinţă, vă voi dezvălui acum şi aici că a A CINCEA DIMENSIUNE în **cazul nostru** este **MOTIVAŢIA.**

Atâta timp cât nu ai un vehicul, atâta timp cât nu ai combustibilul necesar, ideal, şi vrei să le ai, eşti extrem de motivat. Acest „a avea" este cea mai puternică motivaţie cunoscută de speţa umană. Există însă „o pildă" a Marelui Rabin care sună cam aşa: „Să nu-ţi doreşti niciodată un lucru înainte de a-l avea"! Când am citit prima dată această „pildă" trebuie să recunosc că am fost fascinat de marea filozofie cuprinsă aici, am avut sentimentul că am înţeles-o profund şi m-am conformat ei cât am putut mai bine. De-abia astăzi îmi dau seama că nu am înţeles-o cu adevărat! Dorinţa de a avea un lucru este atât de puternică încât suspendă aproape toate criteriile faptului în sine. Adică: adevărata posesie, putinţa folosirii acelui ceva, a întrebuinţării acelui obiect (aşa cum este el, nu cum îl visăm noi), raportul de posesiune (cine pe cine posedă) care se stabileşte în timp, raportul de valoare posesor-posesiune, scopul posesiunii şi adecvarea lui, natura posesorului şi a posesiunii, şi în final putinţa păstrării acelui ceva. Mai sunt şi alte criterii; ele depind de logica şi de morala dvs., stimaţi cititori.

Mă voi referi la câteva dintre „criteriile" înşirate mai sus din dorinţa de a lumina puţin acest ungher mai obscur al fiinţei umane. În mitologia popoarelor care compun Omenirea există dorinţa clară exprimată de a avea „steaua de pe cer", de a avea „fructe din grădinile Raiului" (care se află tot în Cer), de a le avea pe zânele nevăzute, de a-i avea printre noi pe „îngerii" înalturilor, de a-i avea printre noi sau a-i vizita pe Zei la ei acasă (adică în Cer), de a-l primi pe Trimisul LUI pe Pământ, de a urca noi înşine până la Soare, până la stele, de a fi „în al 9-lea Cer". Există sute de legende şi basme care atestă că acest lucru a fost posibil. Cei care le-au realizat, cei care au înfruntat zeci de pericole şi au trecut prin grele încercări sunt eroii acestor legende şi basme. EROII.

Nici un Erou n-a primit de-a gata „armele" sau atributele misiunii sau faptelor lui de Erou. Daedalus şi-a **construit singur** aripile cu care să zboare până la Soare. Făt Frumos şi-a crescut cu mâna lui,

dându-i jăratic din palmă, **armăsarul înaripat** cu care a zburat până la Lună şi la Stele. Eroii din Mahabharata îşi construiau şi pilotau singuri navele de foc cu care zburau la Ceruri şi până la Venus, celebrele Vimana. Nimeni n-a primit **cadou aşa ceva!** Poate doar „o călătorie" cum povesteşte Enoh în cărţile lui (apocrife) se mai putea face la bordul vreunui CAR DE FOC, invitat de zei sau răpit de aceştia. Ca şi în zilele noastre. Şi mai spun Cărţile Sfinte că „20.000 este numărul carelor de foc, cât este şi numărul îngerilor"! Ce coincidenţă cu numărul aproximativ de apariţii OZN de după 1950! Voiau strămoşii noştri **să se înalţe la ceruri?** Voiau, dar altfel: prin credinţă şi purificare, printr-o viaţă **curată, exemplară!**

Această **condiţie** se pare că a rămas valabilă până în zilele noastre. Nu se pune problema de a ne înălţa la ceruri **oricum,** ci de **a fi primiţi.** Adică acceptaţi! Vom vedea puţin mai încolo cum această problemă ar putea explica toate avatarurile speciei noastre vizavi de zborul spre stele. Vom începe prin a discuta „criteriile" adevăratei posesii a „farfuriilor zburătoare" şi a elementului 115.

„Nu vom încerca niciodată să impunem cunoştinţele şi cultura noastră semenilor tăi; şi nu le vom oferi până nu vom avea dovada clară că îşi doresc acest lucru şi că ar fi în avantajul lor (adică al nostru)!". Acesta este un citat din convorbirea martorului contactat, Dan Fry, cu un extraterestru - şi cele ce urmează:

„Este adevărat că scopul acestei vizite (pe Pământ) nu este în întregime filantropic, deoarece pe Terra se află materiale pe care le-am putea utiliza în folosul comun al ambelor civilizaţii - materiale existente aici din belşug dar greu de găsit altundeva. Orice informaţie şi ajutor vi le vom da cu dragă inimă! Dacă am încerca să vă convingem de realitatea noastră, 1/3 dintre pământeni ne-ar considera ZEI şi ar lăsa pe seama noastră grija zilei de mâine. Nu ne putem lua această sarcină. Nu avem de unde. Celelalte 2/3 dintre oameni ar bănui că vom deveni tiranii sau dictatorii acestei planete, că vrem să înrobim lumea; mulţi vor căuta arme să ne distrugă!"

Mai întâi este interesant de ştiut că cel contactat este o somitate în construcţia rachetelor şi că în perioada comunicării cu extraterestrul se afla la Baza White Sands Missile în New Mexico, nu departe de locul accidentelor şi întâmplărilor relatate mai înainte. Pe 4 iulie 1949, Daniel Fry a fost invitat la bordul unui OZN. Humanoidul spunea că strămoşii lui au locuit pe Pământ cu 40-50.000 de ani înainte şi că acum EI colindă Universul în navele lor gigantice, echipate cu tot ce le trebuie. EI trăiesc cam 200 de ani pământeni. Asta se întâmpla la 2 ani de la accidentul Rosswell-Corona.

Cinci ani mai târziu humanoidul a apărut în carne şi oase. A spus că i-au trebuit cinci ani să se aclimatizeze cu planeta noastră, să facă rost de acte şi să ia contact cu oficialităţile şi cu Preşedintele Statelor

Unite.[2] Se ştie precis că cel puţin Carter, Reagan şi Nixon cunoşteau adevărul despre OZN-uri. Se mai ştie că şi preşedintele Gorbaciov era la curent; în 1985 el spune într-un discurs:

„La întâlnirea noastră de la Geneva, preşedintele Statelor Unite spunea că dacă Pământul ar fi **confruntat** cu o invazie **extraterestră,** Statele Unite şi Uniunea Sovietică ar trebui să-şi unească forţele (armate) pentru a respinge această invazie".

După cum vedeţi, stimaţi cititori. Încă din 1954 extraterestrul punea această problemă, când spunea că pământenii vor căuta mijloace (arme) să-i distrugă în cazul unei „invazii". Acest lucru poate explica DE CE extratereştrii nu vor **să divulge secretul** mijloacelor de propulsie, mijloacelor de apărare de la bordul OZN-urilor sau pe care le poartă asupra lor şi pe care le folosesc pentru a-i paraliza pe presupuşii agresori umani. De altfel cazurile de agresiune adevărată asupra OZN-urilor şi ocupanţilor au fost nenumărate.

De la ameninţarea RADAR, care le doboară navele, şi până la atacul cu pumnii, s-au folosit toate metodele şi armamentele, adică mitraliere şi tunuri de la bordul avioanelor, rachetele aer-aer ale navelor de luptă şi elicopterelor militare, rachetele sol-aer şi alte armamente antiaeriene, armamentul din dotarea trupelor de uscat şi marine, cuţite, pumnale, puşti de vânătoare, pietre şi portocale stricate cu care au fost bombardaţi din belşug, confruntări dure de tip Kamikadze, ciocniri frontale, intenţionate sau nu, „arme" neconvenţionale, cum sunt farurile şi lanternele, câmpurile ionizate de deasupra centralelor electrice sau a staţiilor de transformatoare (care pot cauza defectarea sau prăbuşirea OZN-urilor).

Poate că au fost atacaţi (fără să ştim noi) chiar cu arcuri şi săgeţi, cu suliţe, cu sarbacane, praştii. Ce se ştie precis este că atunci când EI au depistat pe **orbite** ale Pământului sateliţi cu mici surse radioactive la bord, le-au doborât imediat.

Să nu ne mai mirăm că nu ne oferă tehnologie spaţială?

Problema care se pune atât pentru EI cât şi pentru Noi este **cum şi cine foloseşte** această tehnologie.

Capitolul 19 POLITICA TEHNOLOGIEI

Prin definiţie, tehnologia avansată este MAGIE
Arthur C. Clarke

(Problema americană, franceză, germană, rusească etc).

Ştim din documente foarte secrete că au fost observate, studiate, analizate, „identificate" nouă tipuri de extratereştri.

TOP SECRET - PROJECT SIGMA - Lansa în 1954, misiunea de a stabili comunicaţii cu extratereştrii. Succes în 1959 când Statele Unite au stabilit prima comunicare. La 25 aprilie 1964 s-a obţinut a doua întâlnire între un ofiţer din cadru USAF şi doi extratereştri în deşertul New-Mexico (Holloman, n.a.). Contactul a durat trei ore şi pe baza limbajului extratereştrilor dezvăluit nouă (?), s-a făcut un schimb de informaţii fundamentale cu cei doi.

PROJECT SNOWBIRD - Misiunea era de **a executa teste de zbor** cu o navă extraterestră recuperată... În ultimele două decenii s-au raportat contacte cu extratereştri total diferiţi de cei scunzi. Aceştia erau mai înalţi, aveau păr.. În cadrul Programului M.J.-12 se analizează faptul că în ultimii 25 de ani planeta noastră a fost vizitată de cel puţin **9 specii diferite** de extratereştri. Un specialist în limbaje din cadrul lui Naţional Security Agency declară că NSA conduce operaţiunea de urmărire a nouă grupuri de extratereştri.

Nouă grupuri separate, nouă feluri de tehnologii inter-spaţiale, aş zice eu. Ar putea fi chiar mai multe, ar putea fi mai puţine! Oricum, acum avem date pe care le putem analiza la rece şi din care putem să tragem nişte concluzii. Prima concluzie pe care o desprind este aceea că Noi dorim să stabilim o comunicare cu extratereştrii la nivelul OFICIAL, dar ţinută în secret faţă de omul de rând; şi mai mult decât atât, dacă întâmplător o persoană oarecare reuşeşte să intre în contact şi să realizeze o comunicare cu extratereştrii, persoana respectivă devine brusc suspectă, interogată şi intimidată, ridiculizată şi discreditată. Această mentalitate este cât se poate de comună oficialităţilor din multe ţări ale lumii.

În urma acestui fenomen, sau ca reacţie la o astfel de situaţie, în mai multe ţări au luat fiinţă organizaţii şi asociaţii particulare de cercetare a fenomenelor OZN, cu investigatori calificaţi, cu bănci de date, cu publicaţii proprii şi care comunică şi conlucrează între ele pentru elucidarea fenomenului. De asemenea mai mulţi cercetători au luat pe cont propriu această activitate şi au întreprins şi întreprind

cercetări la faţa locului, cheltuind o mare energie şi pasiune pentru aflarea adevărului. Voi enumera mai jos câteva organizaţii de cercetare a fenomenului OZN, precum şi numele distinşilor cercetători care au avut sau au un rol major (prin cărţile şi publicaţiile lor) în lămurirea şi completarea acestor pete negre pe harta cunoaşterii - C.E.I. (Centrul de Studii Interplanetare - Spania), al cărui Preşedinte este renumitul cercetător OZN Antonio Ribera; GEPAN (Centrul guvernamental de cercetare al OZN Franţa); Jean-Pierre Petit, Director de cercetări la Centrul de Cercetări Spaţiale; Australian Center for UFO Studies; Canadian UFO Research, Network; British UFO Research Association" (Marea Britanie); Citizen Against UFO Secrecy (SUA); J. Allen Hynek Center for UFO Studies - Chicago; (W. P. Sanders); Jacques Vallee, Leo Sprinkle, John Derr, (USA), Timothy Good (M. Britanie).

O altă concluzie care se desprinde din cercetările noastre este că nu toţi extratereştrii vor să comunice cu noi. Iată câteva exemple:

1897, Homar Arkansas. Căpitanul James Hooton, aflat la vânătoare, dă peste o „navă aeriană" în nişte tufişuri: „m-am îndreptat în direcţia din care venea sunetul şi într-o poiană am văzut obiectul. Am fost mut de uimire, şi am înţeles imediat că era vorba de faimoasa navă văzută de numeroşi cercetători. Lângă navă se afla un bărbat nu prea înalt care meşterea ceva la partea din spate. Când s-au salutat au mai apărut patru ocupanţi de sub chila navei. „Vei afla mai multe mai târziu! a zis pilotul şi toţi au intrat în navă. Deodată au apărut nişte aripi, o roată se învârtea extraordinar de repede. În mai puţin timp decât mi-a trebuit să povestesc asta, nava dispăruse." Nici o comunicare!

1897, 6 mai, Arkansas. Şeriful şi un poliţist local de noapte călăreau când au văzut o lumină strălucitoare ce cobora de pe cer. La vreo 4-5 km mai încolo, caii s-au speriat. Cei doi au scos armele şi au făcut o somaţie. Ploua, dar au văzut la vreo 50 de metri o navă sub formă de trabuc, lungă de 20-25 metri, cu lumini care se aprindeau şi se stingeau. Când s-au apropiat, au fost întâmpinaţi de trei ocupanţi, 2 bărbaţi şi o femeie. Unul dintre bărbaţi umplea un vas cu apă de ploaie. Celălalt ţinea în mână o lanternă şi i-a invitat pe poliţişti să meargă cu ei **într-un loc unde nu plouă.** A mai spus că EI călătoreau „prin ţară". Poliţiştii au refuzat invitaţia şi şi-au văzut de drum. Când s-au întors după 1/2 oră, nava dispăruse.

1954, noiembrie, Bucine, Italia. Rosa Salti, femeie serioasă, care mergea cu flori la cimitir, se întâlneşte cu o navă şi doi ocupanţi care i-au zâmbit vorbindu-i într-un grai de neînţeles, i-au smuls florile din mână şi au dispărut cu tot cu navă lăsând în urmă o dâră roş-albastră. „Nici mulţumesc pentru flori", nici altă comunicare!

1954, 30 septembrie, Franţa. Opt muncitori împreună cu şeful lor de echipă, G. Gatay, mergeau spre şantier. Terenul era în marginea unui povârniş. Deodată, la nici 10 m distanţă, pe povârniş în faţă lui Gatay, a apărut un omuleţ de 1 m. Îmbrăcat în gri, cu o cască de sticlă destul de mare. Omuleţul era în faţa unei „maşinării" ca un clopot mare, care plutea la 1 m de pământ, şi avea pe piept şi în mână nişte obiecte luminoase. În secundele următoare, când Gatay şedea ca paralizat, omuleţul s-a şters din imagine iar „farfuria" făcând un zgomot ce a amuţit excavatoarele, s-a opintit în sus apoi s-a şters şi ea într-un noruleţ albăstrui. Farfuria era de genul celor cu aripi rotitoare deasupra iar „omuleţul" de genul celor ce nu comunică nimic, dar dispare!

1957, 6 noiembrie, Tenesse. Pe seară, John Trosca a surprins o creatură „cu faţa cărămizie cu ochi de broscoi, de aproape un metru înălţime" care i-a spus într-o engleză stâlcită: „Suntem oameni paşnici, nu vrem decât să luăm câinele". John Trosca i-a tras una creaturii care a zbughit-o în nava lui, decolând imediat. Nici „la revedere" nici vreo altă comunicare!

Capitolul 20 MANIA COMUNICĂRII

Semnul poartă mesaj!
Dr. Norbert Wiener

În afară de comunicarea verbală sau scrisă mai există astăzi nenumărate feluri de a comunica. Am discutat într-un capitol anterior câte ceva despre torentul sau avalanşa de informaţii, imagini, sunete; toţi cititorii cunosc mijloacele de comunicare: formele, modalităţile, codurile.

Ce nu ştiu cititorii este că în scurt timp, toată energia planetei nu va mai fi suficientă numai pentru mijloacele de comunicaţii daca acestea se dezvoltă în ritmul actual. Dar şi mai grav e faptul că cei mai mulţi dintre cititori nu cunosc sau ignoră celelalte forme şi mijloace de comunicare!

Care celelalte? mă veţi întreba! Iar eu vă voi răspunde sincer şi fericit că o pot face: ALE LOR! Adică modul în care comunică EI!

Când dvs. mergeţi în parc sau în pădure, cum comunicaţi cu păsările, cu fluturii, cu insectele atât de evoluate (albine, furnici)? Cum comunicăm noi cu animalele de la grădina zoologică sau din rezervaţii?

Cu toate că la ora actuală ştim şi suntem convinşi că vieţuitoarele de pe planeta noastră comunică între ele, că noi, oamenii, am reuşit să distingem limbajul delfinilor şi să putem comunica destul de uşor cu câinii noştri, cu caii noştri, cu copiii noştri, ne-am apucat, noi vreodată, aşa, din primul moment, să le explicăm cum funcţionează rachetele de la NASA, cum zboară naveta spaţială?

Poate că pe câini îi interesează, doar s-a apelat la ei pentru zborul cosmic!

Poate că pe copii îi interesează chiar de la 2-3 ani problemele de tehnică spaţială sau configuraţia Universului şi Legile lui. Şi noi de ce nu le spunem aceste lucruri? Simplu, pentru că suntem profund convinşi că nu le-ar înţelege!

Probabil, mai mult ca sigur că şi EI sunt profund convinşi că noi nu le-am înţelege tehnica şi cosmologia LOR!

EI văd ce tehnologie avem noi. EI văd cum trăim noi. EI ne citesc gândurile! Şi când citesc dorinţa de a afla ceva legat de „motorul" OZN-ului sau de Universul din care vin, ei răspund simplu, cum i-au răspuns lui Antonio că ei nu folosesc motoare în sensul înţeles de noi şi că vin dintr-un sistem solar cu 7 planete.

Unii au spus că vin din Alpha Centauri, alţii din Zeta Reticuli, au

fost şi extratereştri care au spus că vin de pe Marte sau de pe Saturn. Eu cred că şi aceştia erau sinceri. Probabil că şi-au construit pe acolo nişte habitaturi „emergente”, sau subterane, sau orbitale, în care o duc foarte bine sintetizând tot ce le trebuie, folosind tehnologia lor. Nu i-a spus „vizitatorul” (cel ce avea strămoşi care locuiseră pe Pământ) lui Daniel Fry că acum EI locuiesc în nave gigantice cu care se plimbă prin Univers? Sau prin Universuri! Se pare că unii au avut habitaturi aici, pe Pământ, cu mult înainte de răspândirea oamenilor pe toate continentele. Iată spicuiri la întâmplare din cartea reverendului KIRK (1961) din Scoţia, „Comunitatea Secretă”:

„Când oamenii nu trăiau încă peste tot în lume, creaturile obişnuiau să vieţuiască aici şi aveau o agricultură proprie. Civilizaţia lor a lăsat urme pe munţii înalţi şi era înfloritoare într-o vreme când totul era acoperit de păduri. Natura lor este intermediară între om şi înger? Din punct de vedere fizic au corpuri foarte uşoare şi fluide. Din punct de vedere intelectual sunt inteligenţi şi curioşi. Au puterea de a lua cu ei orice doresc (nave, avioane, armate, câini. vite, oameni, plante, etc. n.a.)”. „Au nişte care minunat de mari, foarte frumoase, invizibile pentru ochii noştri. Au lumină ce arde încontinuu şi focuri ce nu au nevoie de combustibil”. Când se arată oamenilor, îmbrăcămintea şi limbajul lor sunt similare cu ale acestora.”

Să vedem acum cum îi găsim în zilele noastre:

Arizona - 5 noiembrie 1975. Walton credea în existenţa farfuriilor zburătoare. Ar fi vrut să vadă una de aproape, să pună mâna pe ea, să stea de vorbă cu extratereştrii. Dorinţa i s-a îndeplinit pe 5 noiembrie. În pădure plutea un OZN mare. Ca atras de un magnet s-a îndreptat într-acolo. Prietenii cu care era n-au vrut să meargă. Când a ajuns sub „farfurie” o lumină fulgerătoare l-a trântit la pământ în nesimţire. Ceilalţi au fugit îngroziţi. „Farfuria” şi-a luat zborul. Când prietenii au prins curaj s-au înapoiat. Walton nu era nicăieri. EI era totuşi undeva: când şi-a revenit şi-a dat seama că îl doare tot corpul. Trei creaturi de 1,5 m înălţime, cu capete mari şi fără păr, cu nasuri mititele şi gura ca o tăietură, stăteau la căpătâiul lui. Nu scoteau niciun sunet, se uitau la el cu nişte ochi mari şi cafenii, încremeniţi, care le ajungeau până la urechi, fără gene, fără sprâncene, cu pupilele galbene şi imense. Aveau pielea albă şi translucidă, erau îmbrăcaţi cu un fel de salopete. A observat o uşă. Se gândi că pe acolo, s-ar putea ieşi şi se ridică îmbrâncind pe unul din „paznici”. Aceştia fugiră imediat. Walton ieşi pe uşă şi se trezi în navă. Aşa cum dorise el, acum era într-o navă cosmică, în camera de comandă, lângă scaunul pilotului, în faţa consolei. Când s-a aşezat în postul de pilotaj, cupola s-a întunecat. Walton a manevrat nava printre stele, s-a jucat ca un copil. Deodată în cadrul uşii a apărut un om. Era înalt de 1,90 m, cu costum şi cască transparentă. Ca în

reviste. Walton l-a întrebat unde se află, ce e cu el? Pilotul a rămas tăcut şi l-a privit cu ochii lui aurii-sticloşi. Avea păr blond şi aspru, pielea bronzată, nicio urmă de barbă. La întrebările disperate ale lui Walton răspundea doar printr-un zâmbet rece: l-a scos din navă într-un mare hangar unde mai erau trei „farfurii". Apoi s-a dus într-o încăpere unde mai erau doi bărbaţi şi o femeie. Aceştia nu purtau cască, aveau aceeaşi piele bronzată, acelaşi păr ca nisipul, aceiaşi ochi ireali. Nu i-au adresat niciun cuvânt, nicio atenţie: l-au întins pe o masă şi i-au pus un aparat pe faţă. Walton a leşinat. Când s-a trezit, era pe o şosea, aruncat pe asfalt lângă Heber (Arizona) şi a mai apucat să vadă o „farfurie" care se pierdea în înalturi.

Trecuseră 5 zile de când fusese luat la bordul acelei farfurii, era mort de foame şi de sete, de abia s-a putut ridica de jos. Mintea îi era tulbure, trupul îl durea. Îşi mai aducea aminte că nu-i mai văzuse pe „omuleţi" din momentul în care apăruseră „ceilalţi". Nu-i văzuse împreună pe navă niciodată. Altceva nu-şi mai amintea. A scris o carte despre această întâmplare.

În afara răpirii şi aventurii trăite, nu a mai putut spune nimic, pentru că nu i s-a spus nimic.

Tot în 1975, dar în august, a fost răpit şi sergentul mecanic din Air Force, Charles Moody. Omuleţii erau la fel cu cei descrişi de Walton dar comunicau telepatic. Moody s-a încăierat cu EI, apoi unui dintre aceştia l-a tratat de vânătăi cu o baghetă. Moody a văzut şi el coloana ce părea de cărbune în mijlocul navei. Avea vreo 7 m înălţime, la bază se găseau trei alveole de sticlă în interiorul cărora se afla câte un cristal mare şi nişte tije de manevră. A mai văzut „o cutie neagră" dar nu i s-a spus ce e în ea!

Precis acolo se afla elementul 115, dar EI n-au vrut să-i spună, l-au spus doar că se tem de RADAR care interferează sistemul lor de navigaţie. Moody a mai aflat că la 400 de mile mai sus pe orbită se află „nava-mamă" cu **„un sistem de propulsie diferit",** că peste vreo douăzeci de ani vor stabili contacte directe cu pământenii, dacă „civilizaţiile avansate" ne vor accepta. Atunci ne va fi nouă, pământenilor, mult mai bine ca înainte, dar asta depinde de noi.

COMUNICĂRI

Paradoxale, bizare, contradictorii, fantastice, oricum ar fi ele, aceste comunicări încep să apară. Mult după accidentul din 1947. Poate că bariera secretomaniei le-a blocat mai bine de două-trei decenii. (Chiar dacă înfăţişarea şi comportamentul extratereştrilor sunt diferite, chiar dacă folosesc tot felul de nave, ceea ce comunică EI are în linii mari cam acelaşi conţinut, cam aceleaşi puncte

principale şi, în mod ciudat, corespund în linii mari „aşteptărilor” noastre. Câteodată stau şi mă gândesc că parcă ar fi o reflectare a viselor unui copil. Dar vedeţi stimaţi cititori, chiar dacă ne-ar face plăcere să fie - nu este aşa!

Ce comod şi ce simplu ar fi totul: noi să visăm farfurii zburătoare, călătorii interplanetare, vizite în lumi necunoscute - şi într-o zi ele să apară pe cer (farfuriile) şi să ne invite „de-a gata” în aceste călătorii în lumile extraordinare visate atâta timp. Ar fi nemaipomenit, dar nu-i aşa, povestea e puţin mai dură. E, cel mult, de genul:

„V-am arătat „ceva”! acum apucaţi-vă de treabă, munciţi, transpiraţi, inventaţi, descoperiţi, construiţi, învăţaţi să zburaţi printre stele şi apoi bucuraţi-vă!” Bucuraţi-vă? De ce să ne bucurăm?

1976 - Roky Mountains. Un proaspăt fermier împreună cu prietenii lui constată că **cineva** mutilează vitele. Telefonează la poliţie de unde i se răspunde că mai sunt 400 de cazuri reclamate. Tot poliţistul îl avertizează că „extratereştrii fac chestia asta.” Ferma se află lângă o Bază Militară. Şi cei de acolo au necazuri tot cu extratereştrii. Jim pândeşte noapte de noapte şi reuşeşte să rănească o „creatură” păroasă, mare cât o gorilă, care scoate un scâncet, rupe gardul de sârmă ghimpată şi fuge. Jim vede într-o noapte un disc luminiscent care înconjoară casa. Apoi pe la două, într-o altă noapte, când avea musafiri şi ascultau muzică la casetofon, din aparatul de radio care era închis s-a auzit o voce ameninţătoare: „Atenţie, ne amestecăm foarte puţin în viaţa voastră, nu ne obligaţi să luăm măsuri regretabile, păstraţi tăcerea în privinţa noastră!” În timpul acesta toate luminile din casă s-au stins. Apoi s-au aprins din nou. Erau îngroziţi. Într-o altă noapte a auzit un bâzâit afară şi s-a simţit atras de **ceva** pe un deal din apropiere. S-a dus acolo şi a întâlnit doi extratereştri, creatura păroasă şi o cutie neagră care bâzâia şi emitea o lumină galbenă. Ei aveau cam 1,60 m înălţime, costume care îşi schimbau culoarea, trăsături delicate şi un păr blond. Străinii nu i-au spus **nimic care să zguduie lumea,** ci doar că se vor întoarce. Apoi au ordonat creaturii păroase să se apropie de cutia neagră. Aceasta a bâzâit scurt şi creatura a căzut la pământ ca moartă. Jim a fugit îngrozit în casă. Dorise să le pună o groază de întrebări dar era blocat psihic. „Am certitudinea că tipii joacă dur, nu o fac pe fraţii mai înţelepţi din Cosmos care se îngrijesc de noi ca fiinţe spirituale. Nu le pasă dacă trăim sau murim. Vor să creeze teamă şi au reuşit!”

Capitolul 21 AMENINŢĂRI

Ne-am lovit dar nu ne-am distrus; au tras asupra noastră, din navele lor zburătoare.
Xeno, commander UFO

După ce intră în ograda noastră, ne mănâncă fructele, ne smulg iarba, ne mutilează animalele - ne mai şi ameninţă! Este aceasta o ameninţare sau un **avertisment** că suntem ameninţaţi?

După mărturiile ce urmează eu înclin către a doua variantă:

La sediul din Langley (Virginia) al C.I.A. există un document masiv care conţine toate comunicările americane legate de colaborarea cu extratereştrii. Acest document cuprinde relatări începând din 1947 şi tot ce s-a întâmplat pe vremea preşedintelui Truman şi până în zilele noastre, despre nişte extratereştri găzduiţi la bazele USAF ca oaspeţi ai guvernului, toate **datele tehnice** comunicate de extratereştri, autopsia cadavrelor de extratereştri descoperite în deşert în urma accidentelor şi prăbuşirilor OZN, date medicale privitoare la anatomia şi fiziologia acestora, informaţii privind organizarea lor socială şi cunoştinţele lor despre Univers.

Vom discuta mai pe larg toate acestea în capitolul „Digresiune Finală". Acum ne vom ocupa de o mărturie mai veche şi mai controversată aflată în posesia câtorva oameni de ştiinţă sau ziarişti din Europa. Această comunicare acoperă sute de pagini de descrieri şi explicaţii, ale unei civilizaţii extraterestre, precum şi referiri nu tocmai plăcute, foarte critice, la adresa pământenilor. Aceşti purtători ai mesajului „Federaţiei Cosmice a Planetelor" locuiesc pe planeta Ummo care are ca astru principal steaua Iumma, cunoscută de astronomii noştri ca Wolf 424.

Locuitorii acelei planete aflate la 14,6 ani lumină de Pământ pot ajunge pe planeta noastră într-un timp variind între 3 luni şi 2 ani, după cum se pliază spaţiul în diverse momente. Ei au nave mari şi mici, pot respira în atmosfera pământeană, se pot hrăni aici, se pot „travesti" în pământeni. În afara faptului că au cunoscut zece dimensiuni, ei văd altfel, adică organul vederii - ochii - fiind adaptat unei alte surse de lumină. De asemenea modul lor de comunicare între ei se poate face verbal, prin comunicări foarte scurte, atunci când „stau ia discuţii" o fac telepatic, de aproape sau de la distanţă. Se pare că modul de comunicare telepatică îl aplică şi pământenilor, ceea ce demonstrează că şi noi avem posibilitatea de a recepta gândurile lor şi probabil de a le transmite gândurile noastre dar necontrolat, practica aceasta fiind rară printre noi.

Au fost cazuri când vrând să tragă cu o puşcă automată într-un OZN, un ofiţer de poliţie din America Latină a primit mesajul telepatic: „Nu folosi arma! Să stăm de vorbă, vino să ne faci o vizită pe navă sau pe planeta noastră!”

Alteori pământenilor li s-a transmis un mesaj de încredere, de siguranţă, de liniştire în prezenţa extratereştrilor. De asemenea ei pot transmite şi spaima lor şi groaza - cum a fost cazul cu Anderson, în prăbuşirea din câmpia San Augustin, când extraterestrul i-a comunicat în fracţiuni de secundă momentul prăbuşirii. Se pare că modul acesta de comunicare (telepatic) nu acţionează de la prea mare distanţă şi este în general eliptic. Câteodată unii extratereştri pot transmite şi mesaje clare dar scurte, pot şterge parţial memoria pământenilor, ca în cazul hipnozei. Totuşi LOR le scapă ceva, creierul ca şi psihicul uman le sunt greu de descifrat, cum de altfel ne sunt şi nouă.

În primul rând vreau să vă spun că aceştia nu au oferit nicio explicaţie clară, detaliată asupra tehnologiei de zbor ci mai mult în legătură cu navigaţia, momentele favorabile în timp etc, la modul didactic şi superior, părând că şi ei au probleme în ce priveşte condiţiile locale de natură cosmologică şi cosmogonică, precum şi greutăţi de pătrundere a fenomenului terestru în tot ansamblul său. Să nu uităm că şi noi suntem departe de alte civilizaţii (şi la propriu şi la figurat), că avem sute de particularităţi, în primul rând ca specie, apoi ca mod de organizare socială, comunicare, tehnologie, cultură. Aici, la capitolul cultură, EI au fost stupefiaţi, bulversaţi, depăşiţi aş spune, dat fiind numărul mare de limbi vorbite, limbaje, trepte de civilizaţie, decalaje tehnologice, economice, pe care noi nu le băgăm în seamă fiindcă trăim în ele. În acelaşi timp au fost uimiţi de faptul că toate acestea coexistă, funcţionează, ceea ce pentru EI este de neînţeles. Se pare că un asemenea stadiu de evoluţie n-au întâlnit nicăieri în Cosmos. Adică o asemenea complexitate, o asemenea amestecătură de moduri de viaţă, de gândire, de transport, de concepţii, de organizare socială, de ignoranţă, de genialitate, de barbarie şi frumuseţe. În niciun caz nu au întâlnit nicăieri în Univers atâta BOGĂŢIE. Oricum vreţi s-o luaţi. Din documentele respective reiese că sunt absolut contrariaţi de Planeta Terra!

Pe scurt, la început a fost vorba de nişte mesaje misterioase care anunţau o aterizare la 10 iunie 1967, la Madrid. Nava ce trebuia să aterizeze avea ca semn de recunoaştere acelaşi sigiliu de pe documentele împrăştiate anterior, adică o amprentă digitală şi caracterul asemănător unei litere din alfabetul slavon vechi, adică litera „)-(„. Am povestit mai înainte că şi alte „nave” au mai vizitat Madridul. Nu ştiu dacă erau de aceeaşi sorginte. Aşa cum promiseseră, extratereştrii au apărut, adică o navă discoidală s-a

materializat pe cerul Madridului, deasupra unei suburbii (San Jose de Valderas), şi a început să se legene ca o frunză în timp ce cobora. Avea un diametru de 9-10 m, era de culoare argintie şi între cele trei postamente de aterizare se vedea foarte clar semnul de mai sus. Nava era aşteptată de puţini oameni (cei ce cunoşteau mesajul) de câţiva ziarişti şi de foile de ordine civile şi ale armatei. Se organizase chiar şi o acoperire aeriană. S-au făcut fotografii ale aterizării. Apoi au decolat şi s-au făcut nevăzuţi. Printre cei care au în posesie documentele respective se numără şi spaniolul Antonio Ribera, preşedintele Centrului de Studii Interplanetare (Barcelona) înfiinţat în 1958 de domnia sa şi care este un prodigios autor de cărţi şi studii legate de fenomenul OZN. Aceleaşi documente au stat şi la baza unei cărţi publicate de Jean-Pierre Petit, astrofizician francez. „Extratereştrii printre noi" este de acum titlul care i-a adus faima.

De aici vom spicui (am mai făcut-o) acele informaţii care privesc subiectul de faţă. Cum ne poate „ameninţa" o asemenea civilizaţie extraterestră? Sau ce s-ar putea transforma în pericol pentru noi pământenii? Mi-am permis să citesc printre rânduri şi din tonul documentelor parcă se desprinde o umbră cenuşie. EI ne spun că noi greşim în câteva puncte fundamentale ale interpretării materiei şi a Universului.

Şi cum ştim cu toţii, **suntem recidivişti** la acest capitol. EI spun că Universul real este un complex pluridimensional (10 dimensiuni). Conceptul psihologic de percepţie este eronat. Senzaţiile şi percepţiile fac o iluzie, elaborată pentru creier. EI vorbesc de schimbarea dimensiunii ca despre o schimbare de direcţie a particulelor subatomice. Cred că au dreptate. A doua problemă este aceea a **cutelor spaţiului.** Dar pe aceasta am discutat-o mai înainte, acolo unde puneam problema locului de întâlnire şi pliere a mai multor Galaxii şi de ce nu, sisteme planetare şi pe care eu o numesc ZONA.

Ei numesc „pliurile acestea „condiţii izodinamice". Astfel de condiţii le-au permis lor primul zbor aici în vreo trei luni, sau ceva mai mult, după care au aterizat (prima dată) în Franţa, la 28 martie 1950, ora 4:17 minute şi 3 secunde GMT. Le era frică să nu le detectăm prezenţa. Frică! Ciudat sentiment pentru călătorii intergalactici. Şi-au construit un bunker subteran la 8 m. Au început să ne cerceteze. Dar să vă spun cum sunt ei echipaţi.

Mă refer în primul rând la echipamentul de corp, acesta spunând multe despre EI ca fiinţe şi călători intergalactici. Au montate dispozitive speciale şi specifice în primul rând pe organele externe (ochi, nas, gură, anus, organe genitale). La ochi au adaptate lentile cu gaz pentru acomodarea cu lumina altor sori şi pentru lumina de pe pământ care, repet, este o altfel de lumină pentru ei. Aceste lentile sunt reglabile în funcţie de necesităţile momentului şi probabil că

aceste lentile de contact sunt confundate cu pupilele foarte mari sau „ochi de pisică” văzuţi de oameni. Tot aceste lentile dau şi impresia de stranietate a privirii acestor extratereştri. La nivelul nasului au nişte capsule alimentate cu oxigen care este fabricat din dejecţiile proprii, sau din orice altceva prin transmutaţia elementelor şi substanţelor din mediul respectiv. Chiar dacă undeva nu există oxigen de niciun fel, ei pot „fabrica” acest gaz indispensabil din alt element. Lucrul acesta este fantastic! Nu spun însă nimic despre **sursa de energie** pe care o **au la purtător** pentru aceste procese (poate fi o sursa chimică, atomică etc). La gură au trei dispozitive: pentru mâncat (capsule cu **concentrat** aduse prin tuburi şi comandate prin mişcarea pleoapelor), pentru băut au un tub din care pot sorbi **un ser** cu o concentraţie comandată în acelaşi fel. Probabil că cele două pleoape le permit aceste mişcări. Atât hrana din capsule cât şi serul din tub sunt provenite şi din materiile dejectate chiar de corpul respectiv, un fel de reciclare a hranei - aş zice - combinată cu adăugirile de rigoare. Al treilea aparat este cel de vorbit, conectat la staţia de comunicaţii cu ceilalţi şi cu nava. Probabil că au şi la urechi ceva, dar au uitat să ne spună. În jurul anusului şi în rect au o adevărată uzină în miniatură care produce şi reproduce hrană, băutură, oxigen. Ce „aparate” au montate la organele genitale nu ne-au spus - din pudoare!

Pielea corpului este acoperită în întregime cu o epidermă sintetică care permite transpiraţia dar nu permite pătrunderea niciunui agent din afară.

Peste această piele de plastic, care probabil le dă culoarea pe care o vedem noi (translucidă, verzuie, cenuşie, palidă, roşie etc), se mulează o ţesătură sintetică ce are rolul de a păstra presiunea internă a corpului şi de a-l apăra de cea externă (nu explică cum).

Această ţesătură dă aceea rigiditate observată la mişcările LOR. În sfârşit, urmează costumul etanş, cu cască, mănuşi, încălţări - toate etanşe şi îmbinate perfect. Nu ni se spune din ce e făcut şi nici cum îl pot dezbrăca (dacă o fac vreodată). Din câte am văzut şi ştim, costumul este antiradiaţii, antiglonţ, antiacvatic, antimagnetic, ignifug şi de diferite culori. Tipii au patru degete şi labe palmate. Casca nu este obligatorie la acest gen de costum. De fapt sunt două căşti. Atunci când ni se pare că sunt cu capul gol, EI au totuşi o cască care lasă doar două orificii mici pentru nas, urechi, deschizături pentru ochi şi o tăietură pentru gură. De aceea nu se vede părul de pe cap, de pe faţă (nici nu prea au). Forma acestei căşti ne face să confundăm trăsăturile lor adevărate cu ceva stilizat şi cu forme simplificate. Când nu pot respira în mediul pământean, ei pun cealaltă cască ce pare de sticlă şi are diverse forme. Mai sunt echipaţi cu aparate de comunicaţii, analiză a mediului, generatoare de

energie şi arme despre care nu spun nimic. Spun doar că **se pot disimula** printre oameni, dar nu şi cum o fac.

Un medic din America Latină, Dr. Diaz, povesteşte că la el s-a prezentat un **„pacient extraterestru”** care i-a cerut un consult. Părea în jur de 50 de ani, era robust, mic de statură, fără păr (doar un smoc pe vârful capului) şi avea toate funcţiunile normale. I-a spus doctorului că are 84-85 de ani, călătoreşte foarte mult şi că vine „de dincolo de soare”. A mai spus că noi nu ştim să folosim energia electrică pe care o avem la discreţie, că nu ştim multe lucruri şi constituim un **virtual pericol** pentru noi şi pentru galaxie. Mai spunea că oamenii nu vor să aibă un contact serios cu civilizaţiile extraterestre nici măcar la nivele înalte. Doctorul Diaz a raportat acest lucru la ONU unde nu s-a făcut **absolut** nimic în acest sens. Necunoscutul avea dreptate!

Dr Diaz l-a urmărit la ieşirea din policlinică şi a văzut cum „s-a evaporat” pe stradă. Aceasta se întâmpla în 1967, exact când se răspândeau Documentele despre care vorbeam mai sus. Acestea se pare că n-au rămas fără ecou.

În aceste Documente se vorbeşte despre transmutaţia elementelor (visul alchimiştilor n.a.) şi despre inversarea particulelor subatomice, dar nu şi despre cine produce aceste fenomene, **sau cum se produc!** Ni se spune că nu suntem departe de a descoperi acest proces; eu nu am citit decât o mică parte din aceste relatări. M-a deranjat tonul superior al textului, m-a pus pe gânduri „sfătoşenia” autorilor. E ca şi cum m-aş duce eu să-i cert pe boşimani că nu lucrează pe computer, dar că nu sunt departe de a-l descoperi.

Al doilea lucru care m-a deranjat a fost „marele caz” pe care îl fac în legătură cu harababura culturilor de pe planeta noastră, fără să ne vorbească deloc despre cultura lor. Şi ca să ne convingă de superioritatea LOR, aduc vorba, printre altele, de etica lor extraterestră. Se spune că ei se subordonează total conducătorului expediţiei, că îşi anulează voinţa, că sunt în felul acesta (sau se simt) foarte liberi. Dacă fac greşeli, „Şeful” îi pedepseşte punându-i să se dezbrace în pielea goală şi să se prezinte aşa la el. Mă rog! Obiceiuri şi obiceiuri.

M-a mai izbit neplăcut un **amănunt:** aceştia şi alţii nu au nume proprii. Cunosc doar câteva relatări mai recente, foarte recente, în care extratereştrii au (sau îşi iau) câte un NUME. Dacă numesc tot ce e în jurul lor şi sunt şi ei creaturi ale ATOTPUTERNICULUI, ar trebui să aibă nume. Îngerii şi Arhanghelii au nume. Şi încă ce nume frumoase.

Documentele mai vorbesc despre invizibilitatea navei, a ocupanţilor, dar nu vorbesc despre metalul sau metalele din care sunt făcute. Nu spun nimic despre COMBUSTBIL. Oare folosesc tot „X

115”? EI nu spun nimic despre planeta lor. La acest capitol trebuie să cercetăm şi să tragem concluzii din aproape nimic Nu ştim ce mărime are planeta Ummo. Nici astrul IUMMA nu este descris. Sunt foarte secretoşi. Ştiu doar din text că EI locuiesc sub suprafaţa planetei lor, în acele **habitaturi emergente.** De aici şi concluzia că suprafaţa este fluidă. Ce fel de fluid? Nu ştim. Nu ştim noi, dar fluidul e fluid, înseamnă că atunci când o civilizaţie se hotărăşte să locuiască „pe dedesubt” are motive bine întemeiate.

Primul şi cel mai întemeiat motiv ar fi acela că „afară” nu se mai poate locui. EI sunt humanoizi, cu mâini şi picioare, cu trunchiuri şi cap. Asta înseamnă că sunt adaptaţi la viaţa pe uscat şi nu la viaţa **pe fluid.** Cândva au locuit şi ei pe pământ stabil, uscat, semiuscat, treaba lor, iar acum sunt nevoiţi să trăiască „emergent”. Au însă labele palmate, asta semnifică şi o existenţă sau sorginte acvatică. Dacă se trag din fiinţe semiacvatice înseamnă că **nu s-au tras de tot!** Sau au fost obligaţi să se readapteze (şi asta durează sute de mii, milioane de ani!) Se mai spune că au la suprafaţă doar construcțiile industriale. Pare logic. În cazul acesta, locul în care sunt amplasate aceste industrii sau este extrem de arid, sau extrem de degradat şi nociv, încât pune în pericol viaţa sau sănătatea acestor fiinţe. Sau poate nu mai e rentabil sau atrăgător să locuieşti pe scoarţa planetei. Nu mai e destul soare, nu mai e destulă umbră, nu mai e destul aer curat, poate e vânt cumplit, poate e gheaţă, poate e numai zgură şi cenuşă, poate nu e destul loc pe uscatul acela (ca în Japonia), poate că peisajul e dezolant şi le creează stări sumbre. Dar dacă sunt fiinţe semiacvatice (labe palmate) şi nu vor să spună? Aici pe pământ au găsit şi una (oceane, fluvii, mlaştini) şi alta (continente, insule).

De ce au aterizat ei la altitudinea relativ mare (sigură) şi şi-au săpat imediat (câteva ore) un tunel - adăpost sub pământ? Nu din obişnuinţă? Nu dintr-o teamă atavică? Nu le-a dictat oare „ceva” din adâncul conştiinţei lor să procedeze cum au procedat? Rămâne de văzut.

Oricum au făcut-o. Să nu-i confundăm cu ALŢII; acum vorbim de „emergenţi” din nou şi despre toate contactele care le poartă amprenta sau se aseamănă. Îmi voi pune singur mai multe întrebări, voi căuta să le găsesc un răspuns, în măsura în care se poate găsi un răspuns. Poate găsiţi dvs. şi atunci e minunat. Vom afla!

1. În primul şi în primul rând de ce aterizează ei pe şosele?
2. De ce preferă să rămână deasupra solului în majoritatea cazurilor?
3. Ce reprezintă pentru ei fauna şi flora pământeană?
4. Ce reprezintă pentru ei ţărâna, nisipul, stâncile, apa dulce?
5. Ce reprezintă pentru ei lumina sau întunericul?
6. De ce majoritatea (99 la sută) reperărilor au loc noaptea

dacă pot fi invizibile?

7. Ce căuta unul dintre ei în Iugoslavia? De ce altul a rămas pe Pământ?

8. Dacă ei mai cunosc şi alte planete locuite, de ce i-a surprins civilizaţia terestră?

1

Foarte multe aterizări şi reperări de OZN-uri (peste 69%) au loc pe şosele, drumuri de ţară, autostrăzi, căi ferate sau imediat în apropierea acestora. Vorbesc de staţionări pe asfalt sau pe şinele de cale ferată, nu de plutirea la mica înălţime la punct fix. EI nu vedeau că acestea sunt circulate? Nu vedeau că acolo există trafic, trec maşini sau trenuri când nu te aştepţi? Şi de ce erau atât de „deranjaţi" când apărea un vehicul, un om, un biciclist?

Eu cred, în conformitate cu datele anterioare, că ei ar putea considera că numai aceste fâşii de beton sau fier sunt teren ferm, loc sigur de staţionare, şi că restul (ţărâna moale, arătura, nisipul) ar putea fi (pentru ei) un fel de fluid, că i-ar putea înghiţi, că ar fi doar o cojiţă afinată şi că s-ar putea scufunda, sau un fel de mlaştină capcană Cineva a văzut o „farfurie" zburătoare înfigându-se în pământ cu trei ocupanţi în carlingă şi care s-a volatilizat în câteva secunde. Oare contactul cu pământul este pentru ei un pericol? Sau numai pentru unii dintre ei? De câte ori s-a putut face o măsurătoare a adânciturilor lăsate pe asfalt, şine sau pământ tare, s-a calculat că nava respectivă era foarte grea, de ordinul zecilor de tone, chiar mai mult. Au fost şi OZN-uri care s-au cuibărit în stufăriş, într-o mlaştină din Australia. Altele care au plonjat direct în apă, în lacuri îngheţate. În lacul Titicaca, se credea la un moment dat, că au chiar o „bază" în adâncuri, atât de frecvente erau plonjările şi decolările direct din apa lacului.

2

La început credeam că OZN-urile preferă să plutească la mică înălţime (0,30 - 2 m) deasupra solului, dintr-o simplă prevedere, măsură de securitate, ca să-şi poată lua zborul mai repede în caz de pericol.

Încet-încet s-a dovedit că pot foarte bine să dispară imediat şi dacă stau ferm pe trei picioare. Foarte mulţi martori spun că cele aterizate pe pământ dispar - chiar mai repede. De aceea exclud acum varianta

cu securitatea în caz de pericol şi consider mai aproape de adevăr celelalte ipoteze: ei consideră că numai şoselele, şinele şi stâncile sunt terra ferma şi probabil că se tem de contact direct cu solul, cu pământul gol, cu iarba, dintr-un motiv care îmi scapă. Pur şi simplu le e teamă.

Spun asta pentru că, în cele mai multe cazuri, le este chiar greu să se urce în nava suspendată; şi totuşi preferă să nu ia contact cu solul. Le-o fi teamă că-i curentează?

3

Unii smulg smocuri de iarbă, alţii studiază plantele în parc sau în pădure, unii fură struguri şi mazăre, tăvălesc recoltele în Anglia, scriu sau desenează cercuri şi linii, răpesc buchetul de flori din mâna unei doamne, cară gunoaie în OZN, fugăresc câinii, mutilează vacile, iau tăviţe cu pământ, cer îngrăşăminte, se extaziază în faţa a doua buruieni şi un pin prăpădit vorbind de abundenta floră pământeană. Toţi sunt extratereştri. Dovediţi. Legitimaţi prin aceste acte bizare. Este clar că n-au mai văzut aşa ceva. Este clar ca lumina zilei (dar despre lumină ceva mai încolo). Există mărturii c-ar exista şi altundeva în Univers grădini cu „legume”, „ciuperci”, „pomi fructiferi” irigaţi şi crescând pe un pământ sintetic, spongios, împrăştiat pe terasele de „beton” şi acoperite cu o imensă cupolă care ţine loc de cer. De fapt în interiorul unei planete. Pe dedesubt. Dar nu pe Ummo. În altă parte. La „prietenii noştri” nu există aşa ceva. E clar! Ei trăiesc în habitaturi emergente (scufundate pe trei sferturi), iar pe suprafaţa fermă au instalaţii industriale. Ei spun în Documente că flora terestră şi câteva insecte sunt total diferite de ce ştiu ei. Dacă sunt atât de total diferite (şi ei văzuseră doar două smocuri de iarbă şi un pin), înseamnă că nici măcar alge nu au în fluidul acela. Au ceva total diferit, dar pe lângă care două buruieni şi un copac au stârnit entuziasmul întregului grup expediţionar. Ca şi cum ar fi găsit „merele de aur”! Fură ei câini, operează cu lasere organe de vită (viţei, vaci), dar nu fac mare caz de ele. Ei se entuziasmează de iarbă. Asta îmi spune mie foarte mult. Şi această constatare pusă alături de informaţia că la autopsii s-a dovedit a nu avea organe pentru filtrarea şi eliminarea urinei şi că ei au un singur fel de dejecţie, mă îndreptăţeşte să cred că sunt ierbivori - scuzaţi - vegetarieni. Nectar şi ambrozie!

Încă din antichitate se ştie că „zeii” nu consumă altceva. Nu vreau să creez nicio confuzie şi nici să intru în polemică cu istoricii, dar s-ar putea ca în vechime acele altare, ca nişte mese de piatră construite, amplasate pe înălţimi, în afara cetăţii, în afara citadelelor, pe care se

puneau fructe şi grâne şi seminţe şi ulcioare cu miere pentru zei...

Şi acele piramide în trepte cu o platformă-altar în vârf şi Quetzalcoatl, care era un şarpe înaripat, şi emblemele văzute de mulţi martori pe costumele extratereştrilor, care reprezintă „un şarpe înaripat”... şi ofrandele, adică darurile compuse din boabe de porumb, tortillas, banane, ananas, fasole, chiupuri cu sucuri dulci, şi atâtea statuete reprezentând asemenea oameni mici cu capete mari, cu căşti, cu ochi de broască, observatoare astronomice, calendarul planetei Venus, alte calendare pe mii de ani înainte, când se va reîntoarce „şarpele” înaripat”, zeul ce coboară din cer... Legende, religii, mituri.

Ce reprezintă pentru ei fauna şi flora pământeană? Raiul şi belşugul! Râuri de lapte şi miere, nectar şi ambrozie. Şi ne şi avertizează să nu mai poluăm Pământul, atmosfera, să păstrăm puritatea Naturii, altfel devenim **un pericol** pentru noi şi pentru Univers!

Noi suntem un pericol! Dar ei ce au făcut cu ale lor? Ce-au făcut cu flora, ce-au făcut cu fauna? Planetele lor n-au avut aşa ceva? S-au născut în pustiuri, au trăit pe stânci sau în acele fluide lipsite de alte organisme, plante „fluidice”, ceva - acolo - măcar pentru decor? Că doar nu s-au născut cu aparatele de preparat hrana din dejecţii „la brâu”. Şi nu cred că s-au hrănit cu nisip sau „energie” de la începutul-începuturilor. Or fi făcut şi ei greşeala pe care o facem noi, distrugând specie după specie? Oricum, EI ne avertizează!

Ţărâna, nisipul, stâncile, apa...

„Şi a văzut doi extratereştri purtând nişte tăviţe cu pământ”. Aceşti „domni” luau pământul (ţărâna) cu tăviţa, nu cu lopata sau cu vreun alt instrument sau recipient. Ce cred oare despre această ţărână? Cum li se pare lor?

„În dotarea grupului expediţionar au fost incluse echipamente pentru sondaje geologice, dispozitive care permit controlul diferiţilor factori fizici ai mediului de la distanţă... detectoare speciale pentru măsurarea mărimilor fizice, înregistrarea funcţiunilor geologice, analize moleculare şi spectrale... Bine dotaţi, zic eu! În afară de acestea fiecare explorator posedă dispozitive individuale destinate conversiunii carbonului, azotului, oxigenului, hidrogenului din apă, în **hidraţi de carbon** şi alte componente bazice **destinate alimentării în** caz de urgenţă. Adică hrană, mâncare, alimente - **din ţărână, nisip, stânci** - dacă s-ar dovedi că moleculele proteice, aminoacizii şi esterii din alimentele terestre sunt **altfel** decât pe planeta lor. În adăpostul subteran pe care l-au săpat (o să vedeţi

cum), mai aveau câteva instalaţii pentru **obţinerea pe cale sintetică** (de urgenţă) a hidraţilor de carbon şi a lipidelor (grăsimi comestibile, ne explică ei nouă) funcţionând pe baza **transmutaţiei siliciului** şi a aluminiului. Eu nici nu ştiam că nisipul e bun de mâncare! Mai spun „dânşii" că asta ar fi soluţionat problema alimentelor dacă ar fi rămas mai mult timp pe aici.

După cum ne-o spun documentele, sociologul grupului expediţionar de pe Ummo a trăit până la 6 noiembrie 1957, când a murit într-un accident. Deci el a trăit şapte ani pe Terra hrănindu-se cu ce găsea pe ici, pe colo: cine poate şti?

De asemenea **psihologul** a rămas pe Pământ (deci el trăia printre noi în 1967 de 17 ani deja) şi bineînţeles că se acomodase cu hrana de aici.

În modul cei mai firesc, după ce mâncăm ni se face sete. Ştim că EI, în toate împrejurările, nu s-au atins de vreo băutură ce conţine alcool. Nici măcar o bere. Citez în continuare din mărturisirile lor:

„Tubul conduce **un ser nutritiv,** cu concentraţii variabile, până la buza de jos. El e folosit de câte ori e necesar. Apa este obţinută într-o proporţie mare din urină după ce s-au eliminat sărurile conţinute, după ce a fost purificată şi recompusă chimic cu ajutorul carbonaţilor".

Şi acum vă rog **să fiţi atenţi** cum se procedează. O sondă este **introdusă în rect** prin anus, dejecţiile sunt amestecate prin pomparea apei la 38°C (probabil temperatura LOR) iar amestecul ajunge la un aparat fixat pe fund. Aici sunt gazificate, apoi transmutate în oxigen şi hidrogen care se recompun sintetic pentru obţinerea APEI de compensare a necesităţilor corpului prin ingerare. Restul gâzelor sunt eliminate. Apă, apă şi iar apă! Şi din acest pasaj ne mai sare ceva în ochi: dispozitivul este introdus în **organul comun** pentru urină şi dejecţii. Un singur organ să fie oare?

Oricum ar fi organele, lupta pentru obţinerea **unui strop de apă** se **dă** pe **„toate părţile"!** Lupta pentru un strop de apă nu priveşte însă **situaţia de pe Terra!** Aceasta este problema cu care au venit **de la ei de acasă.** Obsesia şi marea lor grijă. Utilaje şi parautilaje, instalaţii peste instalaţii, ca să obţină un strop de apă, să nu irosească nicio picătură din preţiosul lichid.

Şi când colo, aici pe Terra, dai în bălţi, lacuri, râuri, fluvii, oceane. Ce diferenţă! Au păţit ca spaniolii în America Latină, conquistadorii care căutau câteva uncii de aur şi au dat peste mormane, piramide de aur!

Se spune că un rege aztec, i-a oferit conquistadorului volumul sălii tronului umplut cu aur - ca să-l lase în viaţă După ce a primit aurul, conquistadorul a cerut şi restul, punând el condiţiile.

Vă imaginaţi cum poate reacţiona un extraterestru care aleargă „cu

limba scoasă” (nu se ştie ce fel de limbă au) după orice picătură de apă când dă aici, pe Terra, peste milioane de metri cubi de apă?

Mai precis, vreţi să ştiţi exact câtă apă avem pe Terra? 1 miliard km^3 + 1.000 km^3 vapori în atmosferă (cu aproximaţie). Adică un miliard şi o mie de km cubi, apă (H^2O)! Şi dânşii vin cu „instalaţii” montate în anus ca să nu scape nicio picătură de apă. Iar noi aici consumăm toată apa pe care o conţine şi o tot reciclează un extraterestru - trăgând apa la WC. O singură dată!

Să ne mai întrebăm de ce consideră ei pustiurile şi locurile aride ca fiind familiare? Sigur că le sunt familiare şi probabil că şi aici în pustiuri e prea multă apă pentru EI. Si prea mult nisip care poate fi imediat transformat (transmutat) în lipide şi proteine, adică „mâncare” din belşug. Şi ce belşug de plante şi de animale, şi ce de oxigen şi cât carbon şi ce risipă de azot!.

Iar noi, nişte înapoiaţi (vă jur), reproduc textual: ”Marea masă a locuitorilor planetei Terra, lipsiţi de facultăţi intelectuale, întreţin ipoteza prostească asupra faptului că noi şi ceilalţi vizitatori, din galaxie ar fi trebuit să aterizăm cu navele noastre în pieţele oraşelor, înarmaţi cu radiaţii ucigătoare...”

Ca numai puţin mai încolo să întâlnim afirmaţia următoare:

„Şocul pe care l-a produs asupra societăţii noastre ştirea de a fi descoperit civilizaţia unei planete (Terra) a fost zguduitor!”.

Cred şi eu! Poate că EI nu sperau să mai găsească UNDEVA în Univers o asemenea combinaţie de bogăţie şi stupiditate.

Capitolul 22 LUMINĂ ŞI ÎNTUNERIC

Noi am înţeles de abia în 1938 cum „funcţionează" Soarele nostru; prin fuziune şi nu prin ardere!
Dr. Stanton Friedman

„Am lucrat **toată noaptea** până la ora 7 (la adăpostul subteran - n.a.). **Lumina** a oferit grupului expediţionar un spectacol fermecător şi inedit. Pentru prima dată am **pătruns** într-o **lume nouă,** având o altă **structură geologică.** Cerul avea o nuanţă mai **violetă** decât cerul nostru (pe Ummo). Pe cer sus de tot erau norii! Apoi am văzut o formă anarhică a unor ciudate construcţii." Era oraşul Digne. Stimaţi cititori, **aici stă cheia** unor explicaţii pe care nu Ie-a dat nimeni până acum: EI spun că **au lucrat toată noaptea!** Deci au identificat clar întunericul! Apoi s-a făcut lumină, o lumină **mai violetă** decât cerul lor. Şi s-a făcut lumină la ora 7. Deci pentru EI „toată noaptea" **are doar 3 ore,** dat fiind că au aterizat la ora 4:17 minute. Dacă ar fi aterizat la ora 4:17 minute după-amiaza, ar fi aterizat pe **lumină,** ceea ce nu fac de obicei. Dacă pentru EI 3 ore înseamnă **toată noaptea,** putem deduce că pentru modul lor **de a trăi timpul,** realitatea are altă dimensiune (temporală).

Şi dacă vom analiza şi comparaţia cu cerul LOR faţă de care cerul nostru este mai violet (nu mai albastru!) **vom** putea trage nişte concluzii în legătură cu modul în care percep emisia luminoasă, spectrul culorilor, organele vederii, etc. La fel de interesantă este şi **remarca imediată că pe cer erau nori.**

Nu erau stele, nu erau păsări, nu erau nave: **erau nori** adică **vapori de apă!**

Dar să fie clar: când s-a făcut dimineaţă au constatat că sunt într-o „lume nouă" adică **total diferită de lumea lor.**

Diferenţa faţă de lumea LOR constă în calitatea luminii care le-a oferit „un spectacol fermecător şi inedit", deci cu totul nou şi neaşteptat. A doua remarcă spune că nuanţa cerului (atmosfera + lumina) era mai violetă decât cerul de pe Ummo. Apoi pe acest cer erau **nori** (vapori de apă). Şi acum să revenim pe pământ: **„Pentru prima oară** (deci în premieră absolută), EI **au pătruns într-o lume nouă, având o altă structură geologică**. În afară de planeta lor şi probabil altele (cele cu colonii emergente de care au adus vorba) EI mai **poposiseră** pe Neptun şi descoperiseră şi **Marte (înaintea Terrei), acum** se **aflau pentru prima dată** într-o lume cu o altă

structură geologică. Deci ei nu mai văzuseră aşa ceva! Dar ce văzuseră ei? Văzuseră planeta Neptun. Aceasta se află la 30,04 Unităţi astronomice de Soare, adică e de 30 de ori mai departe decât Pământul de Steaua Pitică (cum au numit ei Soarele). Neptun se roteşte în jurul Soarelui în 164,79 ani şi are o rază de 24.300 km, adică de 6 ori mai mare ca Terra. E o planetă mare, de 17,26 ori mai mare ca Terra, cu densitate mai mică, doar cu 1,71 gr/cm^2 şi are doi sateliţi (teoretic). Se roteşte în jurul axei mai repede decât Pământul, ziua şi noaptea având doar câte 8 ore. În atmosferă predomină amoniacul iar temperatura variază între -27˚C şi -60˚C. Nu ştiu ce fel de relief are dar oricum nu pare prea îmbietor. E cam slab luminată, nici urmă de vegetaţie sau altceva, frigul bântuie ca la Pol şi gravitaţia te apasă. Ce naiba să studieze EI acolo? S-au apropiat şi au ajuns pe Marte. Pe scurt, planeta asta e la o distanţă şi jumătate faţă de Soare, se mişcă mai încet în jurul lui (aprox. 2 ani) şi are raza de 3.380 km, masa de 10 ori mai mică decât Pământul (0,108) şi densitatea 3,94 gd/cm^2. Are doi sateliţi celebri (bănuiţi a fi artificiali). Marte se apropie câteodată la numai 60 milioane km de Terra. Ziua este aprox. egală cu o zi terestră, temperaturile variază între +20˚C la ecuator şi -80˚C la Poli. Aceasta este temperatura solului încălzit de soare. Aerul are în jur de 0˚C. Atmosfera rarefiată conţine în principal bioxid de carbon, apoi lipsesc azotul, hidrogenul şi oxigenul molecular. Dar are ceva oxigen atomic. În atmosferă predomină argonul. Relieful e foarte variat şi colorat. Munţi de 18.000 de metri şi „mări" adânci de 5.100 m, dar fără ape, cratere uriaşe făcute de meteoriţi şi activitate vulcanică. Marte are un câmp magnetic.

Dar cu apa stă foarte prost, toată cantitatea existentă pe planetă fiind de ordinul a 5 km^3. În atmosferă se formează nişte nori subţiri şi din cristale de gheaţă (70˚C). Rocile sunt felurit colorate (roşu, verde, ocru, galben, brun) relieful este variat, dar se pare că n-a fost pe gustul celor de pe Ummo.

Şi atunci au venit pe Terra! Ei bine, aici altă viaţă! Adică VIAŢA. Munţi, ape, oceane, râuri, câmpii pline de verdeaţă, floră, faună, oameni (fiinţe inteligente), anarhie lingvistică, socială, tehnică, arhitecturală. Dar ce aer, ce cer cu nori pufoşi, ce de plante, ce roci şi soluri interesante, roditoare! Roditoare? Pentru EI - direct transmutabile în lipide, protide şi carbonaţi, adică materie primă pentru hrană, fără să mai aştepţi să macini grâul, să striveşti seminţele pentru ulei, sau să rafinezi zahărul. Direct în stomac. Sub formă de capsule. Şi câtă APĂ! Doamne câtă apă! Şi cât azot, şi cât oxigen (78% azot - 21%.oxigen) şi câţi vapori de apă, apoi hidrogen, argon, neon, heliu şi puţin bioxid de carbon. Şi mai are şi un câmp gravitaţional acceptabil. Adică nu se simţeau striviţi dar nici prea

uşori. Puteau respira în voie. Vedeau ce era de văzut. Nu există însă dovezi dacă EI **aud în** mediul terestru. Dacă e să judecăm, cred că aud destul de bine pentru că au fost surprinşi în afara navelor (grohăind ca porcii). Deci iată, că acest loc numit Pământ (Terra) este o adevărată bijuterie a Cosmosului. Un adevărat Paradis. Din toate punctele de vedere. Şi pe care noi îl neglijăm, poluăm, îmbâcsim, distrugem, infestăm, murdărim, îl distrugem!

EI au căutat să avertizeze omenirea până la cele mai înalte nivele. Se spune că au făcut-o difuzând aceste documente mediilor de informare şi unor personalităţi din Spania, Franţa, Germania, Polonia, Argentina, Rusia etc. Indiferent de sorgintea acestor documente, problematica distrugerii mediului înconjurător a devenit un punct sensibil în politica statelor şi în preocupările unor oameni, la început mai puţini, acum din ce în ce mai mulţi. Ecologia este deja un curent de opinie şi de atitudine.

O parte din aceste Documente ne ajută acum să putem cerceta, să putem deduce şi cauzele accidentelor OZN ca şi impactul pe care-l produce acest fenomen, el **fiind cea mai clară dovadă** că suntem în contact, că suntem vizitaţi şi studiaţi de fiinţe extraterestre. Mai ales noaptea, pe întuneric! Fac această remarcă pentru simplul motiv că le este mai favorabil întunericul decât lumina Soarelui. Chiar şi aterizarea a avut loc la ora 4:17 minute, când în acea zonă (Franţa) era încă întuneric.

Dacă EI îşi pot face navele invizibile şi chiar ei pot deveni invizibili, atunci de ce preferă întunericul? Este mai mult ca sigur că LUMINA îi deranjează în mod fizic şi psihic, fiind altfel, de altă natură, decât lumina cu care sunt obişnuiţi. Acest fenomen se întâmplă şi invers. Adică în toate cazurile de contacte, când EI au folosit (voluntar sau involuntar) o anume sursă de lumină, aceasta i-a deranjat într-un fel sau altul pe pământeni. Dar şi aici întâlnim două categorii de fenomene. O anume lumină emisă de EI are efecte benefice, liniştitoare, dătătoare de încredere, plină de feerie pentru psihicul uman, pentru gândirea umană.

Sunt cunoscute şi analizate la ora actuală cazuri indubitabile de vindecări (răni, hematoame, sechele, cancer, chiar şi orbire) miraculoase, la simplul contact cu o sursă de lumină provenind de la OZN-uri, dar şi cazuri de ameţeli, arsuri grave, boală de radiaţie, orbire, greaţă, insomnii, pierderea memoriei etc, în contact cu alte surse luminoase (divers colorate) provenind tot de la OZN-uri.

În toate cazurile însă, lumina provenind de la OZN-uri are un aspect ireal, neobişnuit prin calitate, culoare şi formă, iar efectele fizico-chimice sunt neobişnuite. Se cunosc multe cazuri în care raze de lumină emise de mici aparate **din dotarea** extratereştrilor au trântit oamenii la pământ, i-au paralizat parţial sau total, i-au orbit,

le-au creat o stare de buimăceală. Raze sau spoturi luminoase provenind din OZN-uri au schimbat culoarea din vopseaua autoturismelor, avioanelor, i-a paralizat şi au provocat arsuri grave oamenilor, au incendiat automobile, au distrus aparatură şi antene radar, au interferat cu mijloacele de comunicaţi şi aparatura de la bordul navelor spaţiale americane, au distrus surse de energie (mici reactori atomici) din spaţiu, au topit anumite metale (mai puţin aluminiul), au distrus, pur şi simplu, staţii radar, staţii de transformatoare electrice, au pus în pană mari centrale electrice şi baterii electrice ale vehiculelor, au schimbat culoarea becurilor electrice şi chiar a flăcării de lumânare (în verde şi violet). Lista este mai lungă. În acelaşi timp, se pare că EI au de suferit din cauza luminii solare şi se tem de lumina farurilor electrice. Am descris deja cazul în care OZN-urile sau extratereştrii **au deschis focul** cu armele lor pe bază de radiaţii când le-au fost **aprinse farurile în faţă,** de către avioane în zbor, de către automobilişti pe şosele, sau de simpli pământeni care aveau câte o lanternă la ei şi au aprins-o de frică sau de curiozitate, ca să vadă cine sunt intruşii din curtea sau de pe proprietatea lor.

Cine sunt intruşii?

Intruşii sunt nişte **tipi** care vin de departe, de undeva unde lumina are alte calităţi.

După părerea mea lumina nu este un simplu fenomen, ea este **o dimensiune a cosmosului. Ca şi timpul! Fiind o dimensiune,** ea are caracteristicile specifice acestui Univers şi nu pe ale altora. Dacă se admite (şi o vom demonstra) că **majoritatea** universurilor ce pot avea planete locuibile (sisteme solare), adică 60% din totalul acestor sisteme, au ca punct central STELE DUBLE, atunci datele problemei încep să apară **într-o altă lumină** (şi la propriu şi la figurat).

Şi acum să fim sinceri şi să recunoaştem: dacă noi, pământenii, nu am putut până acum să definim exact **natura luminii,** cum am putea să ştim care sunt caracteristicile **luminii duble.** Eu pot greşi deoarece nu sunt om de ştiinţă, dar am curajul să pun deschis această problemă. Nu ştim nimic despre câmp, despre gravitaţie, despre masă, despre timp (iată patru dimensiuni), nu ştim de asemenea mare lucru despre lumină (a cincea dimensiune) şi atunci de unde să ştim ceva despre **lumina dublă** (a şasea dimensiune).

Văd zâmbete pe figurile savanţilor! Eu voi numi aşa, **provizoriu,** aceste necunoscute ca pe un instrument de lucru. Numai în sistemul nostru solar sunt două planete care **reflectă mai multă lumină** decât primesc de la soare! **Ce este** această lumină (radiaţie)? De unde

provine ea? Ce este **lumina neagră** pe care o emite orice laser la fiecare **a zecea** „repriză" funcţională?

Ce este acea lumină fără masă, care a străbătut ca un val planeta Terra **direct prin miezul ei,** dintr-o parte în cealaltă în anul 1975?

Ei vin dintr-o lume cu doi sori, cu două surse de lumină simultane, care au o mişcare în jurul unui centru comun (sistemul binar), ciclu de noapte - zi, poate o înclinare a axului de rotaţie faţă de planul de revoluţie. Haideţi să ne Imaginăm **doi sori în eclipsă!** Să ne imaginăm răsăritul a doi sori deodată! Apusul acestora să ni-l imaginăm! Umbrele duble să ni le imaginăm! Dacă distanţa între cei doi sori e ceva mai mare, **nu există niciodată** umbră! Vor exista în schimb câte două răsărituri şi două apusuri şi asta în fiecare zi.

Acolo nu există ecuator! Nu există maree **ci fierbere rece** a lichidelor, nu există un singur câmp gravitaţional, ci două câmpuri aleatoare iar mecanica cerească are alte legi. Dacă EI ar avea acolo un câmp gravitaţional omogen, n-ar mai „fâlfâi" aici cu navele lor ca nişte frunze! Şi-ar fi putut confecţiona „plutirea". E la mintea cocoşului!

Scriam la începutul cărţii (sau voiam să scriu) cum ne-ar fi nouă să trăim brusc în două dimensiuni? Foarte simplu! încercaţi să mergeţi pe sârmă! Vă veţi comporta **exact** ca o farfurie zburătoare.

Sau să jucaţi bowling în interiorul unei sfere! Nu-i aşa că puteţi aşeza popicele **exact în spatele dvs.** şi aruncând bila **înainte** veţi lovi popicele din spate?

Dar ideea că **lumina se propagă în linie dreaptă** este o poveste de adormit copiii! Poate un **fascicol selectat** de lumină! Lumina se propagă cu viteza cunoscută în cercuri concentrice. Şi **dacă este adevărat** că lumina poate fi **deviată** de un câmp destul de puternic, atunci să mi se explice cum este deviată circumferinţa unei sfere (lumina) de circumferinţa altei sfere (câmpul)?

Iată că într-un sistem binar (doi sori) problemele sunt infinit mai complicate. Şi sunt **altele!** LOR nu Ie-a fost şi nu le este prea uşor. Şi dacă ei îşi permit să aibă un psiholog în probleme pământene, de ce n-aş încerca şi eu să fac acelaşi lucru în problema extraterestră.

O funcţie importantă a gândirii este aceea de a găsi o concepţie despre lume şi viaţă, un „veltanschaunung". Ni se iveşte, iată, ocazia să o facem. Se pare că **lupta pentru existenţă,** care-i dezbină pe oameni, care-i face adversari şi creează conflicte care presupun un deznodământ tragic, în momentul în care devine luptă pentru supravieţuire, fiinţele gânditoare se unesc, fac front comun, au un ţel comun.

Lupta pentru existenţă şi supravieţuirea nu sunt unui şi acelaşi lucru. Noi, pământenii, n-am ajuns să ne punem problema supravieţuirii. EI da!

S-ar putea ca această aventură să includă şi semnele de întrebare în legătură cu natura luminii. Încet, dar sigur, ajungem să acumulăm o seamă de fapte şi fenomene, aparent fără legătură între ele, dar care puse în concordanţă sau aliniate în conjunctura de faţă îşi schimbă semnificaţia; aceste fapte şi fenomene pot explica acum de ce este posibil ca o tehnologie superavansată să dea greş, de ce este posibil un accident OZN şi prin aceasta să ne conducă mai aproape de adevăr. Mult mai aproape. Şi pentru aceasta trebuie să ţinem cont de absolut toate informaţiile pe care le avem şi care multă, foarte multă vreme, au fost ţinute TOP SECRET.

Capitolul 23 PE FAŢĂ

Să presupunem că am întâlni ceva foarte ciudat să zicem, o nouă formă de viaţă - am putea oare s-o percepem exact? Sistemul de percepţie este programat asemenea unui computer de experienţa evoluţiei noastre precum şi de propria noastră experienţă personală. Un obiect nou îi cere deci computerului să rezolve o problemă nouă cu un program vechi, ceea ce nu este nici potrivit şi nici suficient.

Prof. Richard Gregory

În acest moment al cercetării noastre ne aflăm însă în faţa unei situaţii bizare şi care are brusc o dublă semnificaţie.

Prima semnificaţie a primului accident cunoscut şi mediatizat fără nicio oprelişte este aceea că acest fapt nu a avut nicio semnificaţie!

17 aprilie 1897. În această zi cerul de deasupra Texasului a fost străbătut de nişte nave ciudate care abia mai târziu au căpătat numele de „dirijabil". La acea oră, „dirijabilul" nici nu exista. Totuşi acele nave, sau acea navă necunoscută a fost reperată în 14 locuri diferite. Peste tot unde a fost văzută ea avea un zbor majestos, liniştit, cu o viteză relativ mică.

Au fost consemnate şi două aterizări şi întâlniri cu ocupanţii, chiar şi conversaţii (foarte fireşti) care n-au intrigat pe nimeni. Este adevărat că ideea zborului „plutea în aer", dar la acea vreme nu exista niciun mijloc de comparaţie cu nimic, fie terestru, fie extraterestru.

Era însă epoca marilor invenţii şi descoperiri şi America trăia un fel de fior firesc şi binefăcător al progresului. Din cele 14 reperări ale acelei nave, una avea să aibă însă, o istorie aparte, legată de oraşul Aurora (Texas).

Spre seară, „nava" a apărut deasupra pieţei din centrul oraşului, unde părea că vrea să staţioneze o vreme. Era de o mărime considerabilă, părea făcută dintr-un metal lucitor şi avea felinare puternice şi viu colorate. Emitea un şuierat şi un zumzăit ca o locomotivă cu aburi oprită în staţie, dar deodată, ea a început să se îndepărteze ca glonţul din puşcă spre nord.

Nu trecuseră decât vreo câteva clipe când s-a auzit o mare explozie. O lumină a străfulgerat dinspre moara de vânt de la marginea oraşului şi o ploaie de schije şi fragmente de metal a căzut în toate părţile pe acoperişuri, spărgând geamuri şi rupând crengile şi florile. Pompierii voluntari au pornit sunând din clopot către moară, care părea să fi luat foc. Martorii spun că explozia a fost atât de

puternică. Încât a distrus şi rezervorul de apă suspendat, aflat la 60 de picioare distanţă. Fiind o zonă cu grădini, arbori şi garduri vii, se putea vedea bine ce dezastru făcuse explozia. Totul era răvăşit de un suflu puternic şi de resturile care împroşcaseră la mare distanţă. Printre dărâmăturile morii şi ale hambarului a fost descoperit un cadavru ce părea a fi al pilotului „care nu era un locuitor al acestei lumi".

Nava era complet distrusă, nu se puteau pune una lângă alta piese sau fragmente ca să-ţi dai seama cum a fost construită, sau ce fel de motor avea. Dar epava şi bucăţile nenumărate de sfărâmături pe care oamenii le adunau de peste tot, te ducea cu gândul că avusese mai mult de 10 tone în greutate, dacă nu chiar şi mai mult. Totul era distrus. Bucăţile păreau a fi dintr-un metal ce nu se cunoaşte, dar semăna cu aluminiul şi argintul. Acel pilot ce venea din altă lume a fost îngropat în cimitirul oraşului. Avea haine ciudate şi nişte aparate cu tuburi şi fire, dar ce este mai curios este faptul că s-au găsit nişte foi care erau scrise pe o singură faţă cu un fel de hieroglife. Pe acestea le-a luat judecătorul Proctor pentru a le descifra şi eventual ca să identifice persoana de la bord, ceea ce nu a fost posibil.

Nimeni nu a putut afla de unde venea acea navă şi încotro se îndrepta. În grădina unde s-a prăbuşit epava, multă vreme nu s-a putut cultiva nimic. Apoi, lumea s-a întors la treburile obişnuite şi accidentul a fost uitat. Accidentul nu a avut absolut nicio semnificaţie, nu a stârnit niciun semn de întrebare mai mult sau mai puţin decât o ciocnire a două trenuri, sau deraierea unei locomotive în care mecanicul şi-a pierdut viaţa! Cu toate că absolut toţi martorii au fost convinşi că nava este total necunoscută, că pilotul este din altă lume şi că foile lui erau scrise cu hieroglife, singura „deducţie" a fost că poate acele file erau „însemnările călătoriei"!

Al doilea aspect bizar al acestui prim accident OZN cu sute de martori şi larg comentat în presa vremii, constă în faptul că la numai 75 de ani de la întâmplare, toate urmele erau complet şterse. Absolut nimeni nu mai ştia nimic, în cimitir nu s-a găsit niciun mormânt „mai ciudat" al extraterestrului, iar fragmentele, nenumăratele fragmente din metalul navei erau de negăsit. Totuşi, prin anii 70, un cercetător a găsit în orăşelul din Texas o bucată de metal pe care a supus-o analizelor la o mare companie aviatică. Rezultatul analizei consemna un aliaj cu 82% aluminiu, 18% zinc, foarte puţin cupru şi mangan. Acest aliaj nu are nimic ieşit din comun pentru noi pământenii, numai că nimeni în Statele Unite nu fabrica un asemenea aliaj înainte de anul 1910.

Simptomatic pentru întreaga comunitate umană (inclusiv oamenii de ştiinţă) că o asemenea întâmplare în care există o navă prăbuşită (când nu existau asemenea nave pe pământ), o moară distrusă, un

rezervor de apă dărâmat, terenuri întregi cu vegetaţia răvăşită, un cadavru al unei fiinţe necunoscute pe planeta noastră, inclusiv foile cu hieroglife indescifrabile, ei bine - toate acestea luate la un loc, n-au zdruncinat conştiinţa **fiinţei cosmice** care este omul!

La 50 de ani de la acest accident OZN, are loc un accident dublu de data aceasta, cu morţi şi supravieţuitori extratereştri şi aceeaşi fiinţă cosmică, ascunde totul.

TOP SECRET! Ameninţări cu arma asupra martorilor, confiscări de aparate fotografice, îngroparea resturilor epavelor cu buldozerul, plus moartea misterioasă a unor executanţi.

Ce să mai cred? Ce să mai credem, stimaţi cititori, când iată, aproape un secol fenomenul a fost bagatelizat, discreditat, mascat, scenarizat, „explicat" prin tot felul de chestii reale sau posibile, de la fulgere globulare, până la halucinaţii colective.

Arătaţi-mi un fulger globular într-o poiană liniştită cu cer senin deasupra, şi-l mănânc! Halucinaţie colectivă în tot Madridul, pe toată valea Hudson, la Casa Albă? Halucinaţia colectivă este starea noastră firească? Atunci de ce nu vedem îngeri, zâne, spiriduşi, pe Moş Crăciun în sanie, de ce vedem pe cer „farfurii zburătoare"? Le vedem pentru că EXISTĂ!

În acelaşi timp, exact în acelaşi timp, pe planeta Terra există oameni, din toate părţile lumii şi din toate categoriile sociale care n-au văzut niciodată un TV color, un avion, un calculator, un robot de bucătărie, un Masseratti, un aparat laser, un urs alb, un deltaplan, un telescop, un marabu, un arbore de sticlă, un peşte spadă, un elicopter. Aceştia nu sunt neapărat nişte ignoranţi. Nici oamenii de ştiinţă, savanţii, cercetătorii, astronomii, fizicienii care n-au văzut un OZN sau un extraterestru nu pot fi consideraţi ignoranţi. Numai că aceştia se tem de ignoranţă, consideră **că n-au voie** să nu ştie ceva şi atunci pur şi simplu neagă ce ei n-au văzut.

Dacă ei n-au văzut - nu există! Iar cei care-au văzut dar n-au nivelul lor ştiinţific, precis că au făcut o confuzie sau au avut „halucinaţii". Foarte simplu, nu-i aşa?

Capitolul 24 NEVOIA DE EXTRATEREŞTRI

Ei mi-au cerut să nu spun că extratereştrii nu folosesc BANII pe planeta lor!

Sid Padrick - după interogatoriul agenţilor C.I.A.

Îmi puneam întrebarea, în timp ce mă documentam, de ce înainte de 1940 toate reperările de nave **necunoscute** sau întâlnirile cu **fiinţe bizare,** ce puteau fi din alte lumi, n-au făcut atâta vâlvă, n-au trezit atâta interes şi n-au creat curente de opinie atât de divergente şi înverşunate. Desigur, lista unor astfel de fenomene este mai restrânsă. Totuşi o explicaţie există, dincolo de numărul observaţiilor sau de o simplă statistică. Şi această explicaţie se sprijină în primul rând pe starea de spirit a umanităţii. După cum consemnam puţin mai înainte, cei 40-50 de ani dinaintea celui de-al doilea Război Mondial au fost dominaţi de progresul foarte rapid al tehnicii, al comunicaţiilor, transportului, armamentelor, arhitecturii, presei şi tipăriturilor în general. S-a schimbat, sau era în schimbare, modul de viaţă al unei mari părţi a lumii, schimbul de idei, de cultură şi civilizaţie între continente, epoca marilor descoperiri şi invenţii, convulsii sociale, revoluţii, ideologii noi, dezvoltarea ştiinţelor, au netezit drumul concepţiilor materialiste, darwiniste, universaliste etc.

A urmat al doilea Război Mondial, suferinţe inimaginabile, distrugeri incredibile, bombardamente dezastruoase (inclusiv atomice), boli şi foamete, schimbarea regimurilor politice pentru milioane de oameni decimaţi de război. Dumnezeu părăsise parcă lumea! Cine ne mai putea ajuta? Cine?

Şi chiar atunci, imediat, în 1947 au început să apară semne cereşti, lumini, fulgerări, apariţii. Ceva care venea, **sau cineva** care părea că se interesează din nou de soarta oamenilor, a omenirii. Aceste lumini, aceste apariţii erau misterioase, inexplicabile, dar veneau pe un fond psihic şi cultural populat cu îngeri şi demoni, cu zâne şi elfi, cu care de foc, vindecări sau pedepse, cu puteri miraculoase, oricum, aşa cum se păstrase în subconştientul colectiv sau individual, în religiile şi cultura fiecăruia. Nu cred că mai este nevoie de alte explicaţii. Ele există - desigur - şi au fost luate în consideraţie de autori competenţi. Dar lumea de după conflagraţia mondială trebuia guvernată, reconstruită, pusă pe picioare, făcută să funcţioneze, şi era această nouă lume pregătită să întâmpine atât de curând O ALTĂ REALITATE? Era, sau nu era? Cei desemnaţi să hotărască au decis că

lumea nu era pregătită pentru a primi şi a privi în faţă această nouă REALITATE!

Vom vedea puţin mai încolo şi care este părerea LOR în această privinţă. Desigur, chiar dumneavoastră în momentul în care citiţi aceste rânduri, vă gândiţi cu seriozitate şi cu un straniu fior la acest lucru. Eşti dumneata, cititorule gata să primeşti vizita unui extraterestru? Pentru că una e să vezi o farfurie zburătoare trecând pe cer şi sclipind cu lumini multicolore ca la un carnaval şi alta este **să-ţi asumi realitatea** că din acea farfurie va coborî o fiinţă inteligentă, supercivilizată, hipertehnologizată, cu un aspect total diferit de al tău şi care-ţi citeşte instantaneu gândurile, vorbeşte curgător limba ta, ştie tot ce ştii tu (şi mai mult decât atât), în timp ce tu nu ştii nimic despre EL! Şi chiar dacă el îţi spune, cu prietenie şi bunăvoinţă, tu nu poţi înţelege mare lucru!

După cum am promis mai sus, vom spicui din declaraţiile „emergenţilor" referitoare la pământeni, la organizarea noastră socială şi politică, la gradul nostru de cultură şi civilizaţie. Interesant este faptul că din aceste mărturisiri se desprinde cu **mare** evidenţă părerea lor sinceră despre NOI, dar şi un anume fel de a privi o civilizaţie. Din aceste „mărturisiri", eu am putut desprinde nu numai modul lor de a privi lumea noastră şi Cosmosul în general, ci şi un anume TIPAR ontogenetic şi filogenetic, o anumită matrice, specifică prin particularităţile şi ciudăţeniile ei, foarte grăitoare într-un plan secund de care EI nu-şi dădeau seama pe moment. Să vedem cum au luat primul contact cu fiinţele umane, la noi acasă.

„Când s-a făcut lumină, de la o distanţă variind între 1,3 şi 1,9 km tereştri, am reperat construcţiile artificiale structurate anarhic şi dominate de o construcţie mai înaltă (o catedrală), ce păreau a fi locuinţe amplasate la suprafaţă, ale fiinţelor de pe Terra. Mărind puterea de rezoluţie a aparatelor noastre optice, am putut observa şi **primele fiinţe terestre.** Faptul că eram **atât de aproape de ei,** nu le-a stârnit acelor fiinţe nicio **stare de nervozitate** şi nici nu Ie-a determinat să ia vreo măsură de apărare!"

Deci, ca să zic aşa, EI nici n-au fost băgaţi în seamă, nimeni dintre acei francezi nu s-a sinchisit de prezenţa unor extratereştri aflaţi la peste 1 km depărtare şi ascunşi la 7-8 m sub pământ. Aceasta este absolut normal din punctul nostru de vedere, dar nu şi dintr-al lor. EI, într-o situaţie similară deci, ar fi avut o stare de nervozitate şi ar fi luat măsuri de apărare! Asta înseamnă că senzorial, sau cu ajutorul tehnologiilor lor, ei ar fi **depistat imediat** o prezenţă străină pe o rază de cel puţin 2 km şi ar fi considerat-o ostilă din principiu, luând măsuri de apărare. Tot atât de sigur se desprinde şi concluzia că **altcineva** a fost ostil, sau a manifestat ostilitate în prezenţa LOR undeva prin Univers, sau chiar la ei acasă. Teama lor pare justificată

de alte întâmplări pe care ei le evocă fără să vrea.

„La scurt timp după această observaţie, şase membri ai expediţiei împreună cu douăzeci de membri ai echipajului au coborât pe sol pentru a demara urgent lucrările unei construcţii subterane în caz de pericol. După analizele solului am perforat la temperatură ridicată, transmutând materialele topite într-un izotop al azotului, evitând ca la suprafaţă să existe urme de pământ care să ne trădeze prezenţa faţă de observatorii tereştri.

Înaintea zorilor, am deplasat navele noastre lângă o mică pădure cu arbori ciudaţi din apropiere. A trebuit să colectăm gazele, vaporii şi fumul care rezultau din perforarea galeriei la 8 m adâncime în sol, pentru ca acestea să nu fie observate şi să nu ne trădeze prezenţa."

Pe scurt, EI făceau tot ce e posibil ca să se ascundă. Bănuiesc că doreau să procedeze aşa fie că se temeau cu adevărat de oameni, fie că aveau un plan de contact elaborat în mai multe etape (cum s-a văzut ulterior). Oricum, se desprinde de aici o concluzie clară: nu cunoşteau prea bine sau aproape deloc modul de comportament al oamenilor, forma noastră de organizare socială, militară, politică. Oricum, teama lor era justificată şi de alte contacte din cosmos, dar şi de propria lor fire, propriul lor mod de a concepe un contact cu o altă civilizaţie. EI aveau un „scenariu" pe care acum trebuia să-l adapteze la această scenă absolut nouă care era Terra şi la particularităţile actorilor care eram noi, pământenii. Dar pământenii dormeau la acea oră!

„Aveam la noi echipamente de protecţie şi dispozitive de apărare necesare, iar una dintre cele trei nave a rămas în aer, pentru a ne putea acoperi retragerea în caz de atac!" Partea aceasta a „scenariului" seamănă foarte mult cu tactica comună a USAF[3].

Şi mai la început: „Câtva timp, nimeni nu a ieşit din nave de frica unui atac neaşteptat!"

CHEIA TĂCERII

Era în ziua de 28 martie 1950. Ora 4:17 minute. În Franţa, lângă oraşul Digne, la 13 km distanţă şi la alţi 8 km de un sat. În Basses Alpes. Un lucru absolut curios, atunci când am cercetat locul aterizării, este acela că punctul se află exact la 44° latitudine nordică şi 6° longitudine estică, adică fix la intersecţia celor două coordonate.

Nu pot să-mi dau seama dacă EI cunoşteau acest lucru, în orice caz cunoşteau ora GMT şi deci şi, meridianul 0°. Dar să ne întoarcem la subiectul nostru: „Fiecare dintre NOI ştia care ar putea fi riscurile (e vorba de membrii grupului expediţionar) şi la ce se expune, pentru că mai înainte suferisem câteva dezastre în care membrii noştri din

grupul ştiinţific sau tehnic şi-au pierdut viaţa.

Noi purtăm un Mesaj al Consiliului General al Planetei adresat Consiliului sau Conducătorului locuitorilor de pe Terra! (?). Acest Mesaj este imprimat pe foiţe de aur (80) şi este destinat Guvernului General al Planetei! (?). Între specialiştii noştri au existat mari divergenţe în privinţa locului de pe Terra unde să aterizăm, existând riscul enorm de a coborî chiar în mijlocul unei construcţii aflate la nivele subterane, fiind imediat detectaţi şi distruşi (!)."

Din acest pasaj reiese foarte clar:

1. Că EI pot ateriza direct sub pământ, adică trecând prin scoarţa de la suprafaţă pe care o cred „fluidă", ca şi pe planeta lor sau pe altele cunoscute de ei;
2. Nu ştiau că pământenii locuiesc la suprafaţa planetei (în aer liber), crezând că locuim la fel ca EI (şi alţii), adică în habitaturi emergente sau subterane;
3. EI socoteau ca posibil şi probabil (99%) să fie imediat **detectaţi şi distruşi** dacă ar fi aterizat în centrul unei localităţi. Distruşi cu ce? şi cum? şi de ce? Vom vedea puţin mai departe că în oarecare măsură aveau dreptate. Din păcate, aveau dreptate!

28 martie 1950 - 10 iunie 1967 (data unei aterizări anunţate tot în Europa, la Santa Monica, lângă Madrid). 17 ani pământeni de cercetare, contacte, ciudăţenii, accidente. A fost CONTACTUL realizat, sau nu s-a realizat nimic? Numărul reperărilor de orice fel depăşeşte 20.000. După acel val extraordinar, între 1950-1954, aceste reperări au scăzut, s-au rărit. Planetele noastre se îndepărtau din nou. Cei 14,6 ani lumină care ne despart sunt ceva! Se poate că acele condiţii izodinamice ale spaţiului să nu mai fi fost atât de favorabile. Nici contactele se pare că nu au corespuns aşteptărilor LOR. Nu-i vorbă, că nici NOI nu ne putem declara prea fericiţi în urma acestor contacte.

Nici prea bine lămuriţi în ce priveşte raportul între civilizaţia noastră şi a lor, evoluţia acestui raport în viitor, ca şi avantajele reciproce care pot decurge din această epocală întâlnire. Noi nu ne-am propus să studiem în întregime această perioadă. Ne-ar fi fost şi foarte greu, ar fi fost şi destul de departe. Urmele se şterg singure sau sunt şterse cu grijă.

Vom rămâne însă în spaţiul european pentru a analiza câteva accidente mai recente, care justifică tonul destul de pesimist al documentelor analizate.

> „Voi pământenii alergaţi după fantasme, ca şi cum aţi încerca să prindeţi luminile colorate aruncate pe pereţi de un simplu cristal atins de lumina soarelui... Este curios să constatăm că există pământeni care, deşi dau dovadă de erudiţie şi posedă o anume formaţie ştiinţifică, nu sunt în măsură să sesizeze cauzele reale ce

ne obligă la reţinere... Raţionamentul vostru **embrionar şi primitiv** pare a fi următorul: dacă aceste fiinţe vin de pe o altă planetă, de ce nu se fac cunoscute şi de ce nu o demonstrează? Iată de ce: obiectivul nostru este de a lua contact numai cu un grup de locuitori tereştri, pentru a face un schimb de informaţii referitoare la civilizaţiile din care facem parte, evitând tulburarea societăţii terestre care se află în situaţia de a crede în mituri (vizavi de extratereştri - n.a), din necunoaştere... Saturaţi de idei preconcepute, închişi în strimte limite mentale şi foarte impresionaţi de riscurile pe care le-ar putea aduce dezvăluirile noastre...(?)." Asta despre NOI! Iar despre EI: „Şocul pe care l-a produs asupra societăţii noastre când am identificat în Cosmos civilizaţia planetei Terra, a fost realmente zguduitor!"

Aici se află - cred eu - **cheia tăcerii** care a urmat.

Atât oficialităţile din Europa, cât şi persoanele particulare de bună credinţă care au avut acces la aceste documente, au luat aceste sincere declaraţii ca pe un AVERTISMENT foarte serios, dacă pe planeta unei supercivilizaţii şocul a fost zguduitor când s-a aflat de existenţa noastră, a pământenilor, ce-ar fi putut să se întâmple pe Terra?

Nimeni nu poate da un răspuns exact. Dar dacă experienţa LOR i-a îndemnat la discreţie şi suspiciune în ce ne priveşte pe noi, trebuie să-i credem pe cuvânt! Nu numai că nu avem niciun fel de experienţă în contacte cu supercivilizaţii din cosmos, dar noi nu ştim încă să realizăm contacte între culturile şi gradele de civilizaţie de pe planeta noastră.

Gândiţi-vă numai la scurta perioadă de 2000 de ani în care s-au confruntat civilizaţiile romane, iudaice, celtice, getice - apoi cu hunii şi mongolii; civilizaţia creştină cu cea mahomedană; cultura hispanică cu cea maiaşă, incaşă, toltecă; cultura şi civilizaţia anglo-saxonă cu cea hindusă apoi confruntarea Est-Vest, Nord-Sud. Fundamentalismul Islamic contra civilizaţiei occidentale, etc. Gândiţi-vă la rasism şi xenofobie şi nu uitaţi că ne pot citi gândurile!

Se spune că suntem o civilizaţie agresivă, cu tendinţa de autodistrugere, cu tendinţa de a provoca o catastrofă ecologică deteriorând nu numai pământul, apele şi aerul, ci chiar spaţiul cosmic din jurul planetei noastre. Nici n-am pus piciorul pe altă planetă, dar am şi infestat spaţiul galactic până dincolo de Marte şi Saturn cu deşeuri radioactive. Nu voiam noi să împânzim spaţiul cosmic cu arme atomice de toate tipurile în cadrul Programului „Războiul Stelelor"?

Se pare că la ora aceasta încă mai constituim un pericol intergalactic. Chiar dacă nu ne putem deplasa prea departe în Cosmos.

Capitolul 25 UN ACCIDENT MORTAL

Eu l-am întrebat pe comandantul OZN-ului Xeno dacă el a fost angajat într-o luptă cu nave terestre.
- Da, dar n-au reuşit să ne distrugă!
Dialog între Sid Padrick şi Xeno,
UFO Commander

Undeva în Brazilia. La Ferma Santa Maria, lângă Crixas.

Inacio de Souza se întorcea acasă împreună cu soţia sa Maria. Fuseseră la oraş cu treburi. EI are 41 de ani şi e administratorul fermei. Un om cinstit şi muncitor, foarte apreciat de toţi. Maria se ocupă de gospodărie şi de cei cinci copii al lor. Ei locuiesc la fermă de mai bine de şase ani.

În faţa fermei este amenajat un teren de aterizare pentru avionul proprietarului. Totul e bine întreţinut şi de o mare curăţenie. Când s-au apropiat de casă, Inacio a observat că pe pistă, la vreo 100 m distanţă mai încolo, aterizase un avion ciudat, cum nu mai văzuseră niciodată.

- Ce-o fi drăcia aia! se adresă el Mariei. Văzu trei făpturi care ieşiseră din avion şi care se îndreptau spre casă.
- Or fi bandiţi, gândi Inacio şi îşi armă carabina pe care o purta la el. În locul acesta izolat se poate întâmpla **orice!**

Cei trei nu păreau a fi de prin partea locului, nici după înfăţişare, nici după îmbrăcăminte. Avionul lor avea vreo 40 de metri.

Lui Inacio i se făcu frică.

„Nu mai văzuse niciodată un asemenea „avion". Era aşa de mare, că depăşea pista în lăţime şi stătea de-a curmezişul. Cum îl vedeam noi, parcă era o chiuvetă de aluminiu cu gura în jos. Nu avea elice sau aripi, sau poate nu le-am văzut eu."

„Tipii" erau cu capetele chele, lucioase, se zbenguiau şi ţopăiau ca nişte apucaţi. Dar nu scoteau niciun sunet!"

Când Inacio şi Maria au ajuns în dreptul casei, unul dintre „vizitatori" a ridicat mâna către Inacio şi a început să fugă către acesta.

Inacio a strigat Mariei să intre în casă, apoi a tras, din instinct, în cel cu mâna ridicată către el. A tras direct în capul acela chel. A tras fără să se gândească la nimic, „ca-n filmele cu cowboy" - cine trage mai repede rămâne în viaţă!

Aşa e pe aici.

În acel moment, în acea sutime de secundă, dinspre „avion" a

ţâşnit o lumină verde! „În acel moment, plecând din avion, o lumină verde m-a lovit în faţă, în partea stângă, şi m-a trântit la pământ. Era ca lumina unui far verde; ea m-a doborât!”, spunea Inacio mai târziu.

„Maria s-a repezit la mine, cum eram eu căzut şi paralizat pe jos, a luat arma din mâna mea ca să-i alunge pe bandiţi; dar toţi trei fugiseră în „avion”, care se ridica cu viteză mare, bâzâind ca un roi de albine.”

După trei zile, când a venit proprietarul, Inacio zăcea în pat, se simţea rău şi avea mustrări de conştiinţă că a împuşcat un om. Crezuse că „cei trei” au venit din Sao-Paulo ca „să-i ridice familia”, el doar s-a apărat, şi-a apărat casa şi familia, dar oricum avea remuşcări că a împuşcat pe unul dintre ei drept în cap.

S-au dus să vadă dacă erau urme de sânge. Nu exista nicio pată de sânge. Şi doar Inacio era un trăgător excelent, el nu greşea ţinta de la 50 de metri. Inacio nu mai înţelegea nimic! El susţinea că „cei trei” erau în pielea goală, dar Maria spunea că aveau nişte maieuri mulate pe corp, de culoarea pielii.

La locul aterizării nu se vedea nicio urmă de sânge, nici altceva. Nimic! Chiar din acea seară şi a doua zi, lui Inacio i-a fost rău; îi era greaţă, avea furnicături în tot corpul şi un fel de amorţeală, de paralizie, care-i lua toată forţa, mâinile îi tremurau tot timpul. Nu se mai putea ţine pe picioare şi zăcea în pat îngrozit.

Hotărât să păstreze tăcerea asupra incidentului (care avea să se transforme într-o dramă), proprietarul l-a transportat pe Inacio, a treia zi, la un mare spital din capitala statului.

La primul control medical s-a constatat ceva, ca o arsură cu diametrul de 15 cm pe partea stângă a bustului lui Inacio, lângă umăr. Acela era locul unde-l lovise „raza verde”. Dar doctorul nu ştia nimic. Văzând că i se recomandă doar un unguent contra arsurilor şi regim alimentar, s-au hotărât să spună adevărul despre întâlnirea cu OZN-ul şi „raza verde”. Doctorul s-a speriat şi numai după ce s-a convins că despre acest accident nu aveau cunoştinţă decât trei persoane (Inacio, Maria şi proprietarul fermei), le-a cerut acestora, sub jurământ, să păstreze secretul. Părea „că ştie mai multe”, era evident speriat.

Apoi doctorul l-a internat pe Inacio în clinică, unde i s-au făcut radiografii şi toate analizele, inclusiv cea a urinei şi a sângelui.

După patru zile, fără nicio explicaţie, l-au externat pe Inacio, „fără să-i prescrie niciun tratament.”

În particular, sub jurământul tăcerii absolute, doctorul i-a comunicat fermierului, că starea lui Inacio e fatală, că examenele şi analizele au descoperit că e **atins de o leucemie** bruscă, de „cancerul sângelui” şi că nu-i dă mai mult de 60 de zile de viaţă.

După cum povesteşte Maria, starea lui Inacio era din ce în ce mai

rea: pielea de pe tot corpul s-a acoperit de pete galbene, avea dureri groaznice în tot corpul, orbea pe zi ce trecea, nu mai putea înghiţi nimic. Înainte de a muri nu mai era decât un schelet, numai piele pe oasele care-l dureau îngrozitor.

S-a stins după 59 de zile de suferinţe, la 11 octombrie 1967. Toate lucrurile lui au fost arse, inclusiv patul în care a zăcut.

Inacio a murit cu remuşcarea că „el a tras primul". Această remuşcare îl însoţeşte acum în mormântul modest de la ferma Santa-Maria, undeva în Brazilia.

Cauzele morţii: un comentariu „terestru"

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu extraterestrul lovit în cap de glontele carabinei Winchester 44. Poate a murit în drum spre planeta lui, poate s-a vindecat; n-o să ştim niciodată.

Ştim însă precis că Inacio de Souza a murit după 59 de zile, în urma unei leucemii „de origine radioactivă" cauzată de „raza verde". Simptomul se atribuie „expunerii la radiaţii ionizante mortale". Asta presupune o moarte lentă, dar sigură.

Radiaţiile ionizante mortale, indiferent dacă provin din surse de raze X, de la tuburi fluoroscopice, raze de cyclotron, izotopi radioactivi din orice sursă, radiaţii ionizante de tip raze Alpha, Betta, Gamma; fluxuri de neutroni sau Raze Cosmice, toate provoacă efecte identice asupra celulelor şi organismelor vii.

Nu există consecinţe care să particularizeze un tip sau altul de radiaţii: doar **doza şi tipul de expunere sunt** importante.

Se ştie că particulele grele (Raze Alpha) distrug mai puternic ţesuturile vii.

Ca să ne facem o idee despre dozele de radiaţii mortale sau suportabile de către fiinţa umană, trebuie să vă spun că **doza maximă** admisă de Comisia Internaţională de Protecţia Radiologică este de 0,3 **roentgeni pe săptămână!**

Această doză **infimă** distruge totuşi circa 300 molecule în fiecare celulă din organismul uman. Noroc că un **om** are în jur de 50.000 de miliarde de celule şi că acestea se şi refac destul de repede.

Depinde de doză ca un om să poată fi ucis pe loc, în câteva zile, sau în câteva săptămâni.

Mai depinde şi cât din suprafaţa corpului este atinsă de fascicolul radioactiv.

Din nefericire, nu există prea multe indicii clinice care să arate imediat boala de iradiere, în afara apariţiei pe piele a unor pete sau arsuri cu aspect comun. Dar atunci este prea târziu. Mai sunt greţurile care apar şi dispar în 2-3 zile, apoi băşicuţele dureroase, micile

hemoragii ale pielii, furnicăturile, amorţeala şi tremuratul mâinilor.

Apoi o pierdere a puterii musculare, a poftei de mâncare, însoţite de slăbirea vederii.

Toate acestea le-a resimţit Inacio din plin.

Se emite ipoteza că el a fost lovit de un fascicul de particule ionizante; acestea colorează vag mediul pe care-l străbat (aerul). Dar acesta a fost un fascicul **verde, foarte distinct,** clar, puternic colorat.

Al doilea efect straniu este acela că victima **a fost trântită la pământ,** ca şi cum ar fi primit un pumn, un brânci, o lovitură de **natură fizică,** foarte puternică.

Fasciculele de radiaţii, cunoscute în laboratoarele terestre **nu produc asemenea efect.**

Ca şi în alte cazuri, ne confruntăm **cu o altă tehnologie,** cu un alt fel de a fi combinate efectele: radioactiv, plus fizic.

Capitolul 26 ARMAMENTUL EXTRATERESTRU

Naţiunea voastră şi de fapt toate naţiunile de pe Terra, vor să doboare orice OZN sau alt obiect necunoscut, fără niciun motiv, să-l distrugă. Noi nu am venit niciodată cu arme de distrugere la bord şi nu există niciun motiv ca să fim doborâţi şi distruşi.

Xeno UFO Commander

Cum consemnam şi mai înainte, adesea au fost observate aparate sub formă de tuburi ca nişte lanterne, ca nişte faruri, ca nişte spoturi luminoase, fulgerări scurte de o secundă sau fracţiune de secundă.

Efectele lor, în majoritatea cazurilor nu au fost mortale (cu toate că au fost consemnate tot în N. Estul Braziliei câteva cazuri), ci au provocat imobilizări ale oamenilor după cum urmează:

- Orbire instantanee, dar de scurtă durată.
- Uşoară paralizie a membrelor şi a corpului.
- Înţepături şi senzaţie de cald, cu imobilizare,
- Şoc instantaneu cu efect fizic, lovire, trântire.
- Paralizie generală însoţită de trântire la pământ.
- Senzaţie de cald şi asfixiere cu paralizie.
- Asfixiere cu înţepături şi pierderea cunoştinţei.
- Victima nu mai poate mişca dar poate gândi.
- Arsuri puternice însoţite de spaimă şi groază.
- Pierderea instantanee a cunoştinţei, leşin prelungit.
- Efecte psihice negative, oroare, nelinişte, insomnie.
- Efecte psihice pozitive, încredere, liniştire.
- Efecte fizice pozitive, vindecări de răni, sechele, cancer, dispariţia durerilor, a rănilor.
- Apariţia ulterioară a unor pete şi semne pe piele.
- Vise ulterioare, coşmaruri, premoniţii, spaimă.
- INVIZIBILITATEA temporară a victimelor.
- Stări de imponderabilitate şi anularea sunetelor.

Toate aceste efecte apar separat sau combinate între ele sub diverse forme şi dozaje.

În ce priveşte forma şi culoarea acestor arme, ele sunt destul de variate:

- sclipiri simple de culoare argintie.
- raze tip lanternă - culoare albă.
- spoturi de culoare galbenă, albă, albăstruie.
- spoturi fulgerătoare invizibile (resimţite fizic).

- jeturi alb-albăstrui care **taie** cercuri mici.
- fascicule portocalii cu efect termic.
- fascicule roşii care provoacă arsuri şi incendii.
- fascicule violete, roşu închis, oranj, care topesc metalele (în afară de aluminiu).
- lumina orbitoare albă care produce efecte calorice şi electromagnetice.
- raza verde care loveşte şi iradiază.
- fascicule negre, întunecate, penetrante.

Toate aceste fascicule colorate pot fi arme mici, mânuite de extratereştri, dar sunt fixate şi la bordul OZN-urilor de unde acţionează cu mai mare putere şi precizie.

Toate acestea au fost folosite în următoarele împrejurări:

- Întâlniri cu oameni paşnici, izolaţi sau în grupuri mici şi neagresive.
- Întâlniri cu poliţişti, militari sau civili care i-au **ameninţat** pe extratereştri.
- Întâlniri soldate cu „încăierări" între extratereştri şi noi.
- Aterizări pe baze militare sau staţii radar în funcţiune.
- Întâlniri cu avioane, nave marine, vehicule, soldate cu atacuri **din partea lor.**
- Întâlniri cu avioane, nave, vehicule atacate de EI, ca răspuns la aprinderea de faruri, instalaţii radar de bord sau manevre de interceptare.
- Întâlniri cu nave aeriene, navale, terestre, care au deschis focul cu armament de bord.
- În câteva cazuri de atacuri cu rachete sol-aer, aer-aer, etc. din partea armatei.
- Arme extraterestre folosite „experimental", cu efecte nocive variate asupra oamenilor neînarmaţi, în N-E Braziliei, Italia, Franţa, USA, Rusia, Columbia etc.
- Atac asupra animalelor terestre, însoţite sau neînsoţite de oameni.
- Atacuri, sau folosirea de echipamente speciale de anihilare, asupra armelor nucleare terestre, aflate în spaţiul cosmic „la bordul sateliţilor, asupra bateriilor atomice pentru alimentarea navelor spaţiale pământene, distrugerea de sateliţi militari, corectarea de traiectorii ale echipamentelor cosmice de origine terestră.

Se cunosc cu precizie însă şi cazuri în care extratereştrii şi navele lor au ajutat la funcţionarea sau repunerea în funcţiune a echipamentelor sondelor spaţiale terestre, a capsulelor cu sau fără cosmonauţi la bord, a sateliţilor ştiinţifici sau de telecomunicaţii, precum şi la întoarcerea pe pământ a unor cosmonauţi aflaţi în dificultate.

ARME BIZARE - BIZARERII

Se cunoaşte o întâmplare descrisă în presă şi culeasă în cărţile de specialitate, petrecută în Statele Unite: un grup de localnici a urmărit „aterizarea" unei lumini ciudate, foarte puternice, pe dealul din imediata apropiere a localităţii. Alergând într-acolo, oamenii, care se cunoşteau între ei, au întâlnit un individ taciturn, care n-a răspuns la salut, în schimb a scos un tub din care a pulverizat asupra întregului grup de oameni, un gaz înţepător. Unii şi-au pierdut cunoştinţa, alţii au apucat să vadă cum „individul" se dematerializează şi dispare pur şi simplu.

Câţiva dintre cei prezenţi au fost spitalizaţi câteva săptămâni până s-au însănătoşit, alţii şi-au revenit după câteva ore.

Nici un OZN nu a fost văzut însă decolând.

Tot în acea perioadă, un grup de poliţişti, însoţit de şerif şi un brigadier, au urmărit cu 6 maşini de patrulare un OZN de dimensiuni considerabile, care a aterizat nu departe de şosea, într-o poiană pustie.

Şeriful şi poliţiştii au aşteptat o vreme, apoi s-au apropiat de „obiect", care îşi pierduse strălucirea. Din OZN nu mai cobora nimeni. În jur era o linişte înfiorătoare. În lumina lanternelor cei opt bărbaţi vedeau o farfurie zburătoare enormă (25-30 m).

Parcă erau părăsiţi de voinţă şi de gândire, nu erau paralizaţi, nu acuzau niciun rău, dar nu puteau să acţioneze. Nu le era nici frică! La un moment dat, unul dintre ei a întins mâna şi a atins acel obiect metalic, enorm, tăcut şi misterios. Exact din acel moment, OZN-ul a început să se resoarbă în sine, să se micşoreze rapid, iar după 30-40 secunde nu mai exista.

Pe mâna poliţistului rămăsese un fel de gelatină urât mirositoare.

Aproape la fel, dar în plină zi, trei martori demni de încredere au asistat pe peluza dintre locuinţe, la prăbuşirea unui OZN transparent total, cu doi extratereştri la bord, care a căzut vertical, pe muchie şi s-a înfipt cu o bufnitură în pământ. OZN-ul avea 3-4 metri în diametru şi sub ochii celor trei martori s-a scufundat, sau a dispărut în iarba peluzei.

La locul accidentului a rămas o brazdă de 4 m lungime şi 2 m lăţime, cu pământ răscolit ca şi cum ar fi fost săpat proaspăt. Nici urmă de OZN sau ocupanţi.

În schimb, cei trei martori au simţit înţepături în tot corpul, ameţeli, stări de paralizie şi insomnii sau coşmaruri câteva zile.

O altă bizarerie: martorul este un vânător, într-o pădure, cu un grup de prieteni, de asemenea veniţi la vânătoare. Fiecare caută vânatul în alte hăţişuri şi se pierd unii de alţii. Personajul nostru vede la un moment dat nişte lumini, apoi nişte humanoizi levitând (plutind

printre copaci) şi „aterizând” în apropiere. De frică, vânătorul se urcă într-un copac. Humanoizii zgâlţâie copacul (cum fac urşii din poveste) ca să-l dea jos pe vânător. Acesta, îngrozit, se leagă cu centura de o creangă şi aruncă în agresori cu ce poate. Humanoizii bat în retragere, dar apare un **robot** cu mişcări mecanice care-şi **deschide** falca de jos cu braţul drept (mecanic) şi din **gura** ca un sertar îl împroaşcă pe vânător cu un gaz asfixiant, care îl paralizează şi-l adoarme. Când omul nostru s-a trezit din leşin, era dimineaţă, nici urmă de agresori sau robot.

Cercetările la faţa locului au înregistrat însă urme multiple, crengi şi tufişuri arse şi smulse, urme de paşi, radioactivitate crescută, deviaţii ale acului magnetic al busolei şi, în plus, urmele clasice ale unei aterizări OZN în marginea unui luminiş din apropiere.

UN ACCIDENT EXPERIMENTAL?

Există nişte întâmplări care pot fi aşezate la extreme şi care, analizate, pot demonstra o anume ipoteză care susţine că EI îşi permit să experimenteze pe oameni. Ce să experimenteze? Vom vedea.

O moarte îngrozitoare

Victima: Joao Prestos, 40 de ani, robust, plesnind de sănătate, locuitor al statului Sao-Paulo, Brazilia.

În zilele Carnavalului din februarie 1946, Joao, împreună cu prietenul său Salvador, au plecat să facă o partidă de pescuit pe malul râului Toete, care curgea nu departe de sătucul lor. Când a plecat la pescuit şi-a rugat nevasta (care pleca la carnaval cu copiii) să-i lase o fereastră deschisă în spatele casei.

Pe la 7 seara s-a înapoiat de la pescuit, despărţindu-se de prietenul său care stătea în celălalt capăt al satului. A ajuns acasă, s-a îndreptat spre fereastra lăsată deschisă. El era îmbrăcat cu o cămaşă cu mâneci scurte, cu pantaloni subţiri şi tenişi, fără ciorapi. Când a vrut să deschidă fereastra, o lumină l-a orbit instantaneu, venind de undeva de sus, de deasupra acoperişului. Joao şi-a dus instinctiv mâinile la ochi, şi-a acoperit faţa şi capul înnebunit de spaimă. O lumină care l-a orbit, l-a paralizat şi l-a trântit la pământ - atât a văzut el şi nimic mai mult. Şi era în jur o linişte, de-i ţiuiau urechile. Apoi a leşinat, şi-a pierdut cunoştinţa.

Când şi-a revenit, a rupt-o la fugă (putea să meargă normal) strigând după ajutor, către casa surorii sale din centrul satului.

Aici a ajuns înnebunit de groază, gâfâind, cu ochii ieşiţi din orbite, spunându-i sorei sale şi unor vecini, ce i s-a întâmplat. Aceştia au văzut că avea arsuri pe pielea mâinilor, a capului, pe picioare, şi sub ochii lor, lui Joao a început să-i cadă carnea de pe oase ca într-un coşmar.

În câteva minute craniul şi dinţii i s-au dezgolit de piele, mâinile şi picioarele au devenit schelet. Nasul şi urechile s-au rostogolit pe jos, ochii se roteau în găurile fără carne ale unui craniu de coşmar. Joao se descompunea sub ochii sătenilor care l-au pus într-o şaretă şi l-au dus cât au putut de repede la cel mai apropiat spital, Santa Casa de Santana Parnaiba.

A murit în drum spre spital în chinuri groaznice. În noaptea aceea toţi locuitorii satului au asistat cum lumini ciudate şi necunoscute se zbenguiau cu mişcări capricioase, pe cerul satului Aracariguama.

Cercetătorii brazilieni susţin că acest orbil accident se datorează faptului că extratereştrii nu cunoşteau la acea vreme (1946) ce efect îngrozitor au fasciculele lor de lumină iradiantă asupra oamenilor.

A DOUA ŞI A TREIA MOARTE

„Am fost cobaiul extratereştrilor", se spune că a afirmat Claude Dubois, victima celui mai straniu accident petrecut vreodată.

11 august 1969, ora 5:25 minute dimineaţa.

Şoseaua Paris-Rouen, linie dreaptă, niciun vehicul, circulaţie zero, vizibilitate perfectă.

Claude Dubois, 29 de ani, instructor de judo şi karate, motociclist de curse, conducea pe şosea o **ambulanţă** DS Citroen, proprietatea lui. EI era însoţit de fratele lui şi transporta un muribund vegheat de soţie. La un moment dat, un **nor alb** ca mercurul (adică argintiu), le taie calea. Imediat ei zăresc venind din sens invers o maşină similară, adică tot un Citroen, care se îndreaptă cu mare viteză spre ei. Claude încearcă să evite stânga dreapta, apoi stânga - Citroenul celălalt **copiază** mişcările lui. **La volan nu se află nimeni!** Deasupra „DS-ului" însă vede un OZN de 10-12 m diametru, argintiu, care vine şi el cu aceeaşi viteză drept spre maşina lui Claude. Se ciocnesc în plin. Şocul e groaznic. Fratele lui e ejectat prin parbriz la 20 m în dreapta drumului, soţia în vârstă a muribundului din ambulanţă are un braţ rupt şi suferă un şoc teribil, care-i grăbeşte sfârşitul un an mai târziu.

Claude este făcut zob. Picioarele zdrobite, femurul în patru bucăţi, fracturi deschise, bazinul rupt în două, cubitusul stâng sfărâmat, dublă fractură la faţă (nasul), coastele rupte şi fisurate, pleura desprinsă de pe plămâni.

Claude nu şi-a pierdut cunoştinţa trei ore şi ceva după accident. El

povesteşte:

„Imediat după impact, când mi-am dat seama că sunt prins în carcasa maşinii şi-mi pipăiam cu mâna dreaptă oasele frânte ale piciorului ajuns pe banchetă, de **nicăieri** a apărut „un om" care mi-a vorbit de undeva din spate: „Nu există niciun risc, nu te teme de nimic! Vor sosi ajutoare, vei fi ajutat!"

Claude spune în continuare:

„Am avut sentimentul că mi se va întâmpla ceva extraordinar, am resimţit un confort moral, m-a cuprins un mare calm, eram sigur că nimic grav nu mi se va întâmpla! Pe cel ce mi-a vorbit nu-l puteam vedea, nu puteam întoarce capul, dar l-am auzit foarte clar."

Când a apărut Salvarea, şoseaua era la fel de pustie, nici ţipenie de om nicăieri, cât vedeai cu ochii.

Claude a fost transportat, după ce a fost scos din sfărâmăturile maşinii, împreună cu ceilalţi, la Clinica din Louviers, la ora 9:15, la aproape 4 ore de la accident. Îşi pierduse cunoştinţa.

La primul consult a fost declarată moartea clinică. Dar la ora 12:30 mortul mai trăia încă. Chirurgii s-au apucat să-l opereze. A durat până noaptea târziu ca să-i pună toate fragmentele de oase, bucată cu bucată, la locul lor. A doua zi de dimineaţă, mortul a deschis ochii. Trăia. Nu simţea nicio durere. Nu avea nicio spaimă.

După 9 zile de stat în clinică, splina şi ficatul s-au inflamat: hemoragie internă, dureri abdominale. A fost „deschis" imediat, extirpată splina, ficatul pansat şi colmatat. După 6 ore de luptă cu moartea, a doua hemoragie internă, „tensiune 0".

Moarte clinică pentru a doua oară. Toţi credeau că acesta este sfârşitul.

Numai Claude, **perfect** lucid, vorbea liniştit cu soţia care-i şedea la căpătâi.

S-au folosit 37 butelii cu sânge pentru transfuzii, ştiut fiind că întreaga capacitate a corpului uman e de numai **14 butelii!?** Este un caz unic în istoria medicinei.

Chirurgul refuza să mai **opereze un mort.** La insistenţele soţiei şi ale anestezistului (pe răspunderea acestuia), până la urmă a început a doua operaţie în aceeaşi zi. După două zile, Claude şi-a revenit, dar acuza dureri groaznice. Era a treia hemoragie internă..

„Mortul" era tot timpul lucid; a zis că vrea să moară acasă, la Perpignan. Medicii au spus că nu e transportabil. El a insistat. Apoi profitând de un moment când a rămas singur, a cerut prin telefon un avion sanitar de la Orly care să-l transporte acasă. A trebuit să dea declaraţii că o face pe propria răspundere. A ajuns la Perpignan întâmpinat de Crucea Roşie, Garda civilă, Jandarmii, Pompierii şi Ambulanţele de la aeroport. Mai lipsea Fanfara Militară!

La spital, un mare specialist şi încă zece medici s-au perindat la

patul lui Claude. Acum el era galben ca ceara, iar vezica biliară îi „explodase”! Medicii i-au dat o şansă la o mie! Acesta era SFÂRŞITUL!

Au decis să-l transporte cu elicopterul la spitalul din Montpellier. Aici s-a constatat că bila era distrusă, amestecată în sânge şi avea ocluzie intestinală. I s-au mai dat 2 ore de trăit!

A fost operat imediat, i s-a extirpat tot ce era de extirpat, a fost împănat cu tuburi şi sonde şi a fost ţinut 26 de zile în stare de moarte clinică. Era însă tot timpul lucid.

Profesorii Facultăţii de Medicină din Montpellier se aflau în faţa unui miracol! După doi ani de stat în scaun cu rotile, timp în care a şi condus o maşină Honda şi după nenumărate grefe osoase, a revenit brusc la mersul normal, fără exerciţii şi acomodările obişnuite. Aceasta, după ce într-o zi, când Claude era singur acasă, cu uşa închisă, în cameră a apărut o bilă argintie, cât o minge de ping-pong, care emitea o strălucire „alb de mercur”.

Mai întâi aceasta s-a balansat ca un pendul, apoi a început să se învârtă în cercuri foarte precise. Lui Claude i s-a făcut frică. El nu era la curent, de mai bine de 3 ani cu „fenomenul OZN”, nici cu „valul de apariţii şi întâlniri cu extraterestra din Franţa. A vrut să-şi strige soţia, copiii, dar n-a putut deschide gura. A vrut să întindă mâna spre bilă, dar n-a reuşit. Apoi l-a cuprins din nou „acea stare de calm”. Şi-a mişcat automat mâna către un caiet de pe masă, a luat pixul şi a început să scrie ca într-un dicteu, automat. Discul acela continua să se învârtă, căci era un mic disc. Claude simţea că telepatic i se transmite „ceva”: un **număr de cod** pentru a putea pleca la EI, **dacă va dori** într-o zi. Apoi i „s-a spus” că accidentul a fost provocat cu bună ştiinţă, că maşina adversă era „controlată” (condusă) şi că aceasta a fost „o experienţă asupra metabolismului uman cu protecţia LOR (în grija lor) şi nu a altora.”

Apoi discul a dispărut. „S-a stins ca un bec!”

Povestea lui Claude nu se termină aici.

PROPULSIA. CHEMAREA. STAŢIA „KRISTA”

Într-o zi soţia lui Claude îi aduse o carte despre fenomenele OZN. Acesta începu s-o lectureze şi căzu pe gânduri. Printre altele, îşi aminti că în timpul „dicteului” notase şi formule şi scheme legate de sistemul de propulsie al OZN-ului. Cum în perioada respectivă vorbea prin somn şi avea migrene puternice, a făcut mai multe examene medicale psihiatrice. Era perfect sănătos, dar „visele” cu OZN-uri nu-i dădeau pace.

Luă legătura cu autorul cărţii despre OZN (ziariştii francezi nu dau

nume) când se mută în oraşul acestuia, unde Claude merse cu familia, ca să-şi amelioreze sănătatea.

Şi cum lumea e mică, noii săi prietenii îl puseră în contact cu un savant care lucra de 50 de ani, cu mijloace ştiinţifice, ia elucidarea sistemelor de propulsie posibile zborului intergalactic al OZN-urilor.

Stupoarea savantului a fost totală! Schiţele şi formulele lui Claude (care nu pricepea nimic din ele!) erau similare, dar superioare, ca rezolvare tehnică şi a detaliilor, celor pe care savantul specialist le perfecţionase mai bine de 50 de ani.

Apoi i se propuse să folosească telepatic numărul de cod pentru chemarea LOR. Se stabili o zi şi o oră anume.

Cu toate că mulţi dintre cei „iniţiaţi" n-au crezut şi chiar „autorul UFOLOG" avea îndoieli, în ziua şi la ora respectivă, deasupra oraşului apăru din senin o sferă enormă de culoare alb-mercur, care survolă maiestuos localitatea.

S-au făcut fotografii, filme, s-a comentat în presă. Au apărut oameni interesaţi în „a exploata" financiar fenomenul.

Dar Claude (cu toate că avea nevoie de bani pentru familia lui) refuză cu demnitate. Singurul lucru pe care-l mai făcu public fu acela că el, Claude Dubois, forma o entitate spirituală cu şeful staţiei cosmice Krista, ce orbitează în jurul planetei Venus!

Mai ştim de asemenea, după ce l-am întâlnit pe Claude Dubois, că acesta se bucură în prezent de o sănătate fizică excelentă, precum şi de o vitalitate psihică excepţională, cu mult superioară celei dinaintea accidentului. Refuză însă să fie „folosit" ca intermediar între EI şi cercurile prea interesate din jurul acestei întâmplări bizare şi miraculoase.

COMENTARII ŞI O MICĂ CONCLUZIE

Am consemnat cele trei accidente anterioare, dintre care două mortale, iar al treilea cu un final oarecum bizar, pentru a putea analiza situaţia acestui gen de impact între civilizaţii atât de diferite, aparţinând unor lumi pe care nu le cunoaștem, dar le bănuim existând UNDEVA în marele COSMOS.

Într-o zi, VIITORUL o să se întâmple! (spun eu, forţând puţin limbajul). Noi ne imaginăm astăzi, în cele mai diverse moduri, contactul pe care-l vom realiza NOI, pământenii, când vom pune piciorul pe planetele LOR.

Deocamdată ne mulţumim cu strania LOR prezenţă AICI, negată, mascată, controversată, dar în cele din urmă acceptată.

Avem dovezile, chiar dacă ele nu sunt convenabile, inteligibile sau satisfăcătoare, din punctul nostru de vedere. Cum am mai spus-o, EI

au ajuns primii aici, chiar dacă ne convine sau nu ne convine! Şi poate că ne tot vizitează, aşteptând ca **evoluţia speciei inteligente** de pe această planetă să decurgă normal şi firesc, într-o direcţie **specifică nouă.** Probabil că nimeni nu are nevoie în Cosmos de altceva decât de „ceea ce suntem"! Există astăzi o istorie a „farfuriilor zburătoare", înscrisă în memoria colectivă, pe pereţii peşterilor, în cărţile de lut, în iconografia diverselor religii, în legende şi mituri, în Vechiul Testament, în Piramidele egiptene, maiaşe, aztece, mexicane, în calendare şi astronomii oculte, în istoriile secrete, în Documentele TOP SECRET! Şi asta chiar în zilele noastre.

DE CE?

Accidentele OZN au fost de-a lungul istoriei însoţite de catastrofe considerate **pedepse** aplicate oamenilor, şi de foarte multe ori poate chiar aşa a şi fost. Omul era (şi mai este) un păcătos, care aşteaptă **cu spaimă pedeapsa Divină.** Şi ea venea „de sus" (la propriu şi la figurat) şi pe atunci nu avea rost să studiezi fenomenul; era ca şi cum **ai îndrăzni** să-l studiezi pe Dumnezeu!

S-a creat un fel de tabu, o taină şi un mister în jurul a tot ce era inexplicabil!

„Crede şi nu cerceta" acţiona şi asupra acestui aspect miraculos al existentei.

Cercetători din zilele noastre au întors problema pe toate feţele; de la **halucinaţie colectivă** la naşterea **unei noi mitologii.**

Nici unul însă nu a sesizat legătura care există între **accidentele OZN** şi temerile, spaima şi în cele din urmă **motivele reale** care-i determină pe extratereştri **să se ferească** (pe cât posibil) de contactele cu specia noastră!

Să le dăm din nou cuvântul:

„Fiecare dintre noi **ştia care ar putea fi riscurile şi la ce se expune,** pentru că **mai înainte suferisem câteva dezastre** în care membrii noştri din grupul ştiinţific şi tehnic **şi-au pierdut viaţa."** (Declaraţia extratereştrilor în 1967).

„Câtva timp, nimeni nu a ieşit din nave de **frica unui atac neaşteptat...**"

„Aveam la noi echipamente de protecţie şi **dispozitive de apărare necesare,** iar una dintre cele trei nave a rămas în aer pentru a ne putea **acoperi retragerea în caz de atac...**"

„Douăzeci şi şase (!) de membri ai expediţiei au coborât pe sol pentru a **demara urgent** lucrările unei Construcţii subterane, în **caz de pericol!**"

„Între specialiştii noştri au existat mari divergenţe în privinţa

locului de pe Terra unde urma să aterizăm. existând **riscul enorm de a fi imediat detectaţi şi distruşi!**"

Într-o convorbire anterioară „datei de mai sus (1967), adică prin 1952, extraterestrul care a intrat în contact cu un specialist în construcţia şi testarea rachetelor (White-Sand) declara că „mulţi oameni vor căuta imediat **mijloacele şi armele să ne distrugă**" (citat din memorie).

AU GĂSIT OAMENII, MIJLOACELE Şl ARMELE CU CARE SĂ-I DISTRUGĂ PE EXTRATEREŞTRI?

RĂSPUNSUL ESTE: DA!

Vă mai amintiţi declaraţia Preşedintelui Gorbaciov prin care făcea cunoscut lumii întregi, că în caz de nevoie, Statele Unite şi Rusia **vor lupta împreună** împotriva extratereştrilor?

Din câte ştiu eu, până acum nu a fost nevoie de aşa ceva, dar ştim cu toţii că o astfel de declaraţie denotă că armele şi mijloacele de distrugere există, că ele sunt eficace, că **au fost folosite** (altfel de unde ştim că sunt eficiente?).

Declaraţiile extratereştrilor şi declaraţia preşedintelui Gorbaciov se completează, se referă la aceleaşi subiecte, semnalează o REALITATE!

Şi dintr-o dată descoperim că ACCIDENTELE OZN pot fi privite şi din alt unghi!

SCURTĂ CRONOLOGIE BIZARĂ

1. 1897 - 17 aprilie - Aurora (Texas). O navă necunoscută care zbura pe deasupra localităţii se ciocneşte de turnul morii de vânt şi explodează în mii de bucăţi. Un cadavru este descoperit printre sfărâmături; nu este de pe această planetă, are nişte „hârtii" scrise cu un fel de hieroglife de neînţeles. Este îngropat în cimitirul oraşului. (Din presa vremii).

2. 1947 - 5 iulie - Magdalena şi Corona (New Mexico).

O navă extraterestră sfărâmată în bucăţi, prăbuşită sau „doborâtă" lângă Corona. Bucăţi din navă au înscrise în interior diverse texte sub forma unor hieroglife de neînţeles. După câteva zile, armata descoperă la mare distanţă de sfărâmăturile navei **patru cadavre** de extratereştri. Unii le descriu cu lux de amănunte, alţii susţin că erau într-o stare avansată de descompunere. Aceste cadavre au fost „ambalate" în maşini frigorifice şi apoi păstrate mult timp, văzute de diverşi martori de încredere, la mult timp după accident, la diverse Baze secrete ale U. S. Army.

3. 1947 - 5 iulie - La Magdalena se descoperă o navă **prăbuşită** sau **„doborâtă",** înfiptă în pământ la 45°, întreagă, cu doar **o spărtură într-un bord.** Era locul ciocnirii cu o altă navă sau locul în

care **a fost lovită de o rachetă** sau alt obiect terestru? Lângă nava extraterestră se află 2 supravieţuitori şi două cadavre intacte. Acestea sunt victimele accidentului. Cei vii sunt speriaţi şi „înnebunesc" când apar militarii înarmaţi. Unul dintre supravieţuitori moare în scurt timp şi e „depozitat" împreună cu cadavrele; extraterestrul rămas în viaţă este **ţinut în secret** mai mulţi ani, la Los Alamos.

4. 1948 - Navă extraterestră doborâtă în apropiere de Rosswell. Este o navă mică, de recunoaştere, cu doi ocupanţi la bord, amândoi morţi în accident. Mărturia aparţine generalului George Marshall, care declară că în apropiere de Roswell (Corona şi Magdalena) „au fost 3 accidente OZN, dezastruoase pentru extratereştri". Îl credem pe general!

5. 1949 - Laredo (Texas). Navă extraterestră doborâtă, un mort carbonizat (prezentat de oficialităţi drept maimuţă) şi un supravieţuitor extraterestru văzut în compania unui ofiţer Air Force, martor Bob Colleman.

6 1949 - Kecksburg (Pensylvania). Este „recuperată" o navă extraterestră, doborâtă cu rachete şi RADAR. Zona este încercuită de U.S. Army şi scotocită îndelung, până se descoperă discul metalic înfipt pe jumătate în pământ, având hieroglife bine cunoscute atât la exterior cât şi pe partea inferioară.

Nu sunt descoperite cadavre, nici supravieţuitori.

7. 1952 - aprilie, CORONA (New Mexico). Un nou accident OZN; navă extraterestră doborâtă, sfărâmăturile sunt adunate şi transportate la o Bază Secretă a lui Air Force. La 2 mile VEST sunt descoperite după o săptămână alte patru cadavre de extratereştri, descompuse, desfigurate de factorii climatici şi animalele sălbatice din zonă. Cadavrele sunt transportate de asemenea la Alamogordo.

Vom enumera în continuare „accidentele" despre care nu avem amănunte şi care nu s-au soldat cu victime.

8. 1947 - Paradise Valley (Arizona). Navă extraterestră prăbuşită şi „recuperată" în totalitate.

9. 1948 - Aztec (New Mexico). OZN recuperat intact cu sistemul de propulsie distrus.

10. 1949 - Mexico (Mexic). OZN recuperat şi transportat la Baza secretă „Area 51" într-un hangar.

11. 1953 - Kingman (Arizona). OZN doborât şi recuperat, transportat la Air Force Base Wright - Patterson.

12-15. Accidente OZN cu prăbuşiri sau doborâri, cu morţi şi supravieţuitori despre care nu avem amănunte, petrecute pe teritoriile Franţei, Germaniei, Africii de Sud.

16. 1954 - Spitsbergen (Arhipelag, Oceanul Arctic). OZN intact, prăbuşit pe o insulă şi descoperit de Forţele Armate ale Norvegiei şi Suediei. Fără extratereştri la bord, a fost transportată de U.S. Navy şi

se află în hangarul subteran din „Area 51” (Bază secretă).

17-20. Accidentele OZN cu extratereştri la bord petrecute în Puerto-Rico, România, Ucraina şi Kazahstan vor fi cercetate în paginile care urmează.

Nu vom putea studia şi cerceta alte accidente OZN pentru simplul fapt că nu le cunoaştem, sau în alte cazuri, nu am putut avea acces la niciun fel de informaţii.

De altfel, după 1964, când se pare că a avut loc o „întâlnire oficială” între un grup de extratereştri şi reprezentanţi ai U.S. Air Force şi când s-au stabilit nişte „înţelegeri” între cele două părţi, într-o mare parte a planetei noastre nu au mai fost „doborâte” sau „recuperate” OZN-uri. Aceasta vorbeşte de la sine în ceea ce priveşte **cauza accidentelor OZN.**

Scriam mai sus că „în 1964” **se pare** că a avut loc prima „întâlnire oficială” şi asta numai din amabilitate faţă de dezinformatori, sau de dezinformaţii „martori serioşi”.

Capitolul 27 PRIMA ÎNTÂLNIRE OFICIALĂ

Trebuie, deci, să avem o toleranţă faţă de ambiguitate, faţă de mistere şi să recunoaştem că există lucruri despre care nu ştim nimic.

Dr. Stanton Friedman

De fapt prima întâlnire „oficială” a avut loc la data de 20 februarie 1954.

18-19 februarie 1954 - Air Force Base Edwards (California), cunoscută sub numele de Edwards AFB, a fost timp de două luni şi jumătate teatrul unor evenimente extraordinare. Conform unor discuţii secrete, care au avut loc în Arizona, între un colonel din Air Force şi ocupanţii unui OZN, care-şi spuneau „Eterieni”, în 1952 sau 1953, (întâlnire care a avut loc în deşert şi a fost ţinută în cel mai mare secret, numele colonelului nefiind divulgat niciodată), în scurt timp urma să aibă loc o întâlnire „oficială”.

„Eterienii” au cerut ca la acest „summit” să fie prezenţi savanţi specializaţi în astrofizică, cosmogonie, fizică cuantică, exobiologie, o echipă de piloţi de încercare, un înalt prelat reprezentând religia terestră şi, bineînţeles, Conducătorul Consiliului Unic al Planetei Pământ!

Cum noi nu avem aşa ceva, s-a convenit să fie invitat şi să participe personal Preşedintele Statelor Unite ale Americii, ceea ce i-a mulţumit pe „Eterieni”, titulatura pretându-se la imaginea lor despre o planetă civilizată. A trebuit deci să fie prezent însuşi preşedintele Eisenhower care era „întâmplător” într-o vizită în Palm Springs.

Cum din cele 38 de grade de SECURITATE în Statele Unite, preşedintele nu îndeplineşte decât nivelul 18-20 (maximum) a fost nevoie ca participarea „oficială” a lui D. Eisenhower să fie totalmente „mascată”, dat fiind că despre omul de la Casa Albă trebuie să se ştie în orice moment „unde este şi ce face”!

Din fericire, unul din cei 6 piloţi de încercare participanţi la întâlnirea cu Eterienii a fost colonelul Paul William Sanders - tatăl meu.

La 18 februarie, RADARELE Bazei Air Force Edwards au depistat cinci ţinte. Era ora 4:09 A.M. şi ţintele nu răspundeau la avertismentele de identificare. La un moment dat au rămas doar trei ţinte, apoi numai două, apoi au dispărut de pe ecrane. La ora 4:23 A.M., deasupra bazei au apărut două formaţiuni noroase verticale care s-au imobilizat deasupra pistei principale.

S-a dat alarma! În vacarmul care a urmat, puţini sunt cei ce au văzut cum din cei doi „nori verticali” au coborât cu o plutire balansată, ca frunzele în vânt, trei discuri argintii-albăstrui (unul era mai întunecat, spre culoarea nisipului). Angajaţi şi militari de toate gradele, îmbrăcându-se în fugă şi alergând către posturile de luptă şi aparatele de zbor, erau „luminaţi” de sus de trei proiectoare care-ţi „luau ochii” şi care măturau pista de la un cap la altul.

„Am avut sentimentul clar că lumea ajunsese în sfârşit la un realism fantastic. N-am văzut niciodată atât de multe fiinţe omeneşti aflate într-o stare de colaps total şi confuzie!” (Gerald Light, martor)

Pe acest fond de confuzie generală (normală în asemenea situaţii) s-a mai adăugat şi faptul că „cei doi nori verticali” au început să etaleze între ei un joc de lumini colorate, oranj şi verde, apoi roşii şi albastre până la alb, un fel de spirale luminoase care urcau şi coborau până la 3000 de picioare (1.000 m).

Cele trei discuri metalice cu diametre în jur de 30 m (comparabil cu lăţimea pistei), s-au oprit la aproximativ 1,5 m înălţime deasupra betonului. O mulţime se adunase în faţa turnului şi a hangarului 27, unde avea loc „aterizarea”.

Discul mai întunecat şi care era mai în faţă semăna cu o chiflă imensă, având la mijloc grosimea de cel puţin 5m. Avea nişte lumini rotunde pe bordul „farfuriei” dispuse câte trei de aceeaşi culoare. Dedesubt avea un fel de suport sau şort metalic de aproximativ lm lăţime şi vreo 20 m în diametru, iar în interiorul lui se afla o lumină care se reflecta puternic pe pista de beton şi care pălea încetişor. În lumina aceasta s-au zărit trei suporţi foarte subţiri care s-au telescopat spre pământ.

După ce au atins betonul, lumina a mai scăzut în intensitate si s-a putut vedea că deasupra „navei” se afla o cupolă mică de vreo 5 m în diametru, care a devenit transparentă şi de o claritate de cristal.

Era ceva atât de nemaipomenit, încât ofiţerii, piloţii, sergenţii, militarii din corpul de pază, amuţiseră şi stăteau încremeniţi de uimire.

Celelalte două OZN-uri erau încă „în aer”, puternic luminate în partea do jos, la bază, de o lumină ca un cuptor cu metal verde, topit. Sus, la vreo 1.000 de metri, unde cerul devenea albastru închis cu stele clare, uşor verzui-aurii, cei „doi nori verticali” luminau bolta ca nişte uriaşe tuburi de neon întunecate. În acelaşi timp, au început să coboare încet, „semnalizând” între ele cu benzi sau fascicule de lumină ce traversau aerul ca nişte raze într-un spectacol de circ.

Avioanele noastre care se ridicaseră la aceeaşi înălţime păreau nişte bondari învârtindu-se în jurul acelor „lampioane” sclipitoare.

Norii continuau să se „deşire” în spirale şi să coboare lent, când la

sol a avut loc un miracol:

„În faţa persoanelor adunate de-a lungul clădirii şi la ferestre, la numai 20 de metri, au „apărut din nimic”, adică dintr-un fel de ceaţă aproape invizibilă, alburie, doi bărbaţi asemănători oamenilor, cu părul lung dat pe spate, de culoare aurie pala, cu frunţi bombate şi ochii în nişte orbite foarte mari, de culoare verde.

Aveau nasuri drepte, gura bine desenată şi pomeţii lor păreau dubli, bărbiile mici ca şi urechile, iar în jurul capului aveau o aură transparentă-aurie.

Câteva femei de la popotă au căzut în genunchi şi au început să plângă, câţiva bărbaţi îngenuncheară şi ei. Multora le tremurau mâinile şi picioarele şi simţeau înţepături în tot corpul. Sirena de alarmă îşi încetă brusc sunetul.

Unul din cei doi bărbaţi avea în mâna dreaptă ceva ce semăna cu un sul de foiţe de staniol, avea mănuşi mari de culoare închisă, costum de pilot cu benzi transversale la genunchi, pe abdomen şi pe antebraţ, până mai sus de coate. Avea în picioare un fel de sandale, sau nişte curele late care acopereau un ciorap gros. Costumele erau de culori diferite: primul avea un costum gri-verzui metalizat, iar cel de al doilea un costum cărămiziu strălucitor, cu cizme de zbor de culoare închisă (maron-închis) şi mănuşi până aproape de coate.

Cei doi aveau peste 1,70 m dar păreau mai înalţi din cauza aurelor ce le înconjurau capetele ca la sfinţi. Aveau frunţile foarte înalte şi gâturi puternice, păreau foarte robuşti şi siguri pe ei. Nu aveau aparate de respirat sau arme.

Atunci cel cu sulul de foiţe în mână a spus cu o voce **foarte** clară, într-o engleză perfectă:

„Suntem Eterienii, am venit ca prieteni, vrem să ne întâlnim cu Conducătorul, până atunci vom aştepta în navele noastre”.

Apoi au dispărut brusc, aşa cum apăruseră! Martorii au văzut apoi cele trei OZN-uri începând să lumineze puternic în jur; un roi de scântei albăstrui învălui totul. Se auzi un fel de zumzet iar cele trei discuri dispărură în norii verticali care se aflau acum la vreo 300 m altitudine.

Operatorii RADAR spun că din acel moment au apărut din nou pe ecrane două ţinte care s-au ridicat până au dispărut undeva în înălţimi, deasupra Deşertului Mojave.

Digresiune necesară

Nu ştia nimic preşedintele Eisenhower?

Dezvăluiri de ultima oră ne pun în faţă un document foarte serios, bine gândit, care declanşează acţiunea de cercetare a OZN-urilor,

inclusiv a Eterienilor. CU UN AN ÎNAINTE!

TOP SECRET - PROJECT (TS-ORCON PROWORD)

Conţine un număr de 15 secţiuni de informaţii de la declanşarea operaţiunii (1947) United States Investigations of Unidentified Flying Objects (UFOS) and Identified Alien Craft (IAC), adică o întreagă operaţiune de cercetare asupra investigaţiilor din Statele Unite privind OZN-urile şi identificarea ARMELOR extratereştrilor.

> „Proiectul a fost declanşat în 1953 printr-un **ordin al preşedintelui Eisenhower,** sub controlul MJ 12". Clar ca buna ziua!
>
> „Scopul Proiectului este de a strânge **toate** informaţiile ştiinţifice, tehnice, medicale şi de **inteligenţă** din apariţiile OZN/ IAC şi din **contactele cu formele de viaţă extraterestre.**" Aceasta permite „United States Space Program", adică programul american de apărare spaţială (STAR WARS).

Ce poate spune despre toate acestea cititorul de astăzi parcurgând rândurile de faţă?

Ne vom gândi la OZN-urile doborâte, sfărâmate, prăbuşite, „recuperate", la cadavrele carbonizate ale extratereştrilor, la cei rămaşi în viaţă şi ţinuţi **prizonieri** la bazele Air Force, departe de Planetele lor, într-o lume pe care ei o socotesc agresivă, războinică, distrugătoare, barbară?

Sau ne vom gândi la victimele umane, paralizate, iradiate, răpite, agresate, la cei morţi în chinuri groaznice, cu carnea căzându-le de pe oase, la avioanele lovite frontal cu raze şi fascicule necunoscute, nave de pasageri doborâte în India (127 morţi), în Italia (64 morţi), nave maritime dispărute cu tot cu echipaje, aeronave terestre, „înghiţite" de „OZN-uri," automobile incendiate, vite mutilate, recolte răvăşite, oraşe mari (New York) rămase fără energie electrică ore sau zile întregi?

La ce ne putem gândi mai întâi?

Am hotărât să numim toate acestea ACCIDENTE OZN! Convingerea mea fermă este că au fost ACCIDENTE. Când două, sau mai multe tipuri de civilizaţii şi tehnologii se întâlnesc, **aceste accidente sunt inevitabile.**

CUM ŞI DE CE?

Am scris ceva mai sus că accidentele sunt inevitabile: am făcut greşeala de a judeca din nou conform conceptelor noastre DE ACUM!

Să ne permitem luxul de a privi în viitor, când conceptele noastre vor reflecta altfel realitatea. Extratereştrii trăiesc ACUM aceste concepte (ale lor) şi totuşi eu am îndoieli că le-au putut **aplica** la lumea noastră, la civilizaţia de pe Terra.

Cu această ocazie descopăr că şi EI fac greşeli. Cercetătorii brazilieni, care au fost cel mai des confruntaţi cu accidente mortale de

felul celor descrise mai sus, au ajuns la concluzia că extratereştrii **nu preconizau efecte mortale** asupra oamenilor, cauzate de fascicule verzi:

Nici noi, pământenii, nu putem crede că razele farurilor, undele radar sau aerul ionizat, pot provoca vătămări grave sau chiar moartea fiinţelor din alte lumi. DAR ESTE POSIBIL ca o simplă lanternă să omoare un extraterestru?

Ştiinţa noastră, a pământenilor, a ajuns la concluzia că „orice fel de radiaţii ionizate" provoacă efecte identice asupra celulelor vii. Depinde de DOZĂ, timp de expunere şi zona de pe corp care e atinsă.

Dacă admitem că **extratereştrii sunt fiinţe vii** este normal ca EI să se teamă de **orice fel** de fascicul, de raze, de unde electromagnetice, radiaţii, etc.

Dar asta înseamnă că ei cunosc EFECTUL! Se poate să nu cunoască doza **mortală** pentru oameni, dar efectul îl cunosc cu siguranţă. Mai mult decât atât, EI au putut observa efectul FIZIC pe care-l au fasciculele lor, adică trântirea la pământ, paralizarea victimelor. S-ar putea ca EI să fi mizat numai pe acest tip de efect, adică acel fizic, care să constituie un fel de intimidare, un fel de avertisment, pentru presupuşii agresori umani.

Cazuistica arată că în foarte puţine cazuri DOZA a fost mortală. Există însă multe cazuri în care efectul FIZIC a fost foarte puternic, iar doza de iradiaţii aproape inexistentă. Vom include aici cazurile de „trântire" a martorilor de la mare distanţă, câteva cazuri de „smulgere" sau ridicare în aer, incendierea de la distanţă a vehiculelor, avarierea sistemelor electrice, mergând până la distrugerea de către extratereştri a surselor de radiaţii atomice, armament atomic, pe pământ şi în spaţiu.

Acestea sunt ARMELE pe care le-au folosit! Dar EI declară, sau lasă să se înţeleagă că au şi arme de apărare şi atac pe care NU LE-AU FOLOSIT!

Să admitem că este posibil ca **natura celulelor vii** care constituie organismul extratereştrilor să fie atât de diferită, încât o simplă lanternă sau un far să le facă rău? Sau că undele RADAR, care pentru fiinţele de pe Terra sunt **inofensive,** să fie fatidice pentru EI? Extratereştrii au declarat în mai multe împrejurări (există mărturii în acest sens) că **sunt doborâţi** de RADAR, că pentru ei este un pericol **orice sursă de ionizare!** Se poate ca pentru EI **lumina** să facă parte din aceeaşi categorie de pericole. Şi pe drept cuvânt, nu este acesta **cel mai frecvent fenomen** care a fost reclamat şi „anihilat" de EI, adică lumina farurilor de automobil, de avion, sau a unor simple lanterne? O să vă miraţi de ce am atras de atâtea ori atenţia asupra incidentelor de acest fel; simplu de tot!

Noi înşine **nu ştim** mare lucru despre LUMINĂ. Despre **lumina**

noastră! E la fel de adevărat că nu ştim nimic nici despre LUMINA LOR, dar i-am putut constata efectele.

Este clar că aici ceva nu este în regulă! Cu toate că OZN-urile au fost observate şi studiate în primul rând prin lumina lor, toată lumea este de acord că acele lumini par nefireşti, nu seamănă cu niciun fel de radiaţii luminoase ale vreunei surse terestre. Extratereştrii spun că:

„Lumina care se observă (oranj sau portocaliu) la exteriorul navelor noastre este o stare de incandescenţă (?)" menită să îndepărteze viruşii şi microbii care s-ar ataşa de suprafaţa navei şi ar putea pune în pericol „lumea LOR" la întoarcere. Ei specifică: o incandescenţă artificială sau cam aşa ceva! Celelalte tipuri de „lumini" colorate pe care le posedă navele lor, s-ar putea să fie efecte ale **sistemelor de propulsie** şi ghidare, adică pot fi radiaţii pe care „noi le vedem", dar pe care ei s-ar putea să nu le vadă.

Dacă fac atâtea eforturi ca să-şi ascundă prezenţa, atunci cum se explică faptul că apar în plină noapte terestră ca nişte brazi de Crăciun cu zeci de beculeţe colorate sau ca nişte „sorcove"? Spun asta pentru că atunci când vor **să lumineze** ceva, EI folosesc nişte fascicule de „lumină albă" care se curbează, se lungesc, se retrag. Acest gen de radiaţii luminoase sunt imposibil de GÂNDIT pentru noi, pământenii. Pentru noi „aşa ceva este imposibil".

Celebra aserţiune, că lumina „se propagă în linie dreaptă" s-a spulberat! Chiar eu, un simplu muritor, vă spun că lumina se propagă (mai degrabă) în cercuri concentrice, pornind de la sursă, asemenea sunetului. Numai dacă selecţionăm şi dirijăm un fascicul îngust de lumină îl putem vedea ca pe o linie dreaptă. Cât de dreaptă şi până unde? La întrebarea aceasta să-mi răspundă specialiştii.

Am făcut câteva experienţe („cosa mentale") şi nişte reprezentări grafice, matematice, din care am dedus că dacă depăşim viteza luminii „în timp continuu", vom depăşi „limita", iar dincolo de ea vom descoperi doar „imagini elaborate mental" ale timpului, nicidecum „trecutul". Nu se poate călători în timp continuu, ci doar în „timpi analogi". Timpul continuu este un fenomen dat unui anume proces entropie, într-un anumit sistem, cu legi specifice acelui sistem (univers) şi nu este similar în altul.

Spuneam undeva, mai înainte, că sistemul solar se află într-o ZONĂ de frontieră, la extremitatea Căii Lactee şi dacă e să privim chiar numai în patru dimensiuni (3 + 1) acest „privilegiu", ne vom da seama că **există cel puţin** încă o galaxie cu care ne interferăm. Această interferenţă ne poate pune, pe negândite, în faţa unei **realităţi** cosmice, adică să ne trezim într-o dimineaţă într-un „univers bizar" (pentru noi), cu 8 dimensiuni!

Dacă până acum (în istoria cunoscută şi atestată ştiinţific), această parte a Galaxiei s-a bucurat de stabilitate şi „calm cosmic", asta nu

poate dura la infinit, cum nimic nu durează la infinit în... INFINIT!

Contradicţia în termeni din fraza anterioară ne demonstrează limpede că trebuie să operăm, în primul rând, în modul nostru de-a GÂNDI. Multe concepte nu mai corespund realităţii, nici măcar celei terestre!

Dacă vrem să-i acuzăm pe extratereştri, o vom face numai în numele a ceea ce ei numesc la noi „gândire embrionară".

Dacă EI ştiu acest lucru despre noi (şi îl ştiu cu siguranţă), atunci lor le revine responsabilitatea unui contact fără ACCIDENTE!

Şi acum, după ce am aruncat toate responsabilităţile în capul extratereştrilor, să ne întoarcem la subiectul nostru.

ÎNTÂLNIRE DE GRADUL V

18 februarie 1954, ora 7:39, Baza Air Force Edwards.

Toată lumea aflată afară şi la ferestre începea să simtă că înţepăturile din corp au dispărut, pe cer nu se mai vedea nimic, soarele se chinuia de undeva din dreapta să răsară, când Ofiţerul de Serviciu, care asistase la „aterizare" printre primii, duse mâna la buzunarul vestonului şi îşi aprinse cu gesturi automate o ţigară.

În acel moment avu o tresărire: acele de pe cadranul fosforescent al ceasului său de mână parcă luaseră foc; aveau o culoare violet deschis, spre purpuriu şi arătau ORA 7:39 A.M.

Locotenentul îşi scoase ceasul de la mână şi se năpusti către centrul de zbor.

Ulterior s-a aflat că nici înregistrările radar (automate) nu confirmau decalarea de timp de aproximativ 2 ORE care se produsese „în realitate". Aterizarea, debarcarea şi dispariţia Eterienilor nu păruse să dureze mai mult de 10-15 minute. În vacarmul şi stupefacţia care au urmat nimeni nu a putut da vreo explicaţie. Multora li s-a părut „că aşa era normal" să se întâmple, că acest miracol nici nu trebuia explicat; aveau o stare de satisfacţie aproape de beatitudine, erau surescitaţi, dar fericiţi în acelaşi timp. Însă Comandanţii şi Oficialităţile (n-are rost să mai înşir acum câte „Servicii" de tot felul) care deţineau plicurile cu indicaţii secrete, referitoare la evenimentul în cauză, au pus mâna pe telefoane şi au demarat întreg scenariul. Întâlnirea avea loc peste 2 zile! Din păcate, această întâlnire nu va putea intra în istorie decât „pe uşa din dos".

Întreaga bază Edwards a fost declarată sub „stare de urgenţă". Permisiile au fost suspendate. Cei aflaţi în permisie şi care s-au întors la unitate „nu au fost primiţi în interiorul Bazei".

S-au luat cele mai drastice măsuri de securitate. Patrule şi posturi fixe controlau orice persoană pe o rază de 20 mile în jur.

Preşedintele Eisenhower, care se afla întâmplător la odihnă (?) la Palm Springs a dispărut fără urmă în după-amiaza de 20 februarie. Ulterior s-a spus că a fost la dentistul din localitate, deoarece şi-ar fi rupt un dinte într-un os de pui, la cină.

Pe un traseu sortit să inducă în eroare şi un „căutător de urme" indian, au fost aduşi 6 piloţi cu mare experienţă în încercarea aparatelor de zbor cele mai moderne (printre ei se afla şi tatăl meu).

Pe un alt traseu au fost aduşi şi cazaţi în corpul „S 2" savanţi, cercetători, fizicieni, de la Los Alamos, Alamogordo, Kingman, White Sands (Poligonul de încercare a rachetelor). Au mai fost invitaţi ziarişti, oameni politici, prelaţi.

Printre aceştia se aflau Franklin Allen, Edwin Nourse, Gerald Light, Paul Roy Helms, Brinsley Trench şi mulţi alţii. Echipe de filmare rapidă, specializate în filmări de teste, experţi fotografi ai Aviaţiei, sisteme mascate de captare a sunetului, amplasate unde nu-ţi venea să crezi, trăgători de elită postaţi în poziţii cheie, un arsenal întreg de „măsuri de război" care s-au dovedit inutile!

MIRACOLUL!

După masa de prânz, pe 20 februarie, la ora 16:06, toată lumea din incinta Bazei Edwards „a constatat" că 5 nave extraterestre aterizaseră deja şi se aflau staţionate pe pista principală, la 80 de metri sub nasul lor. Două „nave" enorme în formă de ţigară de foi, cam de 90-100 metri lungime şi 19-20 metri în diametru, cu hublouri pătrate şi rotunde (cel puţin aşa păreau) şi care erau dispuse în grupuri de câte trei, dublate dedesubt, şi aşezate în faţă, la mijloc şi spre spatele mai alungit al navei, unde mai era un hublou cu o lumină albă. Celelalte „ferestre" erau roşii şi verzi. Aceste două „trabuce" aveau chiar culoarea tutunului galben închis, nu reflectau lumina. În jurul lor era o uşoară ceaţă albăstruie care le învăluia şi din când în când puteai vedea peisajul „dincolo de ele" ca şi cum ar fi devenit transparente.

Celelalte trei OZN-uri (le-am descris mai înainte), care păreau acum minuscule pe lângă giganticele „ţigări de foi", stăteau suspendate cam la 3 metri de betonul pistei şi emiteau din când în când câte un fascicul lăptos către „navele-mamă" sau între ele. Erau aşezate în triunghi. Pista era pustie.

La un moment dat, nu se ştia cum şi în ce fel, comandantul Bazei i-a chemat de urgenţă pe toţi cei invitaţi prin interfoanele şi difuzoarele Bazei, să se prezinte în „sala de Consilii" aflată la etajul I, corpul „C".

MESAJUL GRUPULUI INTERGALACTIC

„Eterienii” erau deja acolo!

EI, în număr de 23, erau toţi îmbrăcaţi în costume de zbor, de culori diferite, dar toate de nuanţă deschisă, foarte plăcute, aveau părul lung şi de un blond decolorat, înfăţişări distinse, pline de noblețe. Unul singur purta în mâna stângă acel sul de folii metalice.

Când toată lumea s-a strâns în sală, EI s-au adresat pe rând, telepatic, celor de faţă. Aveau un umor subtil, cei adunaţi râdeau din când în când, mai ales când EI făceau referiri la intervenţiile de „înnobilare genetică”, făcute în ultimii 250.000 de ani pe diverse Planete din Univers.

Au mai spus că nu veneau „din motive filantropice”. Unul dintre Eterieni a declarat că lucrează de trei ani pe Terra, ca „dactilografă”. Sala a izbucnit în hohote de râs şi aplauze.

Asta a coincis cu sosirea Preşedintelui Eisenhower. Conducătorul LOR, cel cu sulurile de foite metalice, i s-a adresat atunci în cea mai curată engleză, urându-i „Eternitate”!

Eterienii respirau normal în aerul sălii şi nu vorbeau între ei, nici în acelaşi timp cu vreun interlocutor pământean.

I-au spus Preşedintelui că voiau să iniţieze pe Terra un vast program de studiu cosmogonic şi ştiinţific pentru întreaga populaţie.

Preşedintele a replicat că în condiţiile date, aşa ceva e greu, dacă nu chiar imposibil de realizat şi că, oricum, asta nu depinde numai de el.

Conducătorul LOR i-a înmânat Preşedintelui Eisenhower MESAJUL GRUPULUI INTERGALACTIC, compus din câteva folii de platinum. N-au spus precis de unde vin EI, dar au informat întreaga adunare că şi alte fiinţe inteligente, dar mai puţin evoluate, vizitează planeta Pământ, de foarte mult timp.

Apoi unul dintre EI a început să explice care sunt sursele de energie care trebuie utilizate, conceptele care stau la baza cunoaşterii, a înţelegerii Universului, a vehiculelor şi călătoriilor intergalactice. Atât Preşedintele cât şi savanţii prezenţi erau totalmente copleşiţi de eveniment şi extraordinara ştiinţă a Eterienilor. Apoi au făcut câteva scurte demonstraţii, care în limbajul nostru pot fi catalogate din domeniul paranormalului: levitaţie, trecerea prin pereţi, au iluminat întreaga sală în toate culorile, fără a fi vizibilă vreo sursă de energie sau vreun aparat.

Cel mai emoţionant moment a fost când s-au făcut, pe rând sau în grupuri, invizibili, apoi au repetat experienţa cu Comandantul Bazei.

Au convenit cu Preşedintele să rămână timp de trei ani tereştri pentru a-şi oferi ştiinţa şi serviciile oamenilor, pentru a-i iniţia în zborul intergalactic. Au mai spus că ei au o Bază secretă pe Terra,

într-un loc inaccesibil şi necunoscut.

Au mai spus că vor reveni exact peste o lună, timp necesar Preşedintelui şi Oficialităţilor să ia hotărârile necesare. După ce au urat asistenţei „Eternitate" au dispărut subit, creând o stare de confuzie şi uimire chiar şi pentru Preşedintele Eisenhower, care se simţea în dificultate faţă de persoanele oficiale invitate.

„Am avut sentimentul că lumea noastră s-a sfârşit într-un bluf fantastic. Nu mai văzusem niciodată atâţia oameni adunaţi la un loc, care să fie într-o stare de colaps total şi de confuzie generală. Oamenii realizau că lumea lor se sfârşise în acel moment, că nimic nu mai e adevărat, important sau valabil din ce ştiau ei; un destin care se încheie într-o jalnică stare de precaritate.

Realitatea OZN-urilor şi a Eterienilor din altă lume devenea o parte dureroasă a conştiinţei oricărui grup cu responsabilităţi politice şi ştiinţifice din Statele Unite, părăsind domeniul speculaţiei, unde ne simţisem atât de bine. „Eterienii" ne-au oferit uluitoare demonstraţii cu cele cinci aparate de zbor. I-au invitat pe piloţii de încercare să studieze şi să manevreze ei înşişi aceste aparate, în prezenţa savanţilor noştri.

Nu am cuvinte să-mi exprim tulburarea; în sfârşit, s-a întâmplat!

Este un eveniment istoric!"

Aşa credea Gerald Light şi o declara înfiorat. El văzuse cu ochii lui toate acestea (confirmate şi de tatăl meu, exact când s-au împlinit 40 de ani de la jurământul de a păstra secretul de stat). Gerald Light spune mai departe: „Convingerea mea este că dacă acest impas mai durează mult, Preşedintele nu va mai ţine cont de disensiunile existente între diferitele „autorităţi" (politice, ştiinţifice, de securitate naţională - n.a.) şi se va adresa direct populaţiei la radio şi televiziune. Am aflat că se pregăteşte o „Declaraţie Oficială", care va fi dată publicităţii pe la mijlocul lunii mai." (1954 - n.a.)

Declaraţia aceasta nu a fost „niciodată" dată publicităţii Peste „evenimentul istoric" s-a aşternut o adâncă tăcere timp de 40 de ani.

Tot Gerald Light spune că atunci când a asistat la demonstraţii de dematerializare şi materializare a OZN-urilor în întregime, a observat reacţiile oamenilor de ştiinţă prezenţi, precum şi ale celorlalte persoane oficiale care erau de faţă.

„Vedeam emoţionanta **consternare** a acestor minţi strălucite care făceau eforturi vizibile de a construi o explicaţie **raţională,** care le-ar fi permis **să-şi păstreze vechile lor concepte!"**

Aceste „minţi strălucite" s-au hotărât până la urmă **să-şi păstreze acele concepte vechi** care le confereau prestigiu academic şi venituri bune. Au făcut tot posibilul să „înmormânteze" cât mai adânc orice informaţie sau aluzie la „evenimentul istoric".

Au ales **calea negării totale** a existenţei OZN-urilor şi a

extratereştrilor. Era prea mult pentru ei. Nici unul dintre ei nu se mai află acum în viaţă. Şi-au purtat umilirea până în ultimele clipe. Au luat-o cu ei „dincolo”.

Din fericire, cei câţiva martori participanţi la eveniment au făcut declaraţii, după exact 40 de ani. Între timp lumea a fost zguduită de războaie, revoluţii, contrarevoluţii, mişcări religioase, resuscitate, amplificate şi de **starea de confuzie** în care se zbate civilizaţia terestră.

O parte din vină o poartă „acele minţi strălucite”! Politicienii. Serviciile Secrete. Pentru că fenomenul OZN a continuat să uimească lumea care nu avea răspunsuri la această întrebare. Răspunsurile erau „arestate”, păstrate în secret, negate!

Ce „interese” existau în 1954 şi după aceea, de a păstra secretul asupra unor contacte atât de importante pentru întreaga omenire?

Am încercat să creionez în capitolele anterioare câteva din aceste „interese”. «

Dar înaintea intereselor stau cauzele şi de multe ori interesele devin cauze, iar cauzele determină interesele.

În cazul nostru, cauza principală o constituia „Războiul Rece”, acea stare politică bizară prin care unii dintre foştii Aliaţi au devenit inamici în plan politic.

Ei au început o înarmare temeinică pentru a-şi păstra sferele de influenţă (problemă militară, politică şi economică, în acelaşi timp) care constituiau şi cauză şi interes în acelaşi timp.

Mai era în joc „prestigiul” unor „mari puteri”; unele trebuiau să şi-l păstreze, altele să şi-l consolideze.

Au mai fost apoi războaiele din Coreea, Vietnam, Indochina, Ţările Arabe, Angola etc, etc.

Şi toate acestea pentru a se consolida pacea mondială!!!

S-au mai derulat în secret şi „subteran” nişte adevărate lupte numite „Complexul atomic”, „Petrodolarul”, „Preţul aurului”, „Războiul automobilelor”, „Informatizarea”, pericolele „Est-Vest”, „Nord-Sud” (decalaje economice), „Lumea a treia”, „Drogurile”.

Ce loc ar fi putut ocupa, între aceste fenomene de destabilizare Planetară, un fenomen ca OZN-urile?

Inoportun! Destabilizator! Anarhic! Periculos!

Când filozofia existenţialistă (contemporană cu aceste evenimente) anunţa „Moartea lui Dumnezeu”, fenomenul OZN, contactele declarate, „ar fi umplut paharul” de amărăciune al unei civilizaţii tinere, slab tehnologizate, care-şi „lingea rănile” ultimei conflagraţii mondiale. Vrem, nu vrem, ăsta-i adevărul!

Dacă tot bănuim şi avem dovezi în acest sens, să ne imaginăm care ar fi fost (şi care ar fi) atitudinea oricărei civilizaţii extraterestre care ne poate citi gândurile!

Dezastru! Da, dragii mei cititori: dezastru! Asta a şi fost.

Şi veţi vedea în capitolele următoare că nu greşesc deloc. Nici unul din accidentele pe care le vom consemna şi analiza ulterior nu mai poartă „pecetea hazardului”.

Nimic nu va mai fi întâmplător! Din păcate! Pentru că în scurt timp, EI îşi vor fi dat seama cine suntem, ce vrem şi încotro ne îndreptăm.

Aproape aş zice că urmează „MAREA RĂFUIALĂ”.

W.P. Sanders

Bibliografie selectivă

l. Groupement d'Etude de Phenomenes aeriens (Franţa) „Phenomenes Spatiaux" - Paris - nr. 1966-1968; 1970-1972; 1972-1974.
2. Ouranos - Bohain 02110 - P. Delval (Franţa)
3. Lumieres dans la nuit - Revue (Franţa)
4. Flying Saucer Review - (Anglia) 1962-1974
5. Mysterieux objets celestes - Aime Michel
6. Le Livre noir des Soucoupes volantes - Henry Durrant
7. Les Extra-Terrestres - Paul Thomas
8. Soucoupes volantes et Civilisation d'outre-espace - G. Tarade
9. Le Mystere des O.V.N.I. - R. Jack Perrin
10. Disparitions mysterieuses - Patrice Gaston
11. Le College Invisible - Jacques Valee
12. Le Dossiers de l'Etrange - Guy Tarade
13. Chronique des Apparitions extra-terrestres - J. Vallee
14. Le Livre du Mystere - J. Bergier, Georges Gallet
15. The Flying Saucer Story - Brinsley Trench
16. Uninvited Visitors - Ivan T. Sanderson
17. U.F.O. and the Bible - M.K. Jessup
18. Inside the Space Ships - George Adamski
19. News for U.F.O. - Franck Edwards
20. The A.P.R.O. Bulletin - Tucson, Arizona
21. International U.F.O. Reporter - J. Allen Hynek Center for U.F.O. Studies - Chicago
22. Ioost Meerloo - „Comuniunea Secretă" - New York
23. Whitley Strieber - „Communion" -1978 New York
24. Robert Pratt - Jurnal MUFON - 1987 - (Scrisori din Brazilia
25. „Enciclopedia O.Z.N. - Ronald Story - 1980 - New York

Mic Dicţionar O.Z.N.

Abduction: Răpire a persoanelor în OZN-uri.

APRO: „Aerial Phenomena Research Organization” condusă şi creată de soţii Lorenzen în 1952 - USA.

Black-out. Întreruperea curentului electric la apariţia OZN-urilor.

Condon Edward: Autorul „Raportului Condon” care neagă în anii '60 existenţa OZN-urilor.

EBE: Entităţi Biologice Extraterestre.

Emergenţi: Denumire dată de autor extratereştrilor care afirmă că locuiesc pe planete cu înveliş fluidic sau în habitaturi emergente.

Eterieni: Extratereştrii care au luat contact cu oficialităţile americane; EI îşi spun Eterieni.

Exobiologie: Bioastronomie - ştiinţa vieţii în Cosmos.

FOIA: Freedom of Information Act - Legea Libertăţii asupra informaţiei în USA.

FSR: „Flying Saucer Review” revistă britanică de prestigiu.

GEPAN: SEPRA - „Grupul de Studii asupra fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate” - Organizaţia guvernamentală franceză pentru studierea OZN.

Missing time: „lipsa de timp” din memoria celor răpiţi de OZN-uri, dar şi lipsă de timp fizic constatat pe ceasornicele acestora.

MUFON: „Mutual UFO Network” cel mai serios centru de studii OZN din SUA.

Momentul critic: Al decolării sau aterizării unui OZN când nava şi echipajul şi chiar spaţiul din jur suferă o inversiune spaţială a particulelor subatomice, trecând din trei dimensiuni în alt sistem dimensional pentru a putea exploata izodinamica spaţiului-câmp. În acel moment (sau altul ales) atât nava cât şi ocupanţii se pot „dematerializa” pentru că atunci se petrece un fenomen temporal, un fel de „Timp 0”, o „veşnicie” în care ozenauţii ar vrea să rămână în extaz ca într-o Nirvana.

NORAD: Reţeaua Naţională de RADAR din USA - „Apărarea Aerospaţială a Americii de Nord”.

Roswell: Mic orăşel în New-Mexico, Baza aviatică a primelor bombardiere atomice, unde a avut loc pe 5 iulie 1947 primul accident OZN soldat cu morţi şi supravieţuitori extratereştri (UFO-crash).

SETI: „Search for Extra-Terrestrial Intelligence” proiect internaţional ştiinţific de căutare a civilizaţiilor avansate extraterestre.

Teleportare: Transport la distanţă a persoanelor (cu tot cu vehicule terestre) de către extratereştri sau OZN-uri însoţit de cele mai multe

ori de missing time.

UFO-crash: Prăbuşire OZN, accident al unei nave extraterestre din diverse cauze (avarii, ciocniri, RADAR, ionizări şi cauze necunoscute).

USAF: „United States Air Force" adică Forţele Aeriene ale USA.

Vimana: Nave aeriene descrise în legendele indo-ariene cu calităţile de zbor ale OZN-urilor de azi şi care erau construite de „zei".

Xenologie: Ştiinţa care studiază efectele manifestărilor inteligenţei extraterestre asupra locuitorilor Terrei.

„X 115-116": EIement radioactiv stabil, descoperit de Bob Lazar la bordul unor OZN-uri şi care constituie combustibilul acestora; nu se cunoaşte modul în care este utilizat dar se presupune că el creează câmpul antigravitaţional şi inversiunea spaţială a particulelor subatomice.

FIGURI

Fig 1. Mâna cu patru degete palmate a extraterestrului de la Corona din New-Mexico(1947,?)

Fig 2. Supraviețuitorul de la Roswell, primul extraterestru în-"vizită" la Holloman. (după o fotografie)

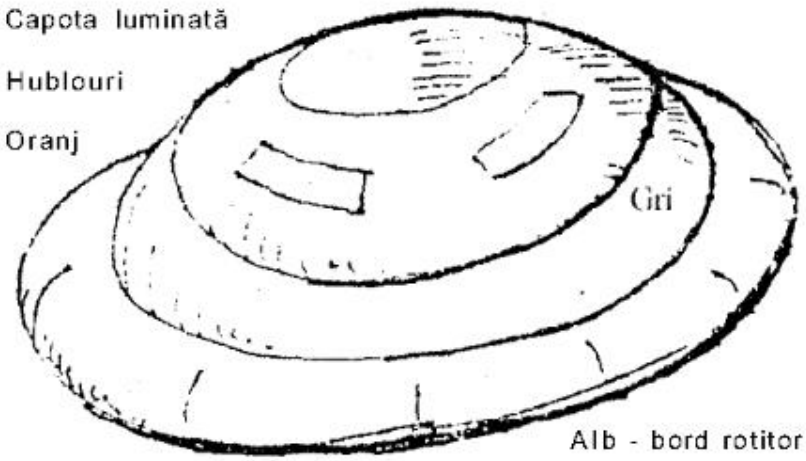

Fig 4. O.Z.N. Argentina - 30 decembrie 1972
la 5000 km sud de Buenos Aires.

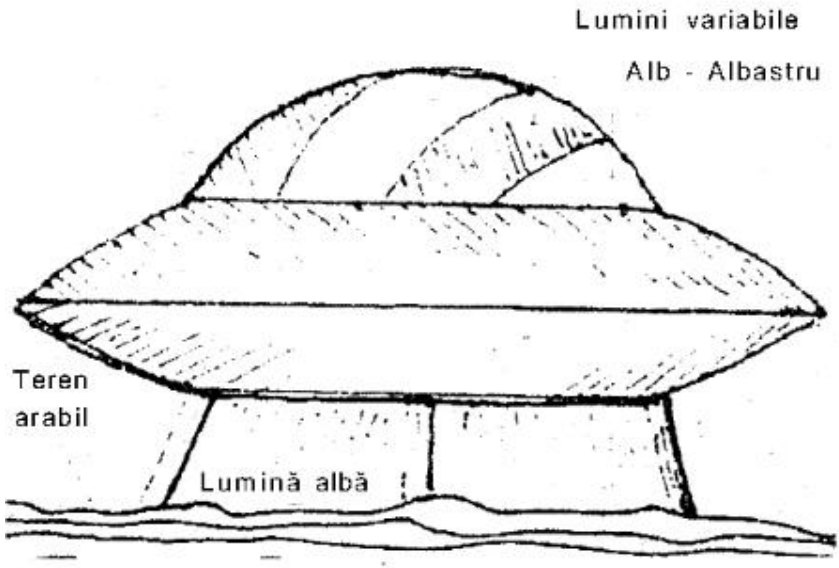

Fig 3. O.Z.N. Warneton - Belgia Tian. 1974

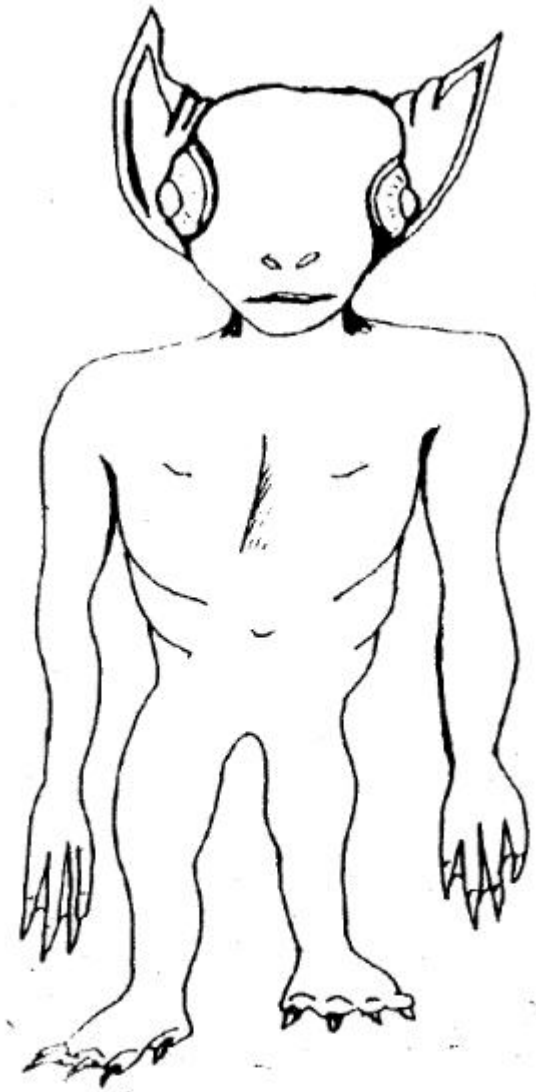

Fig 5. Extraterestru de la Kelly-Hopkinsville
desen publicat de U.S. Air Force

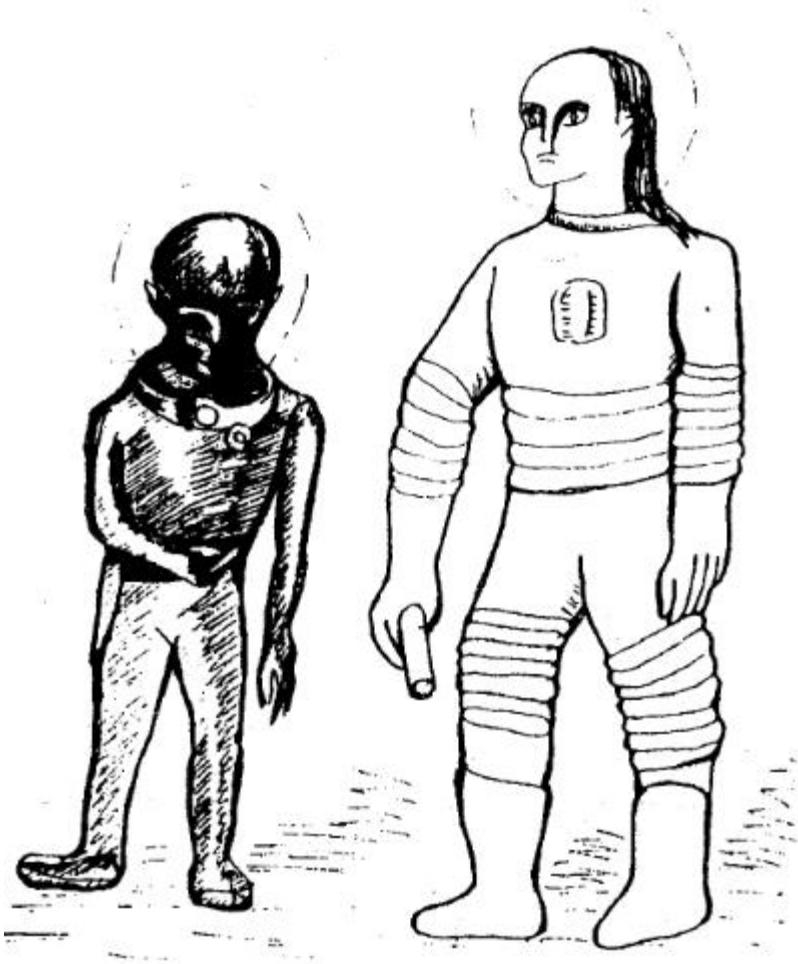

Fig 6. The Aliens - Edmond, Oklahoma
(un "cenuşiu" şi un "temporal")

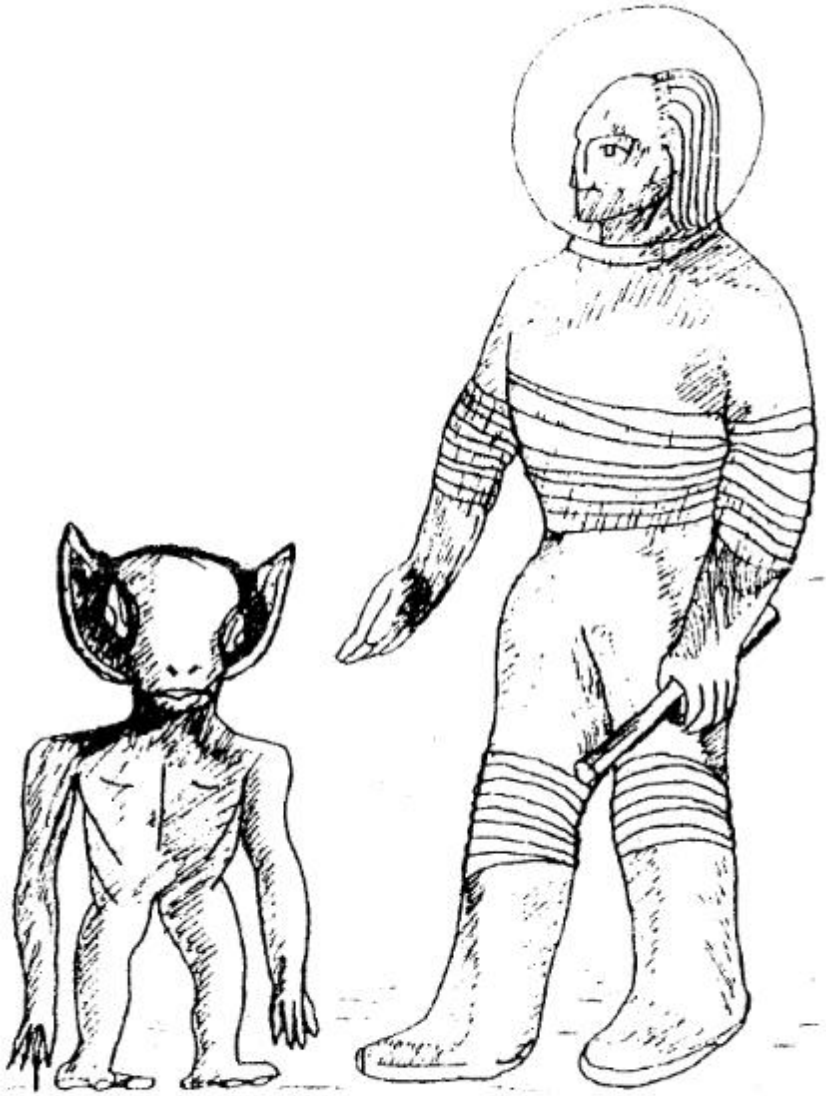

Fig 7. Extratereştri - Edmond, Oklahoma
(creaturile din Puerto Rico şi temporalii)

Fig 8. Ozenaut "gen NASA" şi un "cenuşiu"
(As. for the Investigation of tne Unexplained, USA)

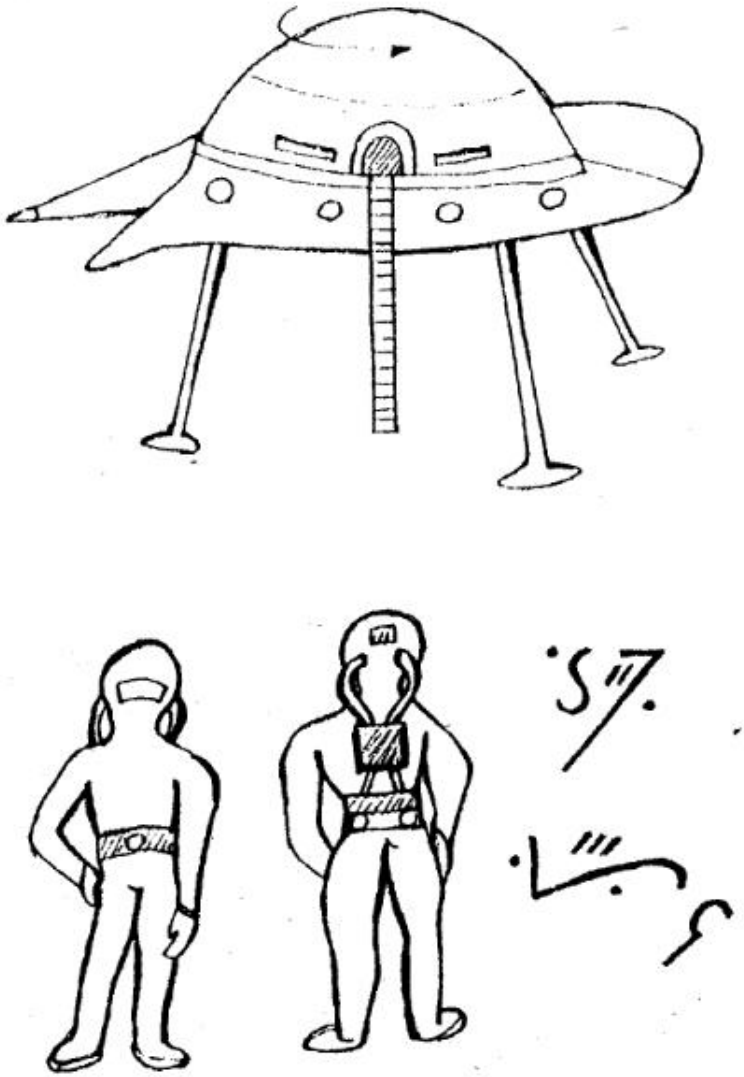

Fig 9. Nava în care Antonio Villas Boas
a fost răpit pentru a se "intîlni" cu
o extraterestră la data de 14.oct. 1957.
Ocupanţi şi inscripţia din navă.

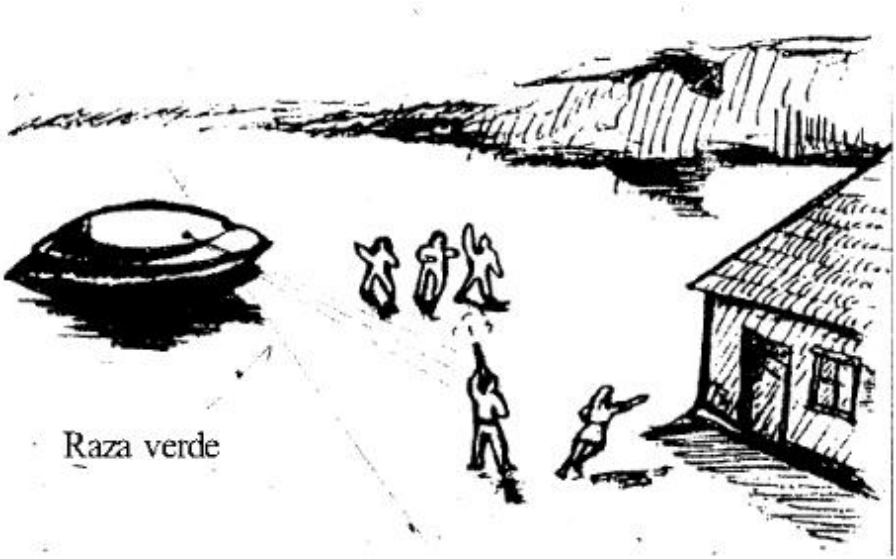

Fig 10. Incidentul Crixas - 13 august 1967
Inacio, Maria şi cei trei extratereştri

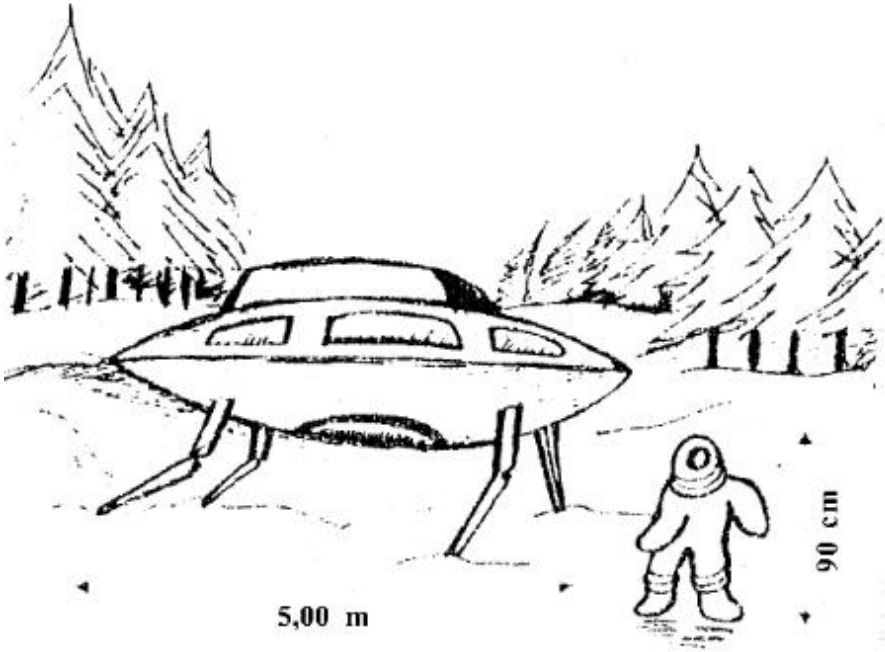

Fig 11 Micul accident de la Kinnula, Finlanda
la 5 feb.. 1971

Fig 12. Amprentele tălpilor "venusienilor", desenate de George Adamski şi mesajul pe care i l-au lăsat aceştia după contactul din 20 nov. 1952 Parker, Arizona

Fig 13. "Cifrele şi literele" văzute de Haskell Raper noaptea pe sosea, pe husa unui vehicul greu care şi-a luat zborul.

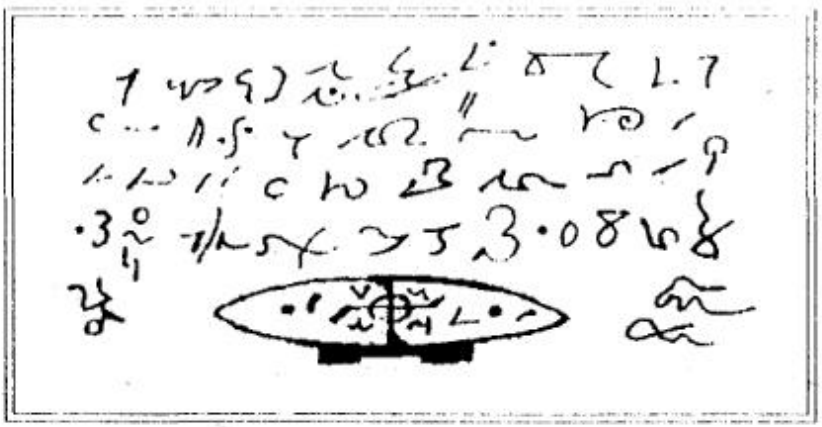

Fig 14. "Mesajul" găsit de Prof. M.F. Homet la Peditra-Pintada, N.E. Braziliei, asemănător cu cel al lui Adamski, dar mai vechi cu un mileniu.

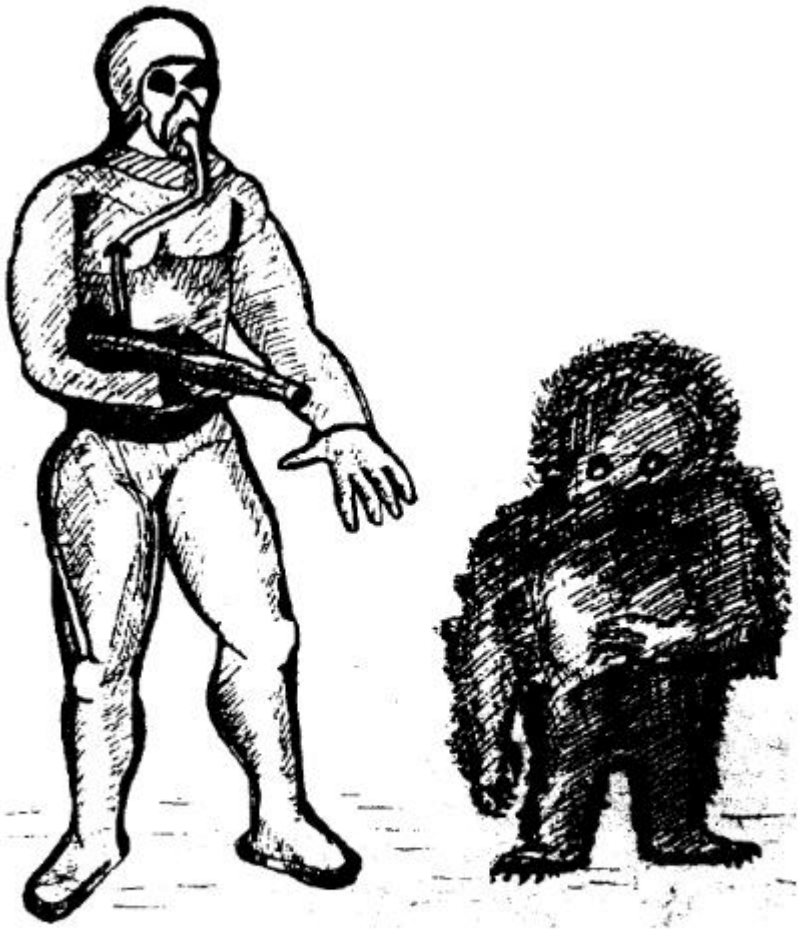

Fig 15. Aceşti ozenauţi au fost deseori văzuţi împreuna în apropierea OZN-urilor. (Phenomenes Spatiaux nr.2 / 74)

Un alt patrulater : AFB Edwards (întîlnirea cu eterienii). Palm Springs (locul de odihna al Președintelui), Kingman și Valea Morții, locuri predilecte ale O.Z.N.-urilor.

Accidentul Laredo şi direcţia pe care s-a deplasat O.Z.N.-ul pîna la prăbuşire (un supravieţuitor)

Un patrulater semnificativ : Roswell, Alamogordo, Magdalena,Los Alamos. Tot aici găsim White Sands (Baza de rachete) şi Socorro cu vestita aterizare O.Z.N.

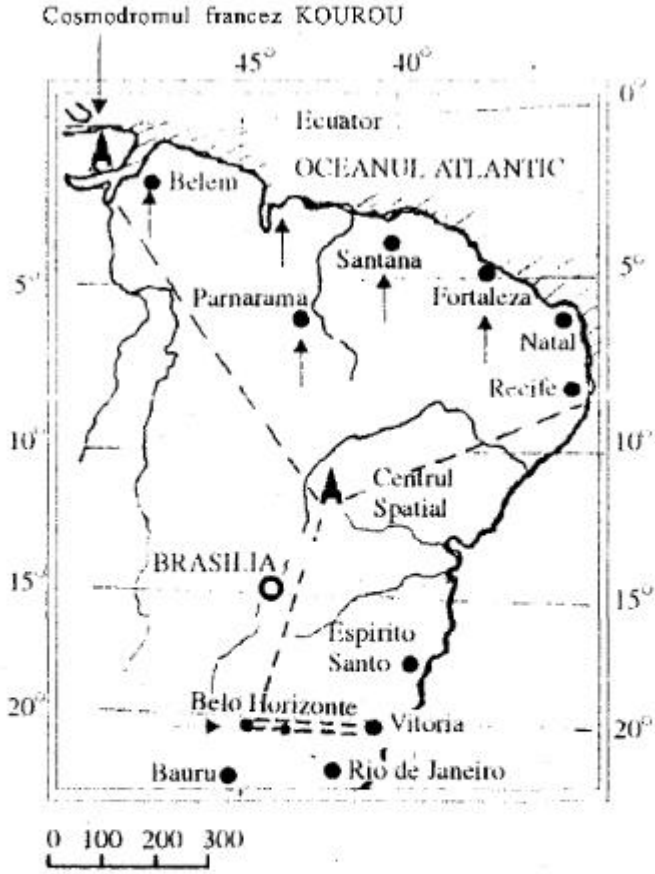

Nord Eslul şi Centrul Braziliei, în care au avut loc accidente legale de O.Z.N.-uri.

A-ţi imagina vehicule şi ambianţe dintr-o altă lume este o ocupaţie antrenantă. Totul se bazează pe o convingere copleşitoare că nu suntem singuri, că universul mişună de viaţă. pe care o vom cunoaşte într-o bună zi.

Robert McCall

EDITURA CARTIMEX - KARAT

Preț 6 500 Lei

Observații

[←1]
Loc în care se petrec fenomene paranormale sau supranaturale

[←2]

Întâlnirea din 1954 cu D. Eisenhower

[←3]

U.S. Air Force